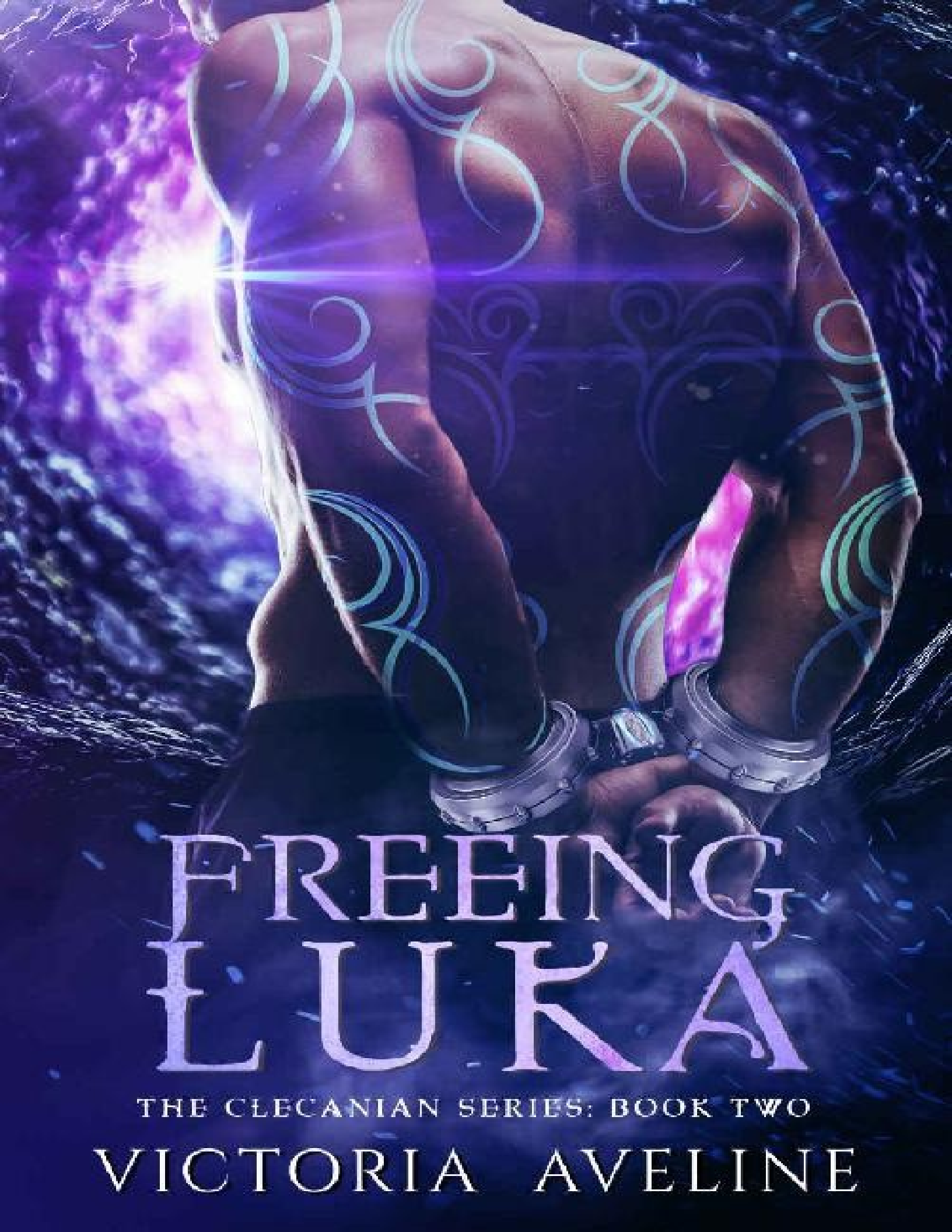

FREEING
LUKA
THE CLECANIAN SERIES: BOOK TWO
VICTORIA AVELINE

Luka'yı Serbest Bırakmak

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2020 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla herhangi bir benzerlik yoktur,

tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Sonsöz
Yazar Hakkında

Bölüm 1

Taşınıyor muyum? Alice hülyalı bir şekilde düşündü. Gözleri hâlâ kapalıydı ama uykunun sisi kalkıyordu. Kalktıkça yerine panik yerleşmeye başladı. Zihinsel olarak vücudunu taradı, henüz hareket edemiyordu ama her dakika daha fazla farkındalık kazanıyordu. Gerçekten de çok büyük biri onu taşıyordu.

Her şeyi hatırlamaya çalışırken başı dönüyordu. Neredeydi, oraya nasıl gelmişti ve kimin parmakları kalçalarına ve kaburgalarına batıyordu.

Hatırlayabildiği son şey iş yerinde çöpü dışarı çıkardığıydı. Küçük üniversite kasabasındaki eski bir bar olan Molly's'de çift vardiya çalıştıktan sonra bitkin düşmüştü.

Düşün! Düşün!

Barın arkasındaki ara sokakta ona doğru koşan büyük ve yeşil bir şeyin görüntüsü zihninde parladı ve ona tutunmak için mücadele etti. Yaratığı daha detaylı hatırladığında kanı dondu. Bir canavardı. Yeşil, deri yerine pulları olan. İnsandan çok kertenkeleye benziyordu. Alice çığlık attığını, çöp torbasını yaratığa fırlattığını ve koştuğunu hatırlıyordu, sonra... her şey kararmıştı.

Beni yakalamış olmalı.

Panik ve korku onu ele geçirdi. Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları tepki olarak sadece seğirdi. Kalp atışları hızlandı ve nefesleri hızlı ve sığ hale geldi. Neyse ki onu tutan kişi fark etmemiş gibiydi ya da fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

Gürleyen kalbine susması için yalvararak, nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu gösteren ipuçlarını dinlemeye çalıştı. Etrafında iki çift ağır ayak sesi yankılandı ve yanağı sert bir göğse dayandı. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Hareket edebilir miyim?

Felç olmadığından emin olmak için el ve ayak parmaklarını oynatma içgüdüsü onu yiyip bitirdi. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı, bunu riske atamayacağını biliyordu. Alice bunun yerine, az ya da çok hareketsiz görünmeyi umarak vücudunun yapabildiği her parçasını hafifçe sıktı ve gevşetti. Kan uyuşmuş uzuvlarından akarak karıncalanmalarına neden oluyordu. Kaslarını ne kadar çok çalıştırırsa o kadar kolay oluyordu.

Soğuk, durgun havayı içine çekerek nefes aldı. Bu ona bir uçakta olduğunu hatırlattı. Sadece birkaç kez uçağa binmişti ama temiz, filtrelenmiş havanın bayat kokusu her zaman dikkatini çekmişti. Burada da temiz hava yok muydu?

Sonunda göz kapaklarını bir parça kaldırdığında, gözlerini kısarak kendisini taşıyan kişiye ya da

her neyse ona baktı.

Kalın kirpiklerinin arasından bir adamın bulanık görüntüsünü seçebiliyordu... bir adamın mı?

Ne haltlar dönüyor? Neredeyim ben?

Tam o sırada, derin sesi göğsünde titreşerek konuşmaya başladı. "Onu nereye götürüyoruz?"

"Emin değilim," diye cevap veren bir başka tok ses duydu. "Patron altıncı odada. Sorarım." Yeni adamın adımlarının yankılanan gümbürtüsü hızlandı, sonra yavaşladı. Tekrar kısık bir sesle konuştu: "Ya da onu önce on ikiye götürebiliriz. Onun burada olduğunu henüz bilmiyor. O gemide ona ne olduğunu, teslim edildiğinde ne durumda olacağını kim bilebilir? Önce onunla biraz eğlenebiliriz."

Alice kaskatı kesildi. Onu taşıyan adamın adımları yavaşlayınca, diğer adamın planladığı şeyi durdurması için zihinsel bir yalvarmada bulundu. Yutkundu, boğazı çığlık atmaya hazırlanırken kuru nefes borusunu yağlamak için çalışıyordu.

Kıkırdayarak, "Doğru, Cae'ler vahşi bir tür olabiliyor," diye cevap verdi.

Yanlış cevap!

Parmaklarını avucunun içine kıvırarak, sahip olduğu tüm gücü topladı ve yumruğunu adamın çenesine çarparak yukarı fırlattı. Adamın dişleri birbirine çarptı ve homurdanarak onu yere düşürmeden bir saniye önce kafasını geriye attı.

Yere yuvarlandığında kalçasına keskin bir acı saplandı ama kendini bunu görmezden gelmeye ve avazı çıktığı kadar bağırarak koşmaya zorladı. Adımları beceriksizceydi ve görüşü bulanıktı. Ona verilen ilaç her neyse hâlâ sisteminden çıkmaya çalışıyordu. Hızla gözlerini kırpıştırdı, tökezleyerek ilerledi.

Arkasından mırıldanan küfürler, adamların henüz onu takip etmek için harekete geçmediğini söylüyordu. "O pishot dilimi ısırmama neden oldu!"

"Evet, bunun için bir şifacıya ihtiyacın olacak," diye mırıldandı ikinci adam eğlenen bir ses tonuyla.

Gözleri açıldığında, iki tarafı ağır metal kapılarla çevrili bir koridorda olduğunu fark etti. Bozulmamış zemin, tavan ve duvarlar, iki yanındaki heybetli metal kapılar dışında beyaz ve çıplaktı. Tuhaf bir hava. Temiz beyaz yüzeyler. Metal kapılar. Burası bir hapishane miydi, yoksa bir hastane mi? Adrenalini yükseldi ve hızını artırdı.

Arkasında ağır ayak sesleri duyunca, ses tellerine vuran yakıcı acıyı görmezden gelerek daha yüksek sesle çığlık attı. "Patronun" planladıkları şeyi yapmalarını istemeyeceğini ima etmişlerdi. Ayrıca altıncı odada beklediğinden de bahsetmişlerdi. Eğer altıncı odayı bulabilirse, en azından arkasındaki iki adamdan kurtulabilirdi.

Koşarken çılgın bakışları kapılara takıldı ve bir numara aradı. Gördüğü semboller

yabancıydı. Hangi dile ait olabileceklerini bile kestiremiyordu ama adamlar mükemmel İngilizce konuşuyorlardı, yani yabancı bir ülkede olmaları pek olası değildi.

Burada ne haltlar dönüyor?

Birkaç metre ileride tıknaz bir adam ağır bir kapıdan içeri adım attı ve koridoru taradı. Onu gördüğünde kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve sonra arkasından öfkeli bir bakış fırlattı.

İki çift el aniden kollarının üst kısmını kavrayarak onu geriye doğru çekti.

"Neler oluyor burada? Neden çığlık atıyor ve koridorda koşuyor?" diye bağırdı, gür sesi koridorda yankılanıyordu.

Alice'in onun ne planladıklarını bilmesine ihtiyacı vardı. "Beni patronlarına götürmeden önce on iki numaralı odaya götürmek istediler!" diye bağırdı, tam da sert bir el ağzını sarmadan önce.

"Patron" sustu. "Bu doğru mu?"

Hiçbir şey söylemediler ama kollarındaki eller o kadar acı verici bir şekilde sıkıldı ki ağzını kapatan nasırlı parmaklara doğru haykırdı.

Liderleri koridora adımını daha sağlam attı. Ceketinin hardal sarısı rengi, omuz hizasındaki düz saçlarının açık turuncusuyla çatışıyordu. Alice onun son derece hareketsiz duruşundan mı yoksa gözleri dışında her yerde kendini gösteren öfkesinden mi emin değildi. Onda, arkasındaki adamların acı veren tutuşuna doğru eğilme isteği uyandıran bir şey vardı.

"Onu tutmayı bırakacaksın ve dokuz numaralı odaya götüreceksin. Daha sonra onu incelediğimde bulacağım herhangi bir hasarın sorumlusu sen olacaksın. Beni anladın mı?"

Arkasındaki odadan gelen yüksek sesli bir kükreme yankılandı ve adamın irkilmesine neden oldu. Açık kapıdan gelen zincir şakırtılarının sesiyle midesi takla attı.

"Ziyaretçimizin yanına dönmem gerekiyor," dedi ve önce odaya, sonra da iki dalkavuğuna baktı. "Talimatlarımı anladınız mı?"

Adamların her birinin alçak sesle "evet efendim" dediğini duydu ve sonra ileri doğru itildi.

Açık kapının önünden geçerlerken, öfkeli sesin hangi yaratıktan geldiğini görmek için içeri bakmaya çalıştı. Çıplak, zincirlenmiş bir adamın kısa bir anlık görüntüsü, onun mücadele etmesine ve yenilenmiş bir güçle çığlık atmasına neden oldu. Hapsedilmiş adamın gözleri tamamen kararmıştı. Hırlayarak ve dişlerini göstererek başını ona doğru çevirdi.

Çırpınan bedenini odanın dışına doğru çektiler, sonra adamlardan biri görüş alanına girdi ve çığlıkları boğazında düğümlendi.

Alice gözlerini kocaman açarak ona baktı, olduğu yerde donup kalmıştı. Gözlerini kırpıştırdı.

Gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı.

onu. Gördüğü şeyi algılayamıyordu. O bir adamdı ama tam olarak değil. Arkasında koyu kahverengi kanatları parlıyordu ve hırlarken keskin dişleri ona doğru parlıyordu, "Çeneni kapalı tut. Kulaklarımı acıtıyorsun."

O bir melek miydi? Melekler korkutucu görünmemeli, değil mi?

Halüsinasyon görüp görmediğini merak ederek başını çevirip diğer muhafıza baktı. Yüz hatlarının çoğu normal olsa da, yüzünün ve boynunun etrafında beyaz parlak işaretler vardı. Yarı kapalı göz kapaklarının arasından onları daha önce fark etmemişti. Büzülerek uzaklaşırken dizlerinin büküldüğünü hissetti. Adam parlak sarı gözleriyle ona dik dik baktı.

Onu kısa bir mesafe ötedeki kapıya doğru sürüklemeye devam ettiklerinde tek yapabildiği boğuk bir "Nesin sen?" demek oldu.

Sorusuna yanıt olarak iki adam hınzırca sırıttı ve onu karanlık odaya itti. Kadın şaşkın bir şekilde onu koydukları yerde durdu. Onlar ayrılırken bir elektrik vızıltısı duydu, ardından düzinelerce kilidin metalik sürtünme sesleri yerine oturdu.

Birkaç uzun dakikadan sonra Alice'in aklı başına geldi ve zifiri karanlık bir odada kıpırdamadan durduğunu fark etti. Karanlık etrafını sarmıştı. Bir sıçrayışla ellerini önünde birleştirdi ve kapıya doğru sürünmeye başladı.

Dizini keskin bir kenara çarptığında tısladı. Sağ tarafından gelen cam kırılma sesi donup kalmasına neden oldu.

Yıpranmış Converse'lerinin tabanlarına güvenmek istemediğinden ayaklarını dik tuttu, sonra kalçasından eğildi ve karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Birkaç metre önünde düz, sert bir yüzey eliyle buluştu.
Körü körüne, parmaklarını duvarın kaba taşının üzerinde kaydırdı ve hareketsiz kaldı. Serçe parmağı pürüzsüz bir cam yüzeye mi dokunmuştu? Küçük, şık alanı deneysel olarak dürttü. Birdenbire odayı sert bir ışık aydınlattı.

Alice ani parlaklıktan sersemlemiş bir halde gözlerini kıstı ve gözlerinin alışmasını beklerken sabırlı olmaya çalıştı. Alıştıktan sonra odanın etrafına baktı.

Zincir olmadığını görünce bir anlık rahatlamayla omuzları gevşedi. En azından birkaç oda ötedeki adam gibi zincirlenmemişti.

Kırık bir su bardağının parçaları ayaklarının etrafındaki su birikintisinde duruyordu ve dikkatlice etraflarından dolaştı. Dizini yaralayan keskin kenar, kapının yanındaki, üzerinde yemek tepsisi olan alçak bir masaya aitti. Alice'in midesi ona bakarken guruldadı.

Ortasını tutarak umutsuzca en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı. Zihninde

zamanın geçtiğine dair tuhaf bir his vardı, ancak kayıp zamanın hiçbirini açıklayamıyordu. Nasıl

Kaçırılmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti ve bu süre zarfında neler olmuştu? Vücudu kısa koşudan dolayı bitkin ve ağrılıydı ve çığlık atmaktan boğazı yanıyordu. Olması gerekenden daha fazla.

Dönüp durarak vücudunu inceledi ama sıra dışı bir şey bulamadı. Kollarında oluşan yeni koyu renkli çürükler dışında hiçbir çürük yoktu. Körelmiş kaslar yoktu. İşe gitmeden önce tıraş ettiği bacakları hâlâ pürüzsüzdü ve dizlerinin etrafını tıraş ederken her zaman oluşan küçük kesik hâlâ tazeydi. Belki de sadece kaybettiği zamanı hayal ediyordu ama içgüdüleri aksini söylüyordu. O tavşan deliğine daha sonra girmeye karar vererek, alanı tekrar inceledi.

Gri duvarları ve tavana gömülü uzun, ince ışıklarıyla odanın kendisi tamamen nahoş değildi, ancak kilitli ağır metal kapı ve pencerelerin olmaması, buranın seyrek döşenmiş bir hücreden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Sarkık bir ikiz yatak odanın bir köşesine sıkıştırılmıştı, yanına küçük bir masa daha itilmişti ve üzerinde sadece tuhaf görünümlü bir lamba olduğunu tahmin edebildiği bir şey duruyordu. Karşısında, içinden küçük bir banyo görebildiği bir kapı vardı. Önündeki zeminin çoğunu büyük, basit bir halı kaplıyordu ve kapının yanında bir sandalye duruyordu.

Alice başını ellerinin arasına alarak yatağın sert lacivert kumaşına uzandı.

Ben ne biliyorum ki? Odaklanmaya çalıştı, zihni yarışıyordu. *Adamlardan birinin lanet kanatları, diğerinin de sarı gözleri olduğunu biliyorum. Kapıların üzerinde daha önce hiç görmediğim semboller olduğunu biliyorum. Hepsinin İngilizce konuştuğunu ve aksanlarının olmadığını biliyorum. Sanırım yeşil, pullu bir canavarın beni işten aldığını biliyorum.*

Alice inanamayarak başını salladı. Birkaç dakika önce yeşil canavarı uydurduğunu, kafasını çarpıp beyin sarsıntısı geçirdiğini ya da halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü. Ancak şimdi bunun gerçek olabileceğini kabul etmeye başlamıştı.

Alice, adamlardan birinin "Kim bilir o gemide başına neler gelmiş olabilir?" dediğini çok net hatırlıyordu.

Biraz daha dik oturarak yüksek sesle düşündü. "Diğeri yeşil adamın Cae denen bir türden olduğunu söyledi. Ne türü? Meleklerin mi? Mutantlar mı? X-Men sığınağında falan mıyım?"

Ama... bir gemi. Ne tür bir gemi? Nefesleri hızlandı.

Hücresinin kapısı açıldı ve onu ulaşmakta olduğu kaçınılmaz sonuçtan uzaklaştırdı.

Geri sıçradı ve yan masadan lambayı kaptı. Alice artık patron olduğunu bildiği adama ters ters baktı ve kablosuz lambanın kahverengi metalini önünde tuttu.

Kapıda durdu, elleri ceplerindeydi ve omzunun üzerinden, "Gishen, Sal, buraya gelin," dedi.

Birkaç dakika önce onu koridorda sürükleyen iki adam, liderlerinin arkasındaki kapıdan ayaklarını sürüyerek geçtiler.

"Bana Helas diyebilirsin," dedi elindeki lambaya bakarak. "Onlara yapmamalarını söylediğim halde sana zarar verdiler mi?"

Alice ona ters ters bakan iki adama baktı. *Eğer bakışlar öldürebilseydi.* "Hayır, öldürmediler." Kendisinden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret etmelerine neden olmamanın daha iyi olacağı sonucuna vardı.

Helas bir süre daha ona baktıktan sonra adamlara seslendi. "Ona bir daha dokunmayacaksınız. O artık araştırmamızın çok önemli bir parçası haline geldi."

Gishen ve Sal ona şaşkınlıkla baktılar.

"Araştırma mı?" Alice sözünü kesti, içinde bir korku vardı. *Ne tür bir gemiydi bu?*

Helas onu görmezden gelerek adamlarla konuştu. "Luka onu tanıdı."

Çeneleri gevşemiş olan iki adamın bakışları Helas ile onun arasında gidip

geliyordu. "Burada beni tanıyan biri mi var?" Alice umutla sordu.

Bir kez daha, onu tamamen görmezden gelerek adamlarla konuşmaya devam etti. Kızgınlıkla dişlerini sıktı. "Güvenli bir iletişim cihazı bulun ve diğer karakollara neler olduğunu anlatın. Ona dokunan herkes bana hesap vermek zorunda kalacak. Bu beklediğimiz buluş olabilir."

İki adam da başını salladı ve gitmeye başladı. Kanatlı adam ona bir bakış bile atmadı ama diğer adamın okunamayan sarı gözleri, sonunda o da gitmeden önce birkaç kısa an boyunca Helas'ın üzerinde kaldı. Onlar gittikten sonra Helas kapıyı kapattı ve yiyeceklerin bulunduğu küçük masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Alice'in ölümüne tuttuğu lambayı işaret etti. "Onu yere bırakabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim."

Alice homurdandı. "Sanırım onu yine de saklayacağım. Belki sadece kolumdaki morluklar geçene ve bu odadan izinsiz çıkana kadar."

Manikürlü kaşlarını kaldırdı ve ince ağzının köşesi bir gülümsemeyle kalktı. "Nasıl isterseniz."

Şimdi onu daha net görebildiği için onun da beyaz dövmeleri olduğunu fark etti, ancak onunkiler diğer adamınkilerden çok daha silikti. Alnı kırıştı. Adamda hâlâ anlam veremediği bir şeyler vardı. Gözleri biraz fazla mı büyüktü? Gülümsediğinde ortaya çıkan dişleri küçüktü ama normalden daha fazla olduğuna yemin edebilirdi.

Tekrar sordu, "Nesin sen?"

Şaşırtıcı bir şekilde cevap verdi. "Ben Clecanian'ım. Lignas benim ırkım. Sen insansın,

doğru mu?" "Evet. Sen insan mısın?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Ben Clecanian'ım," diye tekrarladı.

Çatlamış dudaklarını yaladı, bir sonraki soruyu gerçekten sormak isteyip istemediğini tarttı. Adam onun konuşmasını beklerken gözleri parlıyordu. *Bu pislik bundan zevk mi alıyor?*
"Clecanian nedir?"

"Bir Clecanian birçok ırktan oluşan bir türdür. Biz Clecania gezegeninde yaşıyoruz. Şu anda bulunduğumuz yer de orası."

Alice'in avuç içleri lambaya karşı kayganlaşmıştı ve kulaklarında bir uğultu vardı. "Bir uzay gemisindeydim," diye mırıldandı dalgınca.

"Evet, aynen öyle. Cae olarak bilinen bir tür tarafından Dünya'dan buraya getirildiler," dedi Helas soğukkanlılıkla.

Onun umursamaz ses tonuna duyduğu öfke Alice'in zihninin odaklanmasına neden oldu. "Neden buraya getirildim? Ne tür bir araştırma yapıyorsunuz? Luka kim ve beni nasıl tanıdı?" İsim tanıdık gelmemişti. Luke diye birini tanımıyordu bile. Apartmanında yaşayan Luther adında bir adam vardı. O da kaçırılmış mıydı?

"Bunun için zamanım yok," dedi ama rahat duruşu kadının bunu sorgulamasına neden oldu. "Sadece bilmen gerekenleri açıklayacağım ve sana söylediklerimi yaparsan, daha sonra sorularını yanıtlamaya meyilli olabilirim. Anlaştık mı?"

Alice ona ters ters baktı. Hiçbir şekilde aptal değildi ama insanlar söz konusu olduğunda bazen saf olduğunu da biliyordu. Çoğunlukla insanların iyi olduğuna inanmak istiyordu. Bir barda içki servisi yaparak geçirdiği bir yıl ona aksini öğretmişti.

İş arkadaşı Jen'in yardımıyla, sonunda hangi erkeklerin zararsız, hangilerinin tehlikeli olduğunu nasıl anlayacağını öğrenmeye başlamıştı. Sarhoş, yakışıklı olanlar pek iyi değildi, ama asıl dikkat etmesi gerekenler sessiz, kibar olanlardı - büyüleyici gülümsemeleri gözleriyle hiç buluşmayanlar.

Bu nazik görünümlü adam diğer ikisini daha önce durdurmuş olabilirdi ve şu ana kadar ona karşı yeterince samimiydi ama gözlerinden sızan soğukluktan onun kötü bir adam olduğunu anlayabiliyordu.
Muhtemelen içlerinde en kötüsü. Köşeye sıkıştığında, erkekleri bu şekilde kızdırmak asla iyi bir fikir değildi.

Şimdilik onun kurallarına göre oyna.

Onun yüzündeki kararı görmüş olmalı ki gülümsedi ve konuşmaya başladı. "Halkımız ve içindeki birçok ırk yok olmaya doğru gidiyor. Erkeklerin sayısı dişilerden yirmi bir fazla. Birçok çocuk sahibi olma girişimi başarısızlıkla sonuçlanıyor ve başarılı olduklarında da çocukların çoğu

doğan erkektir. Yapay rahim kullanarak yaşam büyütme girişimlerimiz başarısız oldu. Kendi soyumuzdan gelen ve uyumlu dişilere sahip bir ırk bulmak için durmaksızın araştırma yapıyoruz."

Başı dönüyordu. Akılda tutulması gereken çok şey vardı. "Beni buraya hamile kalmam ve uzaylı bebekler doğurmam için getirdin çünkü insanların Cle... Clecin'in soyundan geldiğini düşünüyorsun-?" Alice korkusunu sesinden uzak tutmaya çalışarak söyledi.

"Clecanians, evet." Helas düzeltti. "Henüz başarılı olamadık ama bugünden sonra... umutluyum." Alice sessiz kaldığında memnun olmuş görünüyordu. "Uzun zaman önce, Clecanialılar yaşam için çiftleşirlerdi. Sadece bir kişi diğerine yeterdi. Eğer bir Clecanian'ın gözlerinin rengi değişirse, birlikte oldukları kişinin gerçek eşleri olabileceğini bilirlerdi. Eğer her iki bileğinde de çiftleşme izi denen işaretler belirirse, gerçek eşlerini bulduklarından emin olurlardı. Tarihsel olarak, gerçek eşler herhangi bir çiftin gebe kalma şansının en yüksek olduğu kişilerdi."

Alice içgüdüsel olarak adamın bileklerine baktı.

"Merak etme, ben senin eşin değilim." Kıkırdadı. "Yüz yılı aşkın bir süredir çiftleşme olmadı. Ancak, daha önce bulunduğum odanın önünden geçtiğinizde, içerideki erkek Luka size oldukça tepki gösterdi." Helas öne doğru eğildi, sırıtışı genişledi. "Seni tanıdı. Gözleri değişti."

Alice hırlayan adamın gözlerindeki ürkütücü akik taşını hatırladı ve boğazında safranın yükseldiğini hissetti. "Beni buraya onun eşi olduğumu düşündüğün için mi getirdin?" dedi duvara bakarak. Bu haberle nasıl başa çıkması gerekiyordu? Adam ona sadece bir hayvan gibi yetiştirileceğini söylemekle kalmıyor, aynı zamanda birkaç oda ötedeki zincirlenmiş, kükreyen uzaylının da bu yetiştirme işini yapması gerektiğini söylüyordu.

"Seni buraya suni döllenme ve diğer test denekleri gibi incelenmek üzere getirdim. Luka'nın sizi tanıması tamamen tesadüfi ve son derece ilginç. Bence siz ikiniz yaşam yaratma konusunda tesislerimizdeki diğer varlıklardan daha iyi bir şansa sahipsiniz. Ve bence eğer onun eşi olursanız, insan dişilerinin Clecanian'ların bir alt türü olarak kabul edilmesi ve burada yaşayan dişilere uygun bir alternatif olarak ciddiye alınması gerektiğini kanıtlamış olacağız."

Helas aniden yerinden kalkarak Alice'in kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Yapacağımız şey şu," diye söze başladı. "Her gün onun odasına götürüleceksin ve orada zincirleneceksin. Onunla birlikte oturmanı istiyorum, böylece uzun süreli yakınlığın çiftleşme izlerini ortaya çıkarıp çıkarmadığını görebileceğiz."

"Neden zincirlenecek?" Alice sessizce sordu, onu esir alan kişiyi üzmek istemiyordu ama yakında ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağını anlamaya ihtiyacı vardı. "Saldırgan biri mi?"

"Buraya geldiğinden beri uyuşturuluyor. İşimizi kolaylaştırmak için üzerinde bazı yeni ilaçlar

deniyorduk..." doğru kelimeyi ararken yüzüne acımasız bir gülümseme yayıldı, "numune almak."

"Numuneler mi?" Alice dehşete düşmüş bir halde başladı. "Şunu demek istiyor olamazsın-"

Helas sırıttı ve sanki bu konuşma sıradan bir şeymiş gibi odasını incelemeye başladı. "Onun tohumundan örnekler alabilirim ve alıyorum da. Luka sadece yarı Çekanyalı. Annesi başka bir gezegenden, Traxia'dan."

Luka'nın annesinden bahsedilince yüzünde kısa bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Örgütümüzün üyeleri, kadim soyumuzu farklı türlerin soylarıyla lekelemenin yanlış olduğuna inanıyor. Aynı fikirde olsam da, karışık türden Clecanian'ların aramızda dolaştığını inkar etmek mümkün değil ve saf Clecanian doğumlarının azalmaya devam etmesiyle, halkımız çaresiz hale geliyor." Alice'e odaklandı, kelimeleri artık ağzından dökülüyordu. "Sadece birkaç hafta önce aklıma devrim niteliğinde bir fikir geldi. Belki de üreme yoluyla aktarılan biyolojik bilginin bir kısmını değiştirmenin bir yolu olduğuna karar verdim. Ya DNA'nın sadece Clecanian parçalarını çıkarıp bunları birleştirerek melez bir bireyden saf bir Clecanian örneği üretebilirsek?"

Alice tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Teknolojide bu kadar ilerleme kaydetmiş bir uzaylı türü nasıl olur da hâlâ böyle çağdışı görüşlere sahip olabilirdi?

"O zaman saf yavrular yaratmak için tek yapmamız gereken, karışık türlerin seyreltilmiş genetik materyalini değiştirmek olacaktır." Helas'ın göğsü gururla kabardı ama sonra ağzının kenarı seğirdi. "Bunu Luka'ya açıkladım, onu yanımızda durmaya ve çabamda bana yardım etmeye ikna etmeye çalıştım ama reddetti. Buraya getirilen pek çok kişi gibi o da isteksizdi, bu yüzden teorimi test etmek için gerekeni yapmak zorunda kaldım."

"Yani bu ona tecavüz etmeni normal mi kılıyor?" Alice fısıldadı.

Gülümsemesi yerinde kaldı ama sağ gözü seğirerek sakin tavrına ihanet etti. "Ona bu şekilde dokunmuyoruz. Her hafta, ona karşı konulmaz bir şehvet hissettiren ve zihnini boşaltan bir ilaç veriyoruz. Zincirleniyor ve birkaç günde bir tuvaletini yapmasına izin veriliyor. Biz sadece örnek topluyoruz."

Omuzları dikleşti. "Rızası yok. Yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyorsun. Öyle değilmiş gibi davranma." Alice, sözleri karşısında adamın gözlerindeki seğirmenin geri döndüğüne şahit olunca bir memnuniyet dalgası hissetti. Başkalarını savunurken her zaman kendini savunurken olduğundan daha cesur olmuştu. Nedense bu ona çok kolay geliyordu. Bir patronun iş arkadaşını aşağıladığını gördüğünde intikam meleği gibi öfkelenirdi. Bir patron tarafından aşağılandığında ise büzüşüp kendinden utanırdı.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," dedi bir süre sonra. "Her halükarda, zincirleri sizi de güvende tutacaktır. Bu ilaçların etkisindeyken seni eşi olarak tanırsa, sana

ulaşmaya çalışacaktır ve nazik davranacak kadar aklı başında olmayacaktır."

Alice lambayı daha sıkı kavradı. Acı çektirmek için alışılmadık bir dürtü ona saldırdı. Bu adam bir insanı kurtların önüne atıp sonra da "teşekkür ederim" diyecek türden biriydi.

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, iri gövdesi Alice'i sıkıştırıyordu. Adamın duruşu gözdağı vermek ve korkutmak içindi; Alice bunun işe yaramasından nefret ediyordu. Soğuk terler tenini kapladı ve titremeye başladı. İspirto ve ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı başka bir şeyin kokusu üzerine sinmiş, burun deliklerini yakıyordu. "Sana dokunmasına izin vermeyeceğim ve bu iyiliğimin karşılığında her gün oraya gidip çiftleşme izlerini ortaya çıkarmaya çalışacaksın."

Aklından yüzlerce korkunç olasılık geçerken cırtlak bir sesle "Nasıl?" diye sordu.

Helas omuz silkti. "Eğer yakınlık işe yaramazsa, ona dokunacaksın. Bu da işe yaramazsa, başka bir şey düşünmemiz gerekecek." Gülümsemesinin kaybolmasına izin verdi ve sonunda gözlerindeki soğukluk ifadesinin geri kalanıyla eşleşti. "Rica etmiyorum."

Sessiz kaldı ve gözlerinin arkasında oluşan yaşların baskısını hissetti. Tek yapmak istediği bir köşede top gibi kıvrılmaktı ama kendini dik durmaya ve onun kendisini sinmiş görmesine izin vermemeye zorladı.

Bir anda, soğuk nezaket maskesi tekrar yerine oturdu. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Küçük masayı işaret ederek, "Yarın size daha fazla yiyecek ve su getirtirim. İyi uykular."

O gittikten sonra Alice yere çöktü, bacakları ağırlığını taşıyamaz hale gelmişti. Dizlerini göğsüne çekerek sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve içinden patlayan derin hıçkırıklar boğazını zımpara kağıdı gibi yırttı.

Tüm hayatı bir saatten kısa bir süre içinde büyük ölçüde değişmişti. Artık Dünya'da değildi ve Helas'ın istediği olursa, günlerinin geri kalanı bu odada ya hamile kalarak ya da hamile kalmaya çalışarak geçecekti.

Ona yardım edecek kimse yoktu. Ağlarken ona sarılacak kimse yoktu. Bildiği kadarıyla bu gezegende hiç insan yoktu. Alice'in bir şekilde kendini kurtarması gerekiyordu.

Yarın güçlü olacaktı. Yarın hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Ama sadece bu gece için, acısının ve üzüntüsünün içinden sınırsızca akmasına izin verecekti.

Alice saatlerce ağlamış gibi hissetti, ta ki sadece kuru, düzensiz hıçkırıklar onu terk edene kadar. Gözleri kapandığında soğuk beton zeminden kalkmaya çalışmadı. Sonunda uykuya daldığında, rüyasında zincirlenmiş adamı gördü.

Bölüm 2

Alice odasında dolaştı ve çıplak duvarları bilmem kaçıncı kez taradı. Saat yoktu. Hiçbir zaman bir saat olmamıştı ama tekrar tekrar kontrol etmekten kendini alamadı. Tek bildiği, iki saat ya da on iki saat uyumuş olabileceğiydi.

Alice'in takıntılı olduğu çok az şey vardı. Hatta çoğu açıdan kendini rahat biri olarak görürdü. Evi onu sinirlendirmeden dağınık olabilirdi. Yemek biraz fazla soğuk olabilirdi. Kırışmış giysiler endişe kaynağı değildi. Ama saatin kaç olduğunu bilmemek onu her zaman endişelendirirdi. Bu bilgiyle bir şey yaptığı da yoktu. Katı bir şekilde erken ya da sürekli geç kalmıyordu. Sadece bilmenin rahatlığını seviyordu.

Kol saatinin kaçırılmadan bir gün önce çalışmayı durdurmuş olması tam anlamıyla bir şanssızlıktı. Yoksa bu bir alamet miydi? O sırada bunu pek düşünmemişti. Uzun süre kullandıktan sonra bozulan bir başka elektronik cihaz. Zaten telefonu her zaman yanındaydı ve her yere bindiği turkuaz bisikletinin gidonunun arasına bir saat monte edilmişti.

Kısa tırnaklarını kemirmeye başladı. Bildiği her şeyden, Dünya'daki tüm cılız varlığından koparılmıştı ve zamanı bilmenin küçük rahatlığına bile sahip değildi. Bu noktada, bir güneş saatine bile razı olabilirdi. Adımları durakladı ve gözlerini kısarak tavana baktı.

Aynı güneş olmayacak. Bu gezegende günler ne kadar uzun?

Boş odaya doğru kısa bir çığlık attı ve ellerini iki yanında kavuşturdu. Güvenebileceği tek şey, asla değişmemesi gereken tek şey artık belirsizdi.

Bu saçmalık! diye düşündü işaret parmağının etini kemirip volta atmaya devam ederken.

Önemli olmayan bir şeye takılıp kalmıştı. Bunu fark etti. Saatin olmadığı gerçeği, burada başına gelebilecekleri düşünmek kadar stresli değildi ama korkusu kabarmaya başlamadan buna uzun süre odaklanamazdı ve burası panik atak geçirecek bir yer değildi.

Şimdiden, duyduğu her küçük ses onu ürkütüyor ve banyoya koşmasına neden oluyordu. Her an kapıdan girip onu alabilirlerdi ve bu konuda ne yapması gerektiğinden hâlâ emin değildi. Onlarla dişe diş savaşmak mı?

Kendi kendine, *buna razı ol ve kaçmak için bir fırsat ara,* dedi. Şu anda savaşmanın bir anlamı yoktu. Bu muhtemelen işleri onun için daha da kötüleştirecekti.

Alice kendini meşgul etmeye çalışarak zaten düzenli olan odayı toparladı. Dökülen suyu temizledi ve hiçbiri silah olarak kullanılacak kadar büyük olmayan kırık cam parçalarını dikkatlice topladı, sonra yapacak bir şey kalmadığı için sinirlenerek etrafına bakındı.

Yaklaşan ayak sesleri onu banyoya doğru koşturdu.

Kapı açılmadan önce gıcırdayan metal sesi duyuldu ve sarı gözler onunkilerle buluştu. Dünkü adamlardan biri ona ters ters bakıyordu. Adının Gishen ya da Sal olduğunu biliyordu ama kendisine doğrudan hitap edilmediği için hangi ismin ona ait olduğundan emin değildi.

"Helas banyo yapmanı istiyor. İşin bittiğinde kapıyı üç kez çal. Sana yiyecek verilecek Luka ile işin bittikten *sonra*." Adam onun cevabını beklemeden çıkmak için hamle yaptı ama kadın onu durdurdu.

"Bekle! Ben... Nasıl kullanacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı, çok basit olması gereken bir şey için gardiyanından yardım istemek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Tuvaletini yaptıktan sonra köşedeki duşu açıp açamayacağını görmek için küçük banyoyu aramıştı ama herhangi bir düğme ya da kumanda bulamamıştı. Tuvaletin sifonu kendiliğinden çekilmişti, bu yüzden elini tavandaki yuvarlak açıklığın altına sokup suyun oradan geleceğini düşünmüştü. Hiçbir şey olmamıştı.

Sarı gözleri ona zalim, küçümseyici bir gülümseme fırlattı. "Aptal insan. Musluğun altında durmayı denedin mi? Zeminde basınç sensörleri var ve temizleme ünitesi otomatik olarak devreye girecektir."

Dişlerini birbirine geçirdi ve boş zihninde iyi bir karşılık aradı ama bulamadı. "Teşekkür ederim... Gishen mi yoksa Sal mı?"

Kıllandı. Adını biliyor olması hoşuna gitmemiş olmalı. *Güzel.*

"Ben Sal." Ona yine soğuk bir sırıtış fırlattı. "Ama bugün düşünmen gereken tek isim Luka. Dünden beri özellikle şiddetli bir öfke içinde. Eminim seninle tanıştığı için çok heyecanlanacaktır."

Alice yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Sal'e bir bakışıyla onun da bunu görmüş olması gerektiğini anladı ve sözlerinin onu nasıl etkilediğini bildiği gerçeğine lanet okudu.

"Dışarıda bekliyor olacağım. Uzun sürmesin," dedi.

Alice banyoya doğru yürüyüp kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarırken, "Sen de siktir git," diye mırıldandı.

Elindeki giysilerin durumunu görünce, gün boyunca hayatta kalabilirse, giysilerini gece yıkamayı denemeye karar verdi. Bir hayvan gibi kafese kapatılmış olabilirdi ama öyle hissetmek ya da kokmak zorunda değildi.

Temkinli bir şekilde bir ayağını temizlik ünitesinin zeminine koydu. Musluktan beklediği su yerine kalın beyaz bir köpük aktı. Alice elini köpüğün altından geçirdi ve

cildini gıdıklayan köpüren maddeyi inceledi.

"Buralarda duş denen şey bu olmalı," dedi kendi kendine, elini kaplayan kirin kalın köpüğün köpürdüğü her yerde yok olduğunu fark etti.

Düşen köpüğün içine adım attı ve açıkta kalan tüm cildini kaplaması için köpüğü etrafa yaydı. Üstü örtüldükten sonra musluğun altından çıktı ve köpüklü maddenin yavaşça patlayıp çıtırdamasına ve ardından eriyerek cildini temiz bırakmasına izin verdi.

En kötüsü. Duş. Hiç.

Karmakarışık saçlarını parmaklarıyla taramak için elinden geleni yaptı ama kurutucu köpük ve saç kremi eksikliği bunu imkânsız hale getiriyordu, bu yüzden elinden geldiğince düzeltti ve sonra donmuş bir şekilde hücre kapısına baktı. Sal ona acele etmesini söylemişti ama o ayaklarının hareket etmesini sağlayamıyordu. Eğer o gitmezse, adam içeri girecekti. Bu kaçınılmazdı. Kaderiyle başını dik tutarak da yüzleşebilirdi.

Sonunda cesaretini toplayıp kapıya üç kez vurdu ve kapı açılınca geri sıçradı.

Sal onun görünüşünü inceledi. "Tuvaleti kullandın mı?"

Alice bu kişisel soru karşısında yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Kapı çerçevesine yaslanarak omuz silkti. "Sen bilirsin. Hücresinde tuvalet yok."

Gözlerini kırpıştırdı, Luka'ya duyduğu öfke içinde kükrüyordu. "Neden... Nasıl... Onun öylece yere yatmasını mı bekliyorsun?"

Savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Akşamlarını farklı bir hücrede geçiriyor ve sadece test için gündüzleri oraya getiriliyor."

Hiçbir şey söylemedi ama ona sert bir bakış fırlattı. Jilet gibi ince sinirlerinin dikkatinin dağılması hoş karşılanmıştı, öfke histeriye tercih edilirdi.

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra kenara çekildi ve ona önündeki odadan çıkmasını işaret etti. Adam kapı aralığından çıkmadı, o da iri yarı uzaylının yanından geçerken duvara tutunarak kaydı.

Koridorda yürürlerken adamın büyük avuç içi kızın kolunun üst kısmını sarmıştı ve kız şikâyet etmemek için dilini ısırmak zorunda kalmıştı.

Endişe omurgasında gezinmeye başladı. *Bu benim dünyadaki son günüm mü?* İçinden çılgınca bir kıkırdama yükseldi ve Sal ona şaşkın bir bakış fırlattı. *Tabii ki değil! Dünyadaki son günüm kim bilir ne kadar zaman önceydi. Bu boktan, lanet olası, Tanrı'nın unuttuğu yerdeki son günüm olabilir- Dur. Dur. Dur. Sakin ol. Şimdi dağılmanın faydası yok. Başka bir şey düşün.*

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesini kibar çıkmaya zorlayarak.

Kaşlarını çatarak ona yan gözle baktı. "Neden?"

"Çünkü zamanı bilmek isterim."

Önüne odaklandı ve bir an sessiz kaldı. "Böyle şeyleri umursamayı bırakmalısın." Sözleri acımasızdı ama sanki onunla alay etmek yerine ona sert bir öğüt veriyormuş gibi zehirden yoksundu. Yine de, normallik için tutunduğu küçük umut kırıntısı çözüldü.

Birkaç kapı ötedeki odaya ulaştıklarında Sal metale art arda iki kez vurdu. Kapı açılıp Helas göründüğünde ve ona dişlek bir gülümseme fırlattığında midesi bulandı. Bugün sarının daha açık bir tonunda başka bir ceket giymişti. Belki de laboratuvar önlüğünün uzaylı versiyonuydu. *Ya da belki de evrendeki en kötü stil anlayışına sahipti.*

"Teşekkür ederim, Sal. Lütfen onu odaya götürün," dedi ve kapı aralığından çıktı.

Sal onu, kendisininkinin yarısından daha küçük olan küçük hücreye kabaca itti. Bir anda kamburlaştı, kollarını koruyucu bir şekilde içeri çekti ve yumruklarını sıktı. Gözleri sadece birkaç adım ötede yerde diz çökmüş zincirlenmiş adama kaydı. İri kolları arkadan zincirlenmişti ve başı önünde sallanıyordu. Uyuyor muydu?

"Merak etmeyin," diye duyurdu Helas. "Şimdilik bayıldı. Kontrol odasına gittiğimde onu uyandıracağım."

Helas'a baktı, sonra tekrar adama döndü. Yere yığılmış olsa bile adamın iri yarı olduğunu anlayabiliyordu. Çıplak göğsü ve gövdesi kaslarla doluydu ve diz çökmüş olmasına rağmen başı göğüs kafesine kadar yükseliyordu. Ayaktayken boyu iki metreden fazla olmalıydı.

Nefes alış verişi hızlandı ve boğazı daralıyormuş gibi hissetti. Helas'a ve kapıya doğru hamle yaptı. Luka çok iriydi. Ya serbest kalırsa?

Helas onu yere itti. "Burada kalacaksın. Duvara zincirlendi. İşaretleri ortaya çıkarsa seni bırakırım."

Luka uykusunda homurdandı ve o da gözlerini kocaman açarak sustu.

Helas ellerini birbirine vurarak, "Görünüşe göre uyanıyor," diye haykırdı. "Kontrol odasına gitsem iyi olacak. İzliyor olacağım." Kapının üstündeki taşa monte edilmiş küçük bir merceği işaret etti.

O hareket edemeden kapı kapandı ve kilitlendi.

Alice uzun dakikalar boyunca odanın köşesinde kıpırdamadan oturup adamı izledi ve nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı. Vücudunu soğuk terler kapladı.

Serbest kalamaz, diye hatırlattı kendine, zincirlenmiş bileklerini arkasındaki duvara bağlayan gergin zinciri inceleyerek.

Luka'yı ilk gördüğünde tamamen çıplaktı. Şimdi ise kalçalarından aşağı sarkan yumuşak, bol bir pantolon giydiğini görünce rahatladı.

Gözleri adamın göğüs kafesi boyunca uzanan büyük bir çürüğe takıldı. İçindeki öfke yeniden alevlendi. Onu tekmelemişler miydi? Vücudunu tararken, soluk dövmelerinin diğer küçük kesik ve çürüklerin etrafında kıvrıldığını gördü, bazıları neredeyse iyileşmiş, bazıları yeni.

Rahatlamaya başladı. Bu istismara uğramış adam, Luka, onun düşmanı değildi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. O da kendisi gibi bir mahkûmdu. *Belki de Helas'ın söylediği kadar tehlikeli değildir. Muhtemelen beni korkutmaya çalışıyorlardı.* Bunu düşünürken bile, Luka'nın siyah gözlerini ona dikip hırladığı anı aklına geldi ve paniği yeniden başladı.

Küçük odada yankılanan yüksek sesli bir zap sesi zincirleri takırdattı. Luka'nın vücudu kasıldı ve sonra acı içinde böğürdü, aniden hareketsiz kalmadan önce zincirlerinden kurtulmak için mücadele etti.

Başını ona doğru çevirdi ve koyu kahverengi karışık saçlarının arasından gözlerinin ona odaklandığını gördü. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, kız sadece buz mavisi irisin en zayıf ipucunu seçebiliyordu. Kadın izlerken, adamın hem göz akları hem de irisleri siyahla kaplandı.

Burun delikleri alevlendi ve vücudunu tamamen ona doğru çevirmeye çalıştı. Gözlerinin koyu siyahı ve görünüşünün vahşiliği onu bir korku filminden fırlamış gibi gösteriyordu. Alice'in boğazı daraldı. Onun doğal olmayan bakışlarına dayanamayarak odağını yere çevirdi.

"Bu beni tanıdığın anlamına geliyor, değil mi?" Sakin kalmaya çalışsa da sesi korkuyla titriyordu.

Başını kaldırıp baktığında, adamın başını bir hayvan gibi ona doğru eğdiğini gördü.

Olabildiğince derin nefes aldı ama nefesini tutacak gibi görünmüyordu.

Zinciri sallayarak ellerini çekiştirmeye başladı. Kadın gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak daha da uzaklaştığında, adam hırladı ve daha sert bir şekilde mücadele etmeye başladı. Kasları bu çabayla gerildi ve gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Zincirin bağlı olduğu metal tabandan gelen uğursuz bir inilti, vücudunu bir topun içine sokmasına neden oldu. Ellerini başının etrafına doladı ve sallanmaya başladı.

Hayır, hayır, hayır. Serbest kalacaktı ve eğer serbest kalacak gücü varsa, istese de istemese de onu kesinlikle parçalara ayıracaktı.

Metalin kırılma sesini beklerken gözyaşları kot giysili kalçalarına damladı ama o ses hiç gelmedi. Başını hâlâ koruyucu bir şekilde ellerine dayamışken, Luka'ya ne olduğunu görmek

için gözlerini birkaç santim kaldırdı.

Ağır ağır nefes alıyor ve zincirlerine karşı zorlanıyordu ama kurtulmaya çalışmayı bırakmıştı. Onun yüzünü gördüğünde kaşları birbirine çarptı. Gözlerini kırpıştırdı ve kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı.

Karmakarışık saç perdesinin ardından ona tekrar baktı. Gözleri hâlâ siyahtı ama bir an öncesine göre daha bilinçli görünüyordu.

"Hâlâ orada mısın, Luka?" diye sordu sessizce.

Göz kapakları kısıldı ama cevap vermedi.

Tam o anda kurtulabilirdi; ikisi de bunu biliyordu. Yine de durdu, kendini kontrol etti. "Durduğun için teşekkür ederim."

Luka o konuşurken giderek rahatlıyor gibiydi, bu yüzden kısa nefesleri arasında konuşmaya devam etti.

"Ne zamandır buradasınız? Yakalandın mı, yoksa bu gezegende insanları rehin tutmak normal mi?" Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermedi ama onunla konuşmanın kendisi üzerinde de sakinleştirici bir etkisi olduğunu fark etti. Kalp atışları normal bir hıza yavaşladı ve nefesleri daha düzenli hale geldi.

Yüzünün önünde asılı duran koyu renk keçeleşmiş saçlarına bakılırsa bir süredir buradaydı. Saçlarını geriye itip ona daha yakından bakma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Onu sakinleştirdiği ve kesinlikle onu da sakinleştirdiği için yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Beni anlayamadığın için mi yoksa vücudundaki ilaç aklını karıştırdığı için mi cevap vermiyorsun?" Alice ona doğru bir santim kaydı.

Kendini bildi bileli Alice'in yaralı ve kırık şeylere karşı hep bir zaafı olmuştu. Annesi, işteki ve okuldaki arkadaşlarıyla birlikte, fazla nazik olduğu için onu sürekli azarlardı. Çocukken evlerinin etrafında dolaşıp yakalayıp doğaya salmak için böcek aradığını hatırlıyordu. Annesi böceklerden nefret eder ve onları gördüğü yerde öldürürdü.

Yaşı ilerledikçe ve böcekleri kurtarmak küçük yaralı hayvanları rehabilite etmeye dönüştükçe, Alice veteriner olmaya karar vermişti. Şu anda, adi bir barda çalışarak üniversite masraflarını karşılıyordu.

Eğer Luka'dan daha fazla yardıma ve şefkate ihtiyacı olan bir yaratık varsa, bunu hayal bile edemezdi.

Onu inceledi, her yeni yara ortaya çıktıkça kalbi daha da kırılıyordu.

Kirlenmiş ve yara bere içinde olsa bile adamın yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Omuzları ve

göğsü geniş ve keskindi. Bay Sarı Göz, Sal ve Helas'ta gördüğü sedefli izler Luka'nın üzerinde de vardı ama farklı bir desende. Sarmaşığa benziyorlardı ve vücudunun üzerinde kıvrılmışlardı.

genel olarak güçlü fiziği. Gözleri, özellikle güzel bir izi takip ederek adamın six pack'inden aşağıya indi ve pantolon çizgisinin altında kayboldu.

Alice'in nefesi kesildi ve bakışları tavana kaydı, yanakları kızarmıştı ki adamın ince pantolonundan kocaman bir ereksiyonun dış hatlarının göründüğünü fark etti. Ona verdikleri ilaç her neyse gerçekten işe yarıyor olmalıydı.

"Gel, kadın," dedi derin ve kaba bir ses, onu irkiltti.

Adamın gürleyen komutuyla tüyleri diken diken oldu ve bir an için adamın dediğini yapmak için açıklanamaz bir istek duydu. "Hayır, teşekkürler. Ben burada iyiyim," dedi garip bir kıkırdamayla.

"Gel!" diye emretti, zincirlerini sert ve hızlı bir şekilde çekiştirerek.

Kız hâlâ kıpırdamayınca, zincirlerini daha büyük bir güçle çekmeye başladı. Alice onun ne yaptığını biliyor gibi görünmesinin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremedi. Bir yandan, yaklaşmazsa zincirlerini kıracağını göstererek onu tehdit ediyordu. Diğer yandan, sisteminden geçen uyuşturucunun etkisiyle kendini tamamen kaybetmediği anlamına geliyordu. Luka hâlâ kararlar veriyordu ve bunun, kendisi üzerinde inandırıldığından daha fazla kontrolü olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Metal bir inilti daha çıkardığında, "Tamam!" diye bağırdı.

Yavaşça ona doğru ilerledi, her an kaçmaya hazırdı. Birkaç adım yaklaştığında durdu.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Daha yakına."

Kalp atışları öfkeyle çarparken, aralarındaki mesafe sadece bir ayak kalıncaya kadar ilerledi ve bekledi.

Neden onun kendisine gelmesini istiyordu? Şimdiye kadar ona bir şey yapmaya çalışmamıştı. Sadece ona bakıyordu. Bakışları vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, tüm erkeklerin bakışlarının takıldığı yerde oyalanıyordu. Kendi kendine kıkırdadı. *Sanırım göğüsler evrensel olarak çekici*.

Bakışları kızın yüzüne döndüğünde, saç tellerini boş yere gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Hiç düşünmeden uzanıp koyu kahverengi kütleyi düzeltti ve herhangi bir düğüm olmadığından emin oldu.

Ortaya çıkardığı kemik yapısı muhteşemdi. Koyu, kalın kaşları siyah gözlerini çerçeveliyordu. Küçük beyaz bir dövme alnından yüksek elmacık kemiğine doğru ilerliyordu. Kadın elini çekmeye başladığında, adam yanağını avucunun içine yasladı ve gözlerini kapattı.

Bu basit dokunuşun tadını derinden çıkarıyor gibi görünüyordu ve bu Alice'in kalbinin sıkışmasına neden oldu

göğsünde acıyla inliyordu. Bu kadar uzun süre kilit altında kaldıktan sonra Luka'nın muhtemelen biraz yumuşaklığa ihtiyacı vardı. Göğsünden gürleyen bir mırıltı duyduğunda şaşkınlık ve ardından sıcaklık yayıldı içine.

"Sen sadece büyük, korkunç bir kedisin, değil mi?" diye fısıldadı.

Gözleri parlayarak açıldı, ağzını eline doğru çevirdi ve alt avucuna sıcak, ıslak bir öpücük verdi. Bir zevk sarsıntısı merkezini vurdu. Elini çekti ve göğsüne bastırdı.

Zayıf bir hırıltı çıkardı ve ona doğru eğilebildiği kadar eğildi.

Sert bir parmak olduğunu umduğu parmağını kaldırdı. "Hayır!" Konuşurken nefesi titriyordu ve adamın gözleri sallanan parmağına odaklanmıştı. "Bunların hiçbirini yapmayacağız. Doğru ruh halinde değilsin ve seni tanımıyorum bile."

Onun sözleri karşısında gözleri kısıldı ama yine de

arkasına yaslandı. Kadın rahatlamış bir iç geçirdi.

"İyi çocuk, kaplan."

Bu işe yarayabilir, diye umutla düşündü.

Luka onun söylediklerinin çoğunu anlamıyor gibi görünüyordu ama biraz konuşabiliyordu ve ona söylediğinde geri çekiliyordu. Belki de her gün buraya gelip onunla konuşmak o kadar da kötü olmazdı.

Garip bir şekilde, şimdiye kadar tanıştığı birkaç uzaylı arasında Luka ona kendini en güvende hissettiren kişi olmuştu. Tahrik olmuştu ve her an zincirlerinden kurtulabilirdi ama kurtulmamıştı. Hâlâ hissedebildiği ve kendi iyiliği için çok fazla hoşuna giden avucundaki yakıcı öpücük dışında, ona çok kötü bir şey yapmamıştı.

Eğer onun eşi olduğunu düşünseydi, ona karşı koruyucu olur muydu? Mantıklı olurdu. Dünya'da erkek hayvanlar dişileri korurdu. Bu bir içgüdüydü. Belki de o izlerin ortaya çıkması onun yararınaydı.

Helas, Luka'nın çiftleşme izlerinin ellerinde ve bileklerinde görüneceğini söylemişti. Boynunu bükerek arkasına bakmaya çalıştı ama elleri çok sıkı bağlıydı. İyice bakabilmek için etrafından dolanması gerekiyordu ve henüz bunu yapacak kadar ona güvenmiyordu.

"Benim adım Alice. Senin adın da Luka," dedi, önce kendini sonra da onu işaret ederek.

Adam yine başını eğdi ama cevap vermedi.

"Sorun yok." Sesini güven verici hale getirmeye çalıştı, "İkimiz adına da konuşabilirim. Bu konuda iyiyimdir."

Kapıdan gelen alçak bir gıcırtı, hissettiği sakinliği bastırdı. Hücrenin kapısı açıldığında Alice köşeye kaçtı, karşısında memnun bir Helas ve Sal vardı.

Luka hırladı ve zincirlerini çekerek ona doğru debelenmeye başladı.

"Bağlayın onu!" Helas havladı.

Sal ileri atıldı ve uzun metalik bir sopayla Luka'ya vurmaya çalıştı ama Luka omzunu adamın karnına sapladı. Darbenin gücü zincirlerinin kırılmasına neden oldu.

Gözlerini Helas ve Sal'den ayırmayan Luka, Alice'in önündeki köşeye doğru geri çekildi.

Beni koruyor mu?

Sonunda ayağa kalkan Sal, metal çubuğu yerden aldı ve topallayarak Luka'ya doğru yürüdü, bakışları bir an için Alice'e kaydı. Gözlerinde parlayan onun için duyduğu korku muydu? *Olamazdı*.

Helas kendine ait ince gümüş bir silah çıkardı ve onlara doğru yaklaşmaya başladı. Luka daha da çömeldi, saldırmaya hazırdı.

"Luka, dur! Sana zarar verecekler!" Alice onun arkasından bağırdı.

Adamlar bir kol mesafesine geldiklerinde, Luka vücut ağırlığını ve bacaklarını kullanarak her bir adama darbeler indirdi. Alice, Luka'nın kolları arkadan bağlıyken bile erişebildiği güç ve beceriye hayret etmekten kendini alamadı.

Bacağını arkasından fırlatıp Sal'in göğsüne sağlam bir şekilde saplarken, Helas metal sopayı Luka'nın morarmış kaburgalarına saplayarak acı içinde kükremesine ve sarsılmasına neden oldu. Kendini toparlayamadan Sal, Helas'a katılmış ve diğer taraftan onu şok etmeye başlamıştı.

Dayanılmaz saniyeler geçti, sonra Luka dizlerinin üzerine çöktü, gözleri Alice'inkilere yapışmıştı. "Onu öldüreceksin! Dur!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Luka kendini tutamayacak halde yerde yatarken Helas cebinden küçük bir silindir çıkardı ve Luka'nın yüzüne ince bir sis püskürttü. Neredeyse anında vücudu gevşedi.

"Onu hücresine götürün," dedi Helas ve Luka'nın kaburgalarına vahşi bir tekme savurdu. Sal onu almak için yanından geçerken, Luka'ya alaycı bir ifadeyle baktı.

Alice, Sal'den kaçarak ileri doğru koştu ve Helas'ın kolunu çekerek onunla hareketsiz Luka arasına mesafe koymaya çalıştı ama faydası olmadı. Buradaki herkes ondan çok daha güçlüydü. Her zaman çelimsiz ve biraz fazla zayıf olmaktan memnundu ama şu anda zayıf yapısından, ne kadar zayıf olduğundan nefret ediyordu. Onu öldüresiye dövebilirler ve onun tek yapabileceği izlemek olurdu.

Onun cılız çabalarının bir etkisi olmuşa benziyordu, çünkü Helas onu omuz silkti ve açık kapıdan çıkmak için döndü. Sal onu takip ederek kabaca kolundan yakaladı. Yüzünü buruşturarak onu odadan dışarı, koridordan aşağı ve hücresine sürükledi, Luka'nın iyi olduğundan emin olmak için yalvarışlarını görmezden geldi.

Onu açık hücre kapısına doğru itti ama bırakmadan önce, "Dur!" diye tısladı. Omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak devam etti, "Kendin için endişelenmelisin. Kurallara uy." Derin bir nefes alarak onun bakışlarını tuttu. Kapıyı yüzüne kapatmadan önce, "Ona yardım edemezsin" diye fısıldadı.

Yalnız kaldığında, Alice'in bakışları görmeden etrafı süzdü ve tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Luka'yı yaraladıkları için öfkeliydi ve bu konuda hiçbir şey yapamadığı için mutsuzdu. Kendini çok çaresiz hissediyordu... çok çaresizdi.

Alice kendini Sal'in veda sözlerini düşünmeye zorladı. Haklı mıydı?

Odasında volta atmaya başladı, avucunu dalgınca kalçasına sürtüyordu. Bu koşullar altında Luka inanılmaz derecede kontrollüydü ama özgür kalır kalmaz bu kontrolü kaybetmişti. Düşünmeden dövüşmüştü, belki de onu koruma içgüdüsüyle, ama bu aptalcaydı. Uyuşturulmuş haldeyken kazanmasına imkân yoktu. Daha ne kadar düşüncesizce şey yapacaktı? Düşünürken bakışları Luka'nın hücresinin bulunduğu yöndeki duvara doğru kaymaya devam etti.

Onu düşünme! Şimdiden onun güvenliğini kendininkinden daha fazla önemsediğini hissedebiliyordu ve böyle bir yerde bu aptalcaydı. İçinden lanet okudu. Bugün mücadelenin içine atlamıştı. Bu ne kadar aptalcaydı? Birini savunmakla kendini ateş hattına atmak arasında fark vardı. Helas bu sefer onu sadece uzağa fırlatmıştı ama ya bir dahaki sefere ona kızar ve canını yakarsa? Bunu ona hiç yakıştıramazdı.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendine dikkat etmezse hayatta kalamazdı. Luka'ya fazla bağlanırsa, onun iyiliğine fazla yatırım yaparsa ve Helas artık Luka'ya ihtiyacı olmadığına karar verirse akıl sağlığına ne olurdu?

Sal'in daha önce söylediği sözler zihninde tekrarlandı: "Böyle şeyleri umursamayı bırakmalısın."

Burada hiçbir şey kesin değildi. Ne zaman, ne Luka, ne de geleceği. Nadiren yapabildiği şeyi yapmaya başlaması gerekiyordu. Soğuk ve umursamaz olmak anlamına gelse bile, kendini ilk sıraya koymayı denemeliydi.

Başını öne eğdi. "Luka bunu hak etmiyor." Kendini çelikleştirerek ve yumruklarını sıkarak duygularını bastırmaya çalıştı. "Onun neyi hak ettiği önemli değil. Hiçbirimiz bunu hak etmiyoruz. Annemin dediği gibi kendime dikkat etmeliyim." Volta atmaya ve tırnaklarını yemeye başladı. "Muhtemelen iyi bir adam bile değil. Beni korudu ama ben onun için sadece bir nesneyim. Benim ne istediğim umurunda değil."

Sözlerinin yalan olduğunu söylediği anda anlamıştı. Zihninde istenmeyen bir fısıltı dolaşıyordu. *Umurundaydı.*

Birkaç derin nefes alarak, savaşan duygularını sakinleştirmeye çalıştı.

Adamın öptüğü avuç içine baktı ve midesinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetti.

Saçmalık.

Bölüm 3

"Dün gerçekten bir yerlere varıyorduk." Helas sırıttı.

Alice ona kaşlarını çattı, sonra bakışlarını kaçırarak kucağında duran ellerine baktı. Hücresinde huzursuz bir gece daha geçirmişti ve Helas'ın gösterişli gülümsemelerine ya da neşeli tavırlarına hiç tahammülü yoktu.

"Eğer zincirlerini kırmak üzere olmasaydı, seni yalnız bırakırdım." Helas sahte bir kızgınlıkla ellerini kaldırdı. "Ama sana zarar vermesine izin veremezdim, değil mi?"

Bana zarar vermek mi? Sanki o bir malmış gibi. "Bana zarar vermedi," dedi sessizce.

Alice dün yaşananları düşündükçe kendini daha da çelişkili hissediyordu. Duygularını kapatıp Luka'yı umursamayı bıraksa daha iyi olacaktı ama bunu yapamıyor gibiydi.

Helas başıyla onayladı. "Ve dediklerimi yaptığın sürece, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini birbirine kenetledi. "Endişelenme, bağlarını geliştirdik. Parmak iziyle kilitlenip açılıyor. Bir daha kurtulamayacak."

Alice bakışlarını Helas'ın üzerine dikti. İçini bir tiksinti kapladı. "Neden Luka? Karışık türlerden nefret ettiğini söylemiştin. Hepsi bu kadar mı?"

Luka'nın dün iki adamla dövüşme şekli etkileyiciydi. Uyuşturulmuş ve bağlıyken bunu yapabildiyse, onu yakalamanın ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyordu. Etrafta melez kökenli başka insanlar varsa neden bu kadar zahmete girmişlerdi ki?

Helas'ın sahte gülümsemesi soldu. "Dün istediğimi yaptın, o yüzden tek bir soruya cevap vereceğim. Gerçekten sormak istediğin tek soru bu mu?"

Alice'in milyonlarca sorusu vardı. Saat kaçtı? Tüm gezegen böyle bir yer miydi? Kaçırılalı ne kadar olmuştu? İşinden alındıktan sonra neden hiçbir şey hatırlayamıyordu?

Tüm bu sorular ve daha fazlası içini yaksa da, Luka hakkında daha fazla şey öğrenme dürtüsüne karşı koyamadı. "Onun nasıl bir adam olduğunu bilmek istiyorum." Umarım Helas ona Luka'nın öldürdüğü tüm insanları ya da çaldığı küçük yaşlı kadınları anlatırdı. Luka'nın korkunç bir insan olup olmadığını umursamamak yüz kat daha kolay olurdu.

Helas şişkin burnunu kırıştırdı. "Eskiden benimle birlikte araştırmacı bilim adamı olarak çalışırdı. Türümüzün kısırlığına bir çare bulmaya çalışıyorduk. Çok istekliydi ama buradaki deneylerimizi öğrendikten sonra yeterince istekli olmadığı anlaşıldı. Onu hapsetmekten başka çarem yoktu. Bana ihanet etmeyi planlıyordu."

İçten içe inledi. İçinden gelen his doğru çıkmıştı. Luka bir kurbandı ve Helas'ın anlattıkları doğruysa, Luka'nın iyi bir adam olması gerektiğine de inanıyordu.

Luka'nın alınıp hapsedilmesinin nedeni artık onun için açıktı. Öte yandan, dayak ve zorla uyuşturucu kullanımı ona Helas hakkında farklı bir şey söylüyordu. Verilen acı gereksizdi ve kinci, öfkeli bir yerden yapılmıştı. Helas, Luka'nın ihanetini iyi karşılamamıştı.

"Clecanialıların soyundan gelen bir ırk kullanarak kısırlığı tedavi etmek kuruluşumun öncelikli hedefidir. Siz insanlar uzaya çıkmadınız ya da başka bir türle melezleşmediniz. Dünya, atalarınızdan gelen Clecanian DNA'sının mükemmel bir şekilde korunmuş, bozulmamış, yaşayan bir kaydıdır. Kanı bozuk birinin sizi tanımış olması talihsiz bir durum, ancak daha büyük bir iyilik için hoşnutsuzluğumu bir kenara bırakmak zorundayım."

"Neden onu fiziksel olarak dövmek ve elektrik vermek zorundasınız? Bunun yerine işe yarayacak bir sakinleştiriciniz ya da başka bir şeyiniz yok mu?"

"Halihazırda sisteminde bulunan ilaçlarla farklı ilaçları karıştırmak istenmeyen reaksiyonlara neden olabilir veya numunelerini kirletebilir. Sakinleştiricileri yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanmaya çalışıyorum." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerleyerek Alice'in onu takip etmesini bekledi. "Vakit geldi. Bugün ona daha fazla dokunmanı istiyorum."

Alice ayağa kalktı, hevesini gizlemek için bakışlarını yere sabitledi. "Bana biraz tıbbi malzeme getirirsen ona dokunurum. İlgilenilmesi gereken çok sayıda çürük ve kesik var."

Esprili olmayan bir kıkırdama çıkardı ve tekrar ona döndü. "Talepte bulunacak durumda değilsin." Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. "İyileşmeyecek. Ona dokunacaksın. Eğer dokunmazsan, kelepçelerine bir şok göndereceğim. Bugün yaşayacağı herhangi bir acı ya da ıstırabın sorumlusu ben değil, sen olacaksın."

Gözlerinin arkasından yine yaşlar süzüldü. Sözlerinin kendisini nasıl etkilediğini görmesini engellemek için nefes alış verişini kontrol etmeye odaklandı.

Kapıdan içeri adımını attı ve Alice de onu sessizce takip ederek Luka'nın odasına kadar başı öne eğik bir şekilde yürüdü. Helas'ın muzaffer ifadesini görmeye dayanamıyordu. Luka'yı iyileştirmekten bahsetmesi aptalcaydı. Helas artık adamın yaralanıp yaralanmamasını önemsediğini biliyordu. Ona bir zayıflık göstermişti ve Helas bunu onu kontrol etmek için kullanacaktı.

İşte tam da bu yüzden umursamamaya çalışmalıyım! İkimiz için de durumu daha da kötüleştirdim.

Hücrenin açık kapısından geçerken bakışları onu takip etti. "Unutma, izliyor olacağım."

Alice ayaklarını sürüyerek loş odaya girdi ve gözleri Luka'nınkilere kilitlendi. Hâlâ diz çökmüştü

ve

Zincirlenmişti ama şimdi elleri arkadan bağlı olmak yerine kolları iki yana açılmıştı. Her iki bileğindeki kelepçe, sanki yapıştırılmış gibi, taş duvardaki yeni bir metal plakaya dayanıyordu.

"Zincirleri ona biraz özgürlük sağlıyordu ama dünkü olaydan sonra hareketlerini kısıtlamanın akıllıca olacağına karar verdik." Helas onun küçümseyen bakışlarıyla karşılaştı. "Manyetik kelepçeler daha az rahat ama onlardan kurtulması mümkün değil."

Adamın geri çekilen başının arkasına bakarak kaşlarını çattı. *Bir adama iyilik yapıyormuş gibi onu zincirlemekten bahsediyor.*

Kapı Helas'ın arkasından kapandığında dikkatini Luka'ya verdi. Kelepçeleri güçsüzce çekiştirdi ve acı dolu bir inilti çıkardı. Gövdesini kaplayan koyu, çirkin morluklar Alice'in sempatiyle irkilmesine neden oldu. Adamın önünde yere diz çöktü. Gözleri son gördüğünde olduğu gibi simsiyah değildi. Gözbebekleri hâlâ büyümüştü ama düne göre biraz daha bilinçli görünüyordu. Bakışlarının açlıkla onun üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Tavanda bir yerden yüksek bir ses yükseldiğinde başını kaldırdı. "Dokun ona, Alice!"

Tekrar Luka'ya baktı. Sesi duyunca tüm vücudu gerilmişti ve gözleri çılgına dönmüştü.

Ani emre tepki veremeden, Luka'nın zincirlerinden bir elektrik şimşeği fırladı ve acı içinde iki büklüm olup kükremesine neden oldu.

Alice haykırdı ve ona doğru ilerledi. Helas'a itaatsizlik etmeyi ne kadar istese de, Luka'nın acı çekmesine izin veremezdi. Elektrik vızıltısı geçene kadar bekledi, sonra şoka girmeyeceğinden emin olunca uzandı ve elini geçici olarak onun omzuna koydu. Luka hemen onun dokunuşuna doğru eğildi.

Luka başını kaldırıp ona baktı, acısı yüzünden okunuyordu. Helas dün ona ne kadar sert tekme atmıştı? Eğer kaburgaları kırıldıysa, o zaman bu şekilde nöbet geçirmek dayanılmaz olmalı.

Alice diğer elini de kaldırdı ve parmak uçlarıyla adamın bükülmüş omuzlarını okşadı. Adamın sert kasları Alice'in dokunuşuyla gevşedi ve mırıldamaya başladı. Gülümsedi ve fısıldadı, "Daha önce bir erkeğin mırıldadığını hiç duymamıştım."

Luka'nın omuzlarını daha sıkı ovarken, bir gece önce düşündükleri aklına geldi. Luka çok güçlüydü. Şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden daha güçlüydü. Ya bu prangaları onun üzerinden çıkarabilirse? Ona karşı koruyucu olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Kaçmalarına yardım edebilirdi.

Saçlarını düzelterek onun gözlerinin içine baktı. "Seni incittikleri için çok üzgünüm. Belki

buradan birlikte çıkabiliriz."

Bir plana ihtiyacım var.

Alice bileğine ulaşana kadar ellerinin Luka'nın kolunda nazikçe gezinmesine izin verdi. Sırtını kameraya dönerek kelepçeyi gözlerden sakladı ve inceledi. Daha önce hiç kilit açmamıştı ama belki öğrenebilirdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı nefesinin altında. Bileğini çevreleyen kalın metalde anahtar deliği ya da herhangi bir açıklık yoktu. *Parmak izi. Unutmuşum.*

Tam metal plakanın kendisini incelemek için uzaklaşmak üzereydi ki, adam onun elini kendi tuttuğu eliyle yakaladı. Kadın irkilerek ona baktı ama adamın gözlerinin birbirine geçmiş parmaklarına odaklanmış olduğunu gördü. Adam parmaklarını nazikçe esnetti ve gevşeterek onunkilere değdirdi. Gözleri kayarak kapandı ve mırıltısı yoğunlaştı.

Karnında kelebekler uçuşmaya başladı ve elini çekmeye çalıştı. Luka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Elini usulca sıktı ve sonra bıraktı.

Uyuşturulmuş olsa bile, tanıdığı pek çok erkekten daha centilmen davranıyordu. Ona dokunmak istiyordu, bu çok açıktı, ama aynı zamanda istediği zaman onu serbest bırakıyordu.

Tekrar önünde diz çökmek için hareket etti, uzandı ve kollarını boynuna dolayarak onu kucakladı. Luka'nın vücudu gerildi ve bileklerindeki metali çekerek ona yaklaşmaya çalıştı.

Başını kızın boynuna yaslayarak tüylerini diken diken etti.

Odaklan, Alice! diye azarladı.

Bu yakınlık muhtemelen ona yanlış bir fikir veriyordu ama gardiyanlar duymadan onunla konuşması gerekiyordu. Kulağına fısıldadı, "Beni anlayabiliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi ama Helas konuşunca sustu, o da Helas'ın onu görmesinin yanı sıra duyma ihtimaline karşı sesini alçaltarak devam etti. "Buradan kaçmak için yardımına ihtiyacım var. Beni anlayabiliyor musun?"

Yine hiçbir şey söylemedi ama onun yerine sıcak ağzını kulağının hemen altındaki hassas etin üzerinde gezdirmeye başladı.

Ona fısıldama ve birlikte bir kaçış planı yapma planı başarısız olmuştu ama Luka'nın yumuşak dokunuşları stresini eritmeye yardımcı oluyordu, bu yüzden uzaklaşmadan önce bir an tereddüt etti. Adam başını eğip boynu ile omzunun birleştiği yere sıcak bir öpücük kondurduğunda Luka'nın içini bir sıcaklık kapladı.

Alice onun nefes alışıyla göğsünün genişlediğini hissetti ve içinden alçak, gürleyen bir hırıltı çıktı. Sarsılarak ondan uzaklaştı ve adamın gözlerinin yine siyah olduğunu gördü. Adam ona doğru

gerindi.

Yaşadığı onca şeyden sonra bile Alice kendini hala bu adama çekilmiş buluyordu.

Onu öpmek için duyduğu kısa süreli dürtü onu bunalttı.

Utanç ve mahcubiyet yüzünün kızarmasına neden oldu ve hızla ondan uzaklaştı. Elleri bağlıydı ve onu azdırmak için uyuşturucu yüklenmişti. Tabii ki onun kendisini öpmesini istemezdi. Muhtemelen o da onu gerçekten öpmek istemiyordu ve sadece kendine engel olamadığı için ona bu şekilde dokunuyordu.

"Özür dilerim," dedi dizlerini göğsüne doğru çekerek.

Luka kelepçeli bileğine baktı, sonra tekrar ona döndü. Sinirli bir nefes verdi ve konsantre olarak gözlerini kapattı. Kırık bir sesle, "Geri dön... Alice." diye homurdandı.

İçinde umut yükseldi. Alice hızla Luka'ya doğru ilerledi ve elini onun dizine koydu. "Adımı hatırladın! Beni anlayabiliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi. Hayal kırıklığı onu bunalttı. *Yine de, diye* düşündü, *eğer adımı hatırlayacak kadar farkındaysa, o zaman belki de bu ilaçlar her ne yapıyorsa onunla savaşıyordur.*

Helas ona onun bir bilim adamı olduğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa, Luka'nın en azından biraz zeki olması gerektiği anlamına geliyordu.
Eğer bu bulanıklıktan kurtulabilirse, belki o zaman buradan çıkmanın bir yolunu düşünebilecek kadar berrak bir zihne sahip olabilirdi.

Aklında yeni bir plan şekillendi. Kendini ondan uzaklaştırmak konuşmasına neden olmuştu, şimdi biraz olumlu pekiştirme zamanıydı.

Elini Luka'nın bacağından çekerek Luka'dan alçak sesle bir hırıltı kopardı ve ardından Luka'yı

işaret etti. "Luka." Adam, kadının az önce dizinden çektiği eline baktı.

Alice dikkatini çekmek için elini adamın yüzünün önünde salladı. Kendi ağzını işaret ederek "Luka" dedi, sonra onun ağzını işaret ederek "Luka" dedi ve son olarak elini onun dizinin üzerinde gezdirdi.

Gözleriyle onun hareketlerini takip etti. Kadın tekrar ağzını işaret etti ve bekledi.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama sonunda "Luka" diye tekrarladı.

Elini tekrar dizine koymadan önce yumruğunu başarı için sıkarak sessizce tezahürat yaptı.

Luka sessizce mırıldandı ve bakışları onun yüzünden eline kaydı. Düşünceli bir şekilde gözlerini tavana kaldırdı, sonra tekrar ona baktı ve "Luka" dedi.

Hafifçe güldü. "Sen akıllı bir adamsın." Sol avucunu diğer dizinin üzerine koydu. Oturduğu

yerde kıpırdanarak, "Luka, Luka, Luka" diye mırıldandı.

Alice aslında yüksek sesle güldü. "Tamam kaplan, ama sana yeni kelimeler söyletmemiz gerekiyor." Elini onun yüzünün önüne koydu. "El."

Bir an ona baktı ve ellerini sıkıca yerine kilitleyerek "El" diye tekrarladı.

Alice, ödül olarak nereye dokunacağını merak ederek Luka'ya baktı. Adamın yarı çıplak vücudunu incelerken suçluluk ve tahrik duygusunun garip bir bileşimi onu ele geçirdi. Dövülmüş ve yara bere içinde olsa bile hâlâ muhteşemdi. Geniş, sert göğsü bronzlaşmış, pürüzsüz bir tenle kaplıydı. Vücudunu kaplayan küçük beyaz dövmeler, parmağıyla izlerini sürmesi için ona yalvarıyordu.

"El," diye tekrarladı sertçe.

Uzandı ve Luka'nın yontulmuş karın kasları boyunca uzanan küçük kıvrımlı bir dövmenin izini sürdü. Luka tekrar mırıldanmaya başladı ve karnının sıkıca kordonlu kasları onun dokunuşuyla esnedi.

Parmağıyla dövmeyi aşağıya doğru takip ederken, adamın iniltisini duydu. Pantolonunun çizgisine ulaştığında nefesi kesildi ve elini geri çekti. İnce pantolonunun altından kocaman bir ereksiyon açıkça görülüyordu. Ona baktı ve gözlerinin yine siyah olduğunu gördü.

Alçak, gürleyen bir sesle, "El," diye homurdandı.

Gergin, tiz bir kahkaha attı. "Evet, belki bir kaçış planı yaparsan sana *yardım* edebilirim."

Alice yutkundu ve bakışlarını onun kucağından başka bir yerde sabit tutmaya zorladı. Sürekli uyarılmış hissetmek ve kendini rahatlatmanın hiçbir yolunu bulamamak işkence olmalı.

İçinde bulunduğu durumu anlayabilmesini umarak perişan bir halde ona baktı. "Özür dilerim, Luka. Uyuşturulmamış olsaydın ve seninle oynaşmamı isteseydin, hiç düşünmeden yapardım, inan bana."

Gümbür gümbür, çakıllı bir ses tavandan tekrar yankılandı. "Ona dokunmaya devam edin."

Alice hemen elini uzattı, uzatmazsa Luka'nın yine şok olacağından endişeleniyordu. "Ayrıca, izliyorlar." Luka'nın kollarına ve omuzlarına masaj yapmaya başladı ve kameraya ters ters baktı. "Kollarını bu şekilde germek çok acıtıyor olmalı."

Luka'nın gözleri kapandı ve kadın ağrıyan kaslarını ovarken inledi.

Alice az önce ona dokunmasını emreden sesi düşündü. Bu Helas'ın sesi değildi. Gitmiş miydi? Her zaman burada değilse nereye gitmişti?

Bölüm 4

Her şey bulanıktı. Dağınık düşünceler parça parça aklına geliyor ama hiçbirine tutunamıyordu. Her denediğinde, ezici bir şehvet zihnini kaplıyor ve vücudunda donuk, acı verici bir ağrı bırakıyordu.

Yanan teninin üzerinde gezinen yumuşak eller onun tek soluklanışıydı. Onu hissedebiliyordu. Onu duyabiliyordu. Eşini.

Kadın yanındayken odaklanabildiğini fark etti. Konuştuğunda, sesi ağrıyan vücuduna damlayan serin bir bal gibi geliyordu.

Kadının sözlerini anlayamıyordu ama konuştuğunda kadın ona dokunmuştu, bu yüzden tüm enerjisini duyularını silip süpüren şehvetin kara bulutunu geri itmeye ve kadının işaret ettiği nesneleri tanımlamaya odakladı. *El. Kapı. Alice.*

Şimdi onun omuzlarına dokunuyordu. Yumuşak avuçlarını sırtında gezdiriyordu. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı ama her hatırladığında zihni tek bir düşünce kalana kadar dağılıyordu. *Onu al. Eşini al.*

Onun ellerine ve yumuşak sözlerine odaklandı. *Ona konsantre ol.*

Onun yaşam çizgisiydi. Onu bulanık olmayan zihnine bağlayan tek şey.

Bileklerini çevreleyen soğuk metalleri hissetti. Oraya nasıl geldiklerini ya da neden bağlandıklarını hatırlayamasa da şükretti. Elleri serbest olsaydı, kendini kontrol edebileceğinden emin değildi.

Bölüm 5

Alice günlerini saat olmadan yapabildiği tek şekilde, Luka'yla yaptığı ziyaretleri sayarak takip ediyordu. Her gün ona getirildiğini varsayarsak, burada geçirdiği iki haftayı saymıştı.

Bu ziyaretleri dört gözle beklediğini söyleyemezdi. Luka derin sesi ve tanıdık buz mavisi gözleriyle onu rahatlatmakla kalmıyor, aynı zamanda ona yalnız olmadığını da hissettiriyordu. Ne zaman kâbuslar başına bela olsa ya da endişesi aniden nüksedecek olsa, Alice ertesi gün kollarını onun boynuna dolayabileceğini ve onun kendisini yatıştıracağını biliyordu. Şimdiye kadar birkaç kez onun omzunda ağlamıştı ve ağladıkça bu durumdan daha az utanır olmuştu. O ağlarken boynuna sokuluyor ve hafifçe mırıldanıyordu, bir şekilde, bulanıklığında bile onu nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu.

Ziyaretlerinden sonra Sal, Gishen ya da Helas onu hücresine geri götürür, orada yemek hazır olurdu. Helas onu geri getirdiğinde, bugün olduğu gibi, günün gidişatı hakkında onunla konuşur ve ruh haline bağlı olarak ara sıra bazı sorularını yanıtlardı.

Bugün Helas köşede sessizce oturmuş, kollarını kavuşturmuş, Alice'i yemek yerken izliyordu. Normalde masum çekiciliğinin okunamaz maskesi gitmişti. Onun yerine dudakları incelmiş ve kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Kontrollü tavrında bu değişikliğe neden olacak bir şey olmuştu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alice yemeğini yavaşça yedi, her gün kendisine verilen yavan lapayı yutmak için kendini zorladı. Ya bu gezegendeki insanlar günde sadece bir kez yemek yiyordu ya da onu günde sadece bir

kez besliyorlardı. Helas ondan çok odadakilere hitaben, "Henüz işaretleri yok," dedi.

Ne söyleyeceğinden emin olamayınca gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konuda bir fikrin var mı?" diye sordu gözlerini kısarak.

Şaşırmıştı, biraz daha dik oturdu. Daha önce hiçbir şey hakkında fikrini sormamıştı.
Pislik herif gerçekten ne yapacağını şaşırmış olmalı.

Her gece aklından aynı soru geçiyordu. Luka'nın işaretleri neden ortaya çıkmamıştı? En mantıklı sonuç, onun eşi olmadığıydı.

Bunu her düşündüğünde endişeye kapılıyordu. Luka'nın eşi olma ihtimali onun için değerli olan tek şeydi ve dolayısıyla şu anda onu koruyan tek şeydi. Helas da bu sonuca varırsa, Luka ile olan ziyaretleri büyük olasılıkla dramatik bir şekilde değişecekti.

Luka'ya bağlanmamak, onu umursamamak için sürekli kendisiyle savaşmasına rağmen

Basit gerçek şuydu ki, o biliyordu. Kalbini yanlış bir şey yapmamış birinden uzak tutamayacak kadar zayıftı. O onun kayasıydı ve birbirleriyle zar zor konuşabilmelerine rağmen, ona karşı başka hiç kimseye hissetmediği bir bağ hissetmeye başlamıştı.

"Şey," diye başladı, iyi bir cevap düşünmeye çalışarak, "belki benimle konuşabilirse yardımcı olabilir. Beni her zaman anlıyor gibi görünmüyor. Ayrıca, ona sürekli dokunuyorum, değil mi? Belki elleri serbest olsa ve bana biraz dokunabilse işe yarayabilir."

"Onun sana dokunması senin için sorun olmaz mı? Korkunun kokusu zararlı olabilir," diye yanıtladı Helas, Alice'e bakarak.

Korkumun kokusu mu? Onun sözlerini düşündü ama sorgulamamaya karar verdi. "İhtiyacım olduğunda kaçabileceğim bir alanım olduğu sürece." Sesini sıradanlaştırmaya çalıştı ama Luka'nın güçlü kollarını ona sarıp sırtını kucaklayacağı düşüncesi kalbinin hızlanmasına neden oldu.

"Sizi anlayamıyor çünkü çevirmenini güncellemedik. Sizin tercümanınız bizim dilimize göre programlandı ama onunki sizinkine göre programlanmadı."

"Çevirmenim mi var?" Alice ağzından kaçırdı. Helas, Gishen ve Sal ile neden konuşabildiğini merak etmişti ama İngilizce öğrendiklerini varsaymıştı.

Helas komik bir şey söylemiş bir çocuk gibi başını ona doğru eğdi. "Sen ne düşünüyorsun? Gezegenimizde hepimiz sizin dilinizi mi konuşuyorduk?"

Alice kızardı, bu sonuca daha önce varmadığı için kendini aptal gibi hissetti.

Helas elini umursamaz bir tavırla salladı. "Çiftleşme içgüdüseldir. Onunla konuşmana gerek yok ve uyuşturulmuşken zaten pek konuşkan olacağından şüpheliyim."

"O zaman belki de ona uyuşturucu vermeyi bırakmalısın." Helas'ın bu fikre ne tepki vereceğini tahmin edebiliyordu. Helas'ın asıl amacı Luka'yla üreyip üreyemeyeceklerini ölçmek olabilirdi ama Luka'nın genlerini saflaştırmaya yönelik hastalıklı yan projesi bir saplantı gibi görünüyordu.

"Hayır, bence bundan daha iyisini yapabiliriz." Ona doğru eğildi. "Yarın soyunmuş olacak. Onun her şeyine dokunacaksın."

Alice tokat yemiş gibi başını geriye doğru salladı.

Uyuşturulmuş, zincirlenmiş bir adama dokunmaya duyduğu öfke her geçen gün zayıflıyordu. Bir zamanlar ellerini adamın göğsünde gezdirmek rahatsız edici gelse de, artık bu temasın ikisinin de ayaklarının yere basmasına yardımcı olduğunu biliyordu. Yine de, içinde bulundukları koşullar ve adam istediği için yaptığı şeyin doğru olduğunu kendi kendine durmadan savunuyordu. İkna

olmamaya devam etti.

Artık birkaç kelime bildiğinden, sık sık basit cümleleri bir araya getirirdi. *"Alice elini*

kol." Ama bazı sınırlar vardı. Adam onu istiyormuş gibi görünebilirdi ama buradan çıkmadıkları ve adam artık sarhoş olmadığı sürece hiçbir şey düşünemezdi.

Ona dokunmak... aşağıya... yanlış olurdu ve Helas tarafından bunu yapmasının söylenmesi midesini bulandırdı.

Bir alternatif olmalıydı. "Sanırım orada ya da burada onunla uyumak daha iyi olabilir."

Luka'nın açıkça karşı çıktığı durumlarda normalde yaptığı gibi ona bağırıp çağırmak ve onu tehdit etmek yerine, teklifini değerlendirdi.

"Yakınlığın bunu yapabileceğini söylemiştin. Onunla günde sadece birkaç saat birlikte oluyorum. Eğer onu buraya getirir ve kalmasına izin verirsen, ortaya çıkabilirler," diye hızla ekledi, mantığına katılacağını umuyordu.

Helas yavaşça başını salladı ve odasının tavanına baktı. "Zincirlerin takılabilmesi için odanızda değişiklikler yapmamız gerekecek."

Alice kendini bir parça rahatlattı.

"Sana karşı dürüst olmama izin ver Alice." Maskesiz bir sabırsızlıkla ona baktı. "Meslektaşlarımdan biri geçenlerde bir hata yaptı. Senin nakledildiğin gemide başka bir kadın daha vardı. Altı ay önce kaçtı ve bizim görüşlerimizi paylaşmayan vatandaşlar tarafından bulundu. Neyse ki onu kimin kaçırdığını bilmiyordu ama aniden ortaya çıkması büyük bir heyecan yarattı. Durum çözüldü ve bu konum hakkında bilgi sahibi olan tüm personel öldürüldü, ancak burada zamanımız tükeniyor. Güçlü insanlar varlığımızın farkında ve meslektaşlarım her geçen gün bu tesisleri kullanma konusunda daha da gerginleşiyor. Bu deneylerin işe yaraması gerekiyor."

Başka bir kadın mı? Altı ay önce mi? Alice'in kalp atışları hızlandı. Zamanı kaçırdığına dair o rahatsız edici his sadece kafasında değildi. Ama nasıl? Eğer aynı gemiyle nakledildilerse, neden aylar öncesini hatırlayamıyordu? Burada ne kadar süredir bulunduğunu kesin olarak bilmiyordu ama aylar geçmediğini biliyordu. Kulaklarında bir çınlama duydu.

"O altı ay boyunca bana ne oldu?" Daralan görüşünün tamamen kaybolmasını engelleyen tek şey, vardığında vücudunu incelediğinde hiç dokunulmamış gibi göründüğünü bilmesiydi. Kendisine bir şey yapıldıysa elbette bunu anlayabilirdi. Değil mi?

Helas her zamanki gibi onun sorusunu duymazdan geldi. "Fikrinizi iki gün boyunca denemenize izin vereceğim." Helas'ın bakışları sertleşti. "O zamana kadar ortaya çıkmazlarsa, seni çırılçıplak soyar, ilaçlarını iki katına çıkarır ve onu seninle birlikte bu odaya zincirsiz olarak atarım."

Luka'nın sözleri üzerine korku içini parçaladı. Luka çoğunlukla kendini kontrol edebiliyordu

ama yine de gözlerinin karardığı ve kaslarının şiştiği nadir anlar onu korkutuyordu. O anlarda, onu gerçekten tanımadığını ya da ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmediğini hatırlıyordu.

Garip bir şekilde, neredeyse minnettardı. Karanlığın bu bakışları onun bir parçasını tutmasına izin verdi

Kalbi Luka'dan uzakta kilitli kalmıştı. Alice, güvenebileceğini düşündüğü biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Senin yerinde olsaydım, işaretlerinin o zamandan önce ortaya çıkması için elimden gelen her şeyi yapardım." Helas ayağa kalkmadan önce uzun süre onun dehşet dolu bakışlarını üzerinde tuttu. "Odanı değiştirebilmeleri için benimle gelmen gerekecek," dedi rahatça, sanki önceki tehditleri havada asılı değilmiş gibi.

Nefret, Alice'in pek deneyim sahibi olmadığı bir şeydi. Her zaman insanların içindeki iyiliği bulmaya çalışırdı, görünüşte korkunç olanları bile.

Herkesin bir geçmişi vardır. Ne zaman sevimsiz biriyle karşılaşsa, kendi kendine, *kim olduklarını şekillendiren bir şey olduğunu* söylerdi. Sal ve Gishen'e karşı bir parça sempati bile duyuyordu. Hayatlarında onları bu kadar kalpsiz yapacak ne olmuştu?

Ancak Helas için hiçbir mazeret yoktu. Çürümüş, kara bir ruhu vardı ve Alice bu adamdan nefret ettiğini kesin olarak söyleyebiliyordu. Onun küçük, soğuk gözlerinden ve sahte sevimli gülümsemesinden nefret ediyordu. Adama steril bir sis gibi sinmiş olan hafif ispirto kokusundan bile nefret ediyordu.

"Dünya'dan kaç kadın aldınız? Kaç tane karışık Clecanialıyı burada uyuşturarak tuttunuz? Ve neden hayatımın altı ayını hatırlayamıyorum?" diye sordu kızgın bir öfkeyle kaynayarak.

Helas'ın pasif soğukkanlılığı bir anda öfkeye dönüştü. Odayı geçti ve Helas'ın tepki vermesine fırsat vermeden onu kabaca ensesinden yakaladı. Kızın elleri adamın ellerine yapışmış, onları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Dişlerini sıkarak, "Neden şimdi diğer denekleri görmeye gitmiyoruz?" dedi.

Soğuk parmakları ensesini kavrarken onu odadan dışarı sürükledi. Adam onu önündeki koridora doğru iterken kadın acı dolu bir çığlık attı.

Luka'nın odasından bir kükreme yükseldi.

Helas onun başını kendi başına yaklaştırdı. "Görünüşe göre arkadaşın korkunun kokusunu alabiliyor." Luka'nın muhtemelen kelepçelerinden kurtulmak için mücadele ettiğini bildiği için sessiz kalmaya çalıştı.

Helas onu birbirinin aynısı gibi görünen koridorlardan geçirdi ve sonunda büyük pirinç bir kapıya ulaştılar. Avucunu kaldırdı ve metal yüzeyin üzerine koydu. Bir vızıltı duyuldu ve ardından ağır kapı açılarak bir tür kontrol odası ortaya çıktı.

Hem Gishen hem de Sal sandalyelerinde döndüler ama ikisi de şaşırmış görünmüyordu. Sal'ın

parmaklarının bir an için sandalyesinin kollarını sıktığını fark etti.

Önünde düzinelerce holografik ekran vardı ve bu ekranlarda dünyanın farklı yerlerinden videolar gösteriliyordu.

tesis. İçinden bir umutsuzluk dalgası geçti. Birkaç gün önce kendi odasıyla Luka'nın odası arasında gördüğü tüm kameraları sayarak sağlam bir keşif yaptığını düşünmüştü ama önündeki ekranlara bakınca buranın güvenliğini hafife aldığını fark etti. Kendisininkine benzer odalarda tek başına kalan kadınları gösteren bir grup video görüntüsünü gördüğünde midesi bulandı.

"Sal, benimle gelmen gerek." Adam kızın boynundaki acı veren tutuşunu bıraktı ve kız kaçmaya başladı. "Gishen, burada kal ve ona göz kulak ol. Odasında bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor."

Kanatlı adam Gishen ciddiyetle başını salladı ve ayağa kalktı. Sal ve Helas ayrıldıktan sonra onu kolundan tutup boş koltuğa oturttu. "Burada kal," diye mırıldandı.

Önündeki çok sayıdaki görüntüden büyülenmiş bir halde cevap vermedi. En az beş insan kadın görünüyordu. Bazıları odalarının etrafında dolanıyordu. Birkaçı sessizce oturuyor, biri de yatağına kapanmış, başını ellerinin arasına almış ağlıyordu.

Küçük kadını incelerken Alice sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissetti. Sanki o ekranda kendini izliyormuş gibiydi. Dişlerini birbirine geçirdi ve yumruklarını sıktı. O kadın gibi hissetmekten bıkmıştı. Savunmasız ve korkmuş. Bu canavarların durdurulması gerekiyordu.

Alice diğer ekranları tarayarak Luka'yı aradı. İlginç bir şekilde, ekranlardaki koridorların ve küçük odaların çoğu boş ve çıplaktı. Aslında, Sal, Helas ve kadınlar dışında başka kimseyi göremedi. Kendisiyle özgürlüğü arasında duran tek kişiler bu üç tutsak mıydı?

Sonunda Luka'yı buldu ve midesine bir ağırlık çöktü. Bileklerini vahşice çekiştiriyor, kurtulmaya çalışıyordu. Kelepçelerin etini kestiği yerden ön kollarına kan damlıyordu. Onu sakinleştirmek için yanına gitmesi gerekiyordu.

"Gishen, Luka'yı sakinleştirmek için hoparlörü kullanabilir miyim? Kendine zarar verecek,"

diye yalvardı. Gishen çirkin kırmızı gözleriyle ona baktı ve alay etti. "Elbette."

Önündeki panelde yüzlerce düğmenin arasında bir düğmeye uzandı ve öne doğru eğildi belirsizce, konuşmaya hazırlanıyordu. Düğmeye bastığında, Luka'nın vücudunun elektrik çarpmasıyla sarsıldığını gördü. Gishen acımasızca güldü. "Oops. Yanlış düğme."

Alice o çok nefret ettiği gözyaşlarının bir kez daha akmaya başladığını hissetti. "Sen bir pisliksin."

"Bu terimi hiç duymadım ama kulağa iltifat gibi gelmedi," dedi başparmağını düğmeye bastırıp basılı tutarak.

Luka çoktan gevşemiş ve bileklerinden asılı kalmıştı ki elektrik tekrar içinden geçerek şiddetli bir şekilde krize girmesine neden oldu. Alice oturduğu yerden fırladı ve Gishen'in büyük formunu çekmeye çalıştı.

panelden uzağa.

Kadının çabaları adamın gülüşünü daha da yoğunlaştırdı ve adam, kadının protesto çığlıklarından zevk alıyor gibi görünerek onu yere fırlattı.

Alice onu durdurmak için kullanabileceği bir şey bulmaya çalışarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Göz ucuyla bir metal parıltısı gördü. Hızla Sal'in sandalyesine doğru sürünerek onun terk edilmiş sopasını buldu.

Helas ve Sal'in yaptığını gördüğü gibi tabandaki düğmeye basarak, elektrikli demiri Gishen'in kanatlarının birleştiği yere itti.

Tiz bir çığlık attı. Kanatlarını çırpıp maşayı yerinden oynatmaya çalışır gibi salladı ama elektrik hareketlerini kısıtladı ve Alice'in silahı sıkıca tutmasına izin vererek sonunda gevşeyene kadar yerinde kalmasını sağladı.

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Adam uyanmadan hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Odayı aradı ve bir çift manyetik kelepçe buldu. Deneysel olarak açıp kapattı ama bir türlü kapanmıyordu.

Parmak izine ihtiyaçları var. Gözleri Gishen'in hareketsiz bedenine kaydı.

Göründüğü kadar ağır olması için dua ettiği metalik bir dolap, sandalyesine yığılmış ve kıpırdamadan oturan Gishen'den birkaç adım ötede duvara yaslanmıştı. Bu pozisyonda bileği dolaba tam olarak ulaşamazdı ve kelepçeyi metale takması gerekiyordu.

Onun ağır bedenini asla sürükleyemeyeceğini bildiğinden, elindeki sopayı hazır tutarak ona doğru ilerledi.

Hızlı bir hareketle tüm gücünü kullanarak adamın göğsüne bastırdı ve oturduğu sandalyenin geriye doğru devrilmesine neden oldu. Gishen duvarın yanında yere yuvarlandı ve inledi.

Alice adamın yere yığılmış haline doğru koştu, iri avuçlarından birini kelepçenin etrafına sardı ve gevşek elini bileğine kelepçelemek için manipüle etti. Aynı şeyi diğer bileğine de yaptı, sonra her iki kolunu da arkasındaki metal dolaba doğru kaldırdı. Elektronik bir vızıltı duyuldu.

Kadın uzaklaştığında, kelepçeleri duvara yapışık kaldı. Muzaffer bir kahkaha attı ve hızla uzaklaştı. Uyandığında çok kızmış olacaktı ve artık ellerini kullanamıyor olsa da, bacaklarının ve kanatlarının da aynı derecede ölümcül olacağından emindi.

Adrenalin hâlâ içinden pompalanırken, kontrol alanına doğru adım attı ve Luka'nın odasını gösteren ekranı aradı. Vücudunun hâlâ gevşek olduğunu gördüğünde kalbi göğsünde çılgınca çarptı.

Arkasından gelen bir inilti ona Gishen'in uyandığını söyledi.

Alice elinde zaplama çubuğunu tutarak ona doğru döndü. *Bunu yapabilirim. Yapabilirim.*

Kaçış girişiminin işe yaraması için Luka'nın serbest kalması gerekiyordu. Kontrol panelinin bir yerinde onu serbest bırakabilecek bir düğme vardı ama hangisinin bunu yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanlış düğmeye basarsa onu tekrar elektrik çarpabilirdi ve kalbi durmadan önce daha ne kadar dayanabileceğini kim bilebilirdi.

Alice'in Gishen'in ona ne yapacağını söylemesine ihtiyacı vardı ve onun bunu isteyerek yapmayacağını biliyordu. Silahını sıkıca kavradı. Biraz motivasyona ihtiyacı olacaktı. Gishen yavaşça kendine gelmeye başladığında Alice mide bulantısına karşı savaştı.

Bu varlıkların kendisine yaptığı onca şeyden sonra bile, onlara acı çektirme konusunda hâlâ endişe duyuyordu. Daha önce ona elektrik verdiğinde, bunu Luka'ya zarar vermesini engellemek için yapmıştı. Şimdi ise eli kolu bağlı ve çaresizdi. Bundan sonra yapacağı şey kendini ya da bir başkasını savunmak olmayacaktı. Bu düpedüz işkence olacaktı ve bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Gishen oturmaya çalışırken keskin bir acı çığlığı attı ve tutuşu gevşedi. Acıklı gözyaşlarını zapt etmeye çalışırken nefesleri düzensizleşti.

"Seni sefil dünya çöpü!" Gishen havladı, bağlanmış bileklerini çekiştirdi ve kanatlarını açtı. Dolap onun çırpınışlarıyla sarsıldı ama yerinde kaldı.

"Özür dilerim," diye ciyakladı ve adam uzun, pençe uçlu kanadını yerde gezdirip neredeyse bacaklarına çarpacakken geri sıçradı. "Luka ve diğer mahkûmları nasıl serbest bırakacağımı söylemen gerekiyor."

Gishen hareketsiz kaldı, sonra tüm vücudu titremeye başladı. İçinden bir kıkırtı yükseldi. "Kesinlikle! Hemen halledeyim!"

Boynunda ısı yükseldi. Elinde elektrikli bir soba demiri tutan zincirlenmiş bir adamın başında duruyordu ve adam bile *onun* zayıf olduğunu biliyordu. "Beni bunu kullanmak zorunda bırakma," dedi usulca, ne demek istediğini anlatmak için demiri havaya kaldırarak.

"Devam et!" diye meydan okudu, soğuk metale rahatça yaslandı. "O iğrenç haini ya da o Dünyalı yetiştiricileri asla serbest bırakmayacağım."

Yetiştiriciler mi?

Sertleşti ve yatağında hâlâ sessizce ağlayan küçük kadının videosuna baktı. Alice varlığının bir parçasının değiştiğini hissetti. Daha önce hiç bilmediği bir öfke onu ele geçirdi.

O kadınlar evlerinden alınmıştı. Eşlerinden ve muhtemelen çocuklarından koparılmışlardı ve bu pislik onlara damızlık deme cüretini mi gösteriyordu? Doğruldu ve soğuk bakışlarını Gishen'e

çevirdi. Memnuniyetle, Gishen'in yüzünde en ufak bir endişe parıltısı fark etti.

yüz.

Hissettiği tüm tereddüt ve endişe yok oldu. O kadınların özgürlüğünün ve köleleştirilmesinin önünde duran tek şey kendisiydi ve onları hayal kırıklığına uğratmadan önce ölecekti.

Konuşurken içinden dökülen güçlü ve emin ses kendisine bile yabancı geliyordu. "Bana onları nasıl serbest bırakacağımı söyleyeceksin, yoksa bu demiri kasıklarına öyle bir sokarım ki bir daha asla *üreyemezsin.*"

Gishen bir an tereddüt etti ama kadın çubuğu yavaşça kalçalarının arasına yerleştirip parmağını açma düğmesinin üzerinde gezdirdiğinde soluğu kesildi.

"Manşetlerini hangi düğme açıyor?" derken her kelimeyi telaffuz etmeye özen gösterdi.

***

Yanık saç ve et kokusu burun deliklerine kadar süzülerek onu uyandırdı. Luka vücudunu desteklemek için dizlerinin üzerinde yükselmeye çalıştı. Bilinçsiz halinin ağırlığını taşımaktan omuzları ağrıyordu.

Panik onu ayağa fırlattı, tüm acılar bir anda uzak bir anıya dönüştü. Bir şeyler ters gidiyordu ama lanet olası bulanık zihni ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hareketsiz manyetik kelepçelere karşı mücadelesini yenilerken dehşet karnında düğümlendi.

Keskin bir çığlığın anısı zihninde canlandı.

Eşim! Birisi dişisine zarar vermişti. Korkusunun acı kokusu ona ulaştığında öfkeden deliye dönmüştü.

Hâlâ düşüncelerini sıralamak için derin, bulanık sularda yüzüyormuş gibi hissetmesine rağmen, hedefleri daha da netleşti. Özgür kalması, ona ulaşması gerekiyordu.

Umutsuzca kelepçelerine baktı. Ne zamandır baygındı? Kız nereye gitmişti? Artık onun kokusunu alamıyordu.

Tam geri çekilip başparmağını metalin içinden geçirerek kırmaya hazırlanırken kelepçeler açıldı ve kolları yere düştü. Bir an şaşkınlıkla bileklerine baktı. Derisi yanmış ve kabarmıştı ama bileklerini çevreleyen mavi bantların belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu.
Derinlerde bir yerde işaretlerin ne olduğunu anladı.

Ayağa kalktı ve gücünün kendisine on kat geri döndüğünü hissetti.

Tam o sırada tavandan yankılanan kadınsı bir ses şaftının sertleşmesine neden oldu. Kadının sözlerinin çoğunu anlayamadı ama eşinin sesini tanıdı. Ezbere söylediği iki kelime göze çarpıyordu: "Luka" ve "kapı."

Sabit bir şekilde tavana bakarak kapıya doğru tökezledi ve odağının dağıldığını hissetti. Onu duyunca

sesi içindeki her sinirin karıncalanmasına neden oldu.

Bir kez daha, tıkanmış zihnini aşmaya ve onu bulmasına izin verecek rasyonel, mantıklı parçasını bulmaya çalıştı.

Kapıdaki elektrik vızıltısı dikkatini çekti. Kolu kontrol etti ve kilidin açık olduğunu gördü. Koridora adımını attığında, kadının daha önceki korkusunun belli belirsiz izlerini hâlâ hissedebiliyordu.

Sahiplenme ve öfke duygularını kükretti, tek yapmak istediği öldürmek, becermek ve korumak olana kadar onu ele geçirdi.

Bölüm 6

Alice bir başka beyaz koridorda daha koştu, avucuna karaladığı dağınık yönlere baktı, elektrikli sopayı diğer elinde tutuyordu.

Luka'yı serbest bırakmadan önce Helas ve Sal'in koridorlarda dolaşmadığından emin olmuştu. Neyse ki ikisi de onun odasındaydı ve Luka'nın yeni zincirlerini tavana takıyorlardı. Kapıları uzaktan kilitleyip açabildiğini öğrendiğinde, Alice onları hücresine kapatma fırsatını yakalamıştı.

Luka'yı serbest bırakmanın yanı sıra, Dünyalı kadınların her biriyle konuşmuştu. Kameraya bağırarak sorular soruyorlardı ama onları duyamıyordu, bu yüzden durumlarını hızlıca açıklamaya çalıştı ve onlara kapılarının kilidini açacağını ve sonra onları bulmaya çalışacağını söyledi.

Alice tesisin bir haritasını getirmiş ve kadınları buluşma yerine nasıl gidecekleri konusunda yönlendirmişti. Gishen başlangıçta harita konusunda pek istekli davranmamış, böyle bir haritanın olmadığını ve bunun yerine ona yol tarif edebileceğini söylemişti. Taşaklarına birkaç hızlı elektrik çarpmasından sonra fikrini değiştirmişti.

Neyse ki Alice haritayı kullanarak kadınların çoğunun birbirine yakın hücrelerde tutulduğunu görebildi. Hepsinin aynı katta olduğunu görünce içindeki umut daha da arttı.

Büyük bir kapı setinden geçti ve ardından devasa bir döner merdivenden aşağı indi.

Şimdi tek yapması gereken alt kattaki kadınları bulmak ve ezberlediği rotayı takip ederek özgürlüğe ulaşmaktı. Ya da en azından özgürlük ihtimalini. Dışarı çıktıklarında ne yapacakları konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Rastgele bir yöne mi koşacaklardı? Luka'nın ilaçlarının etkisinin geçmesini bekleyip yardım edebileceğini mi umacaktı?

Durakladı, merdivenlerden yukarı baktı. *Nerede o?*

Alice mantıklı bir kadındı ve Luka'nın onun nerede olduğunu bilmesinin mümkün olmadığını biliyordu ama onu arayacak zamanı yoktu. Eğer bu onunla kaçırılan kadınlar arasında bir yarışsa, kadınları seçmek zorundaydı.

Zincirlerinden kurtulmuş bir Luka'nın en azından kendilerini esir alanlara karşı savaşma şansı vardı ama kadınların yoktu.

Yine de kaçabileceğini ve onu burada kapana kısılmış halde bırakabileceğini düşünerek kalbi sızladı.

Eğer ben çıkarsam ve sen çıkmazsan, yardım bulurum. Yemin ederim.

Döndü ve bir kez daha merdivenlerden aşağı koştu. Yeni bulduğu güce tutunması ve kafası karışmış, uyuşturulmuş uzaylıyı dert etmemesi gerekiyordu.

Alt kattaki kapılardan hızla geçerek panik içinde etrafına bakındı. *Neredeler?*

Kadınların onunla burada buluşması gerekiyordu. Onlara bir şey mi olmuştu? Kaybolmuşlar mıydı?

Alice tam hücrelerine doğru ilerlemeye başlamıştı ki, sağındaki koridorda hızlı ayak sesleri duydu.

Köşeyi dönüp baktığında, korkmuş görünen küçük bir grup kadının kendisine doğru koştuğunu görünce kalbi yerinden fırladı.

Grubun ön tarafına yakın kuzguni saçlı güzel bir kadın onu selamladı. "Alice

mi?" "Evet." Alice nefes nefese kalmış, diğer insanları görünce sevinçten

havalara uçmuştu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Ben Vanessa." Alice'in ağlarken gördüğü küçük kadını arkasından işaret etti. "İngilizce bildiğini sanmıyoruz ve ne dediğinizi anlamadı. Onu buraya sürüklemek zorunda kaldık."

Alice başıyla onayladı. "Sizinle gelmesini sağladığınız için teşekkürler." Kapıya doğru ilerleyerek, "Gitmemiz gerek. Burada çalışan sadece üç adam gördüm ama daha fazlası da olabilir. Çıkış en üst katta."

Vanessa, diğer birkaç kişiyle birlikte başını salladı ve Alice'i takip ederek döner merdivene doğru ilerledi.

Merdivenleri hızla çıkarken, Luka'nın ve kendisinin hücrelerinin bulunduğu kata açılan kapıya hızlıca bir göz atmasına izin verdi.

Sonunda en üst kata ulaştıklarında, ıssız koridorda endişeyle etrafına bakındı. Hiçbir yaşam belirtisi göremeyince elini arkasında sallayarak kadınlara koridorun sonundaki büyük, gümüş kapıya doğru gelmelerini işaret etti. Haritaya göre burası çıkış yoluydu. Kapının ardında ne bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kapının yakınlığı kaçacaklarına olan inancını artırmıştı.

Helas ve Sal gölgelerin arasından çıkıp kapıyı kapattıklarında Alice'in damarlarında buz

dolaştı. Alice kayarak durdu ve bazı kadınların ona çarpmasına neden oldu.

Merdivenlere doğru geri döndüklerinde Helas acımasız, mizahsız bir kahkaha attı. Gishen'i yollarını keserken buldular.

Nasıl oldu da hepsi serbest kaldı?

"Gerçekten kaçabileceğini mi sandın?" Helas küçümseyerek alay etti. "Bir grup zayıf dişi mi?"

Yakınlarda yüksek, tanıdık bir kükreme duyuldu ve yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Sadece bir grup kadın değil."

Luka'nın öfkeli çığlığı merdivenin tepesine yakın bir yerden duyulduğunda Alice'in arkasındaki kadınlar haykırdı. Alice omzunun üzerinden baktığında muhteşem ve dehşet verici bir manzarayla

karşılaştı. Luka koridorun sonunda duruyordu, gözleri simsiyahtı. Çıplak göğsü hızla inip kalkıyor ve bakışları ona sabitlenmişti.

Kafasını çevirmeden, sinmiş Gishen'i boğazından yakaladı ve onu bir bez bebek gibi duvara fırlattı.

Önünden Sal'in fısıldadığını duydu, "İşaretleri var. Buradan çıkmamız gerek!"

Alice şaşkınlıkla bileklerine baktı ve aslında kanlı bileklerinin ve parmaklarının etrafında daha önce fark etmediği mavi işaretler ve ön kolları boyunca uzanan yeni siyah işaretler olduğunu gördü.

Helas'a döndü, ona aşıladığı aynı korkunun gözlerini aydınlattığını görmeyi umuyordu. Bunun yerine, onun korkaklığına tanık oldu.

Elektrikli bir dürtü kullanarak Sal'ı sersemletti ve ardından ana kapıdan dışarı fırladı. Luka'ya döndü, anlamasını sağlayabileceğini umuyordu. "Luka! Helas'ı getir!" Helas'ın az önce koşarak geçtiği ve hâlâ açık olan kapıyı işaret etti. Bundan kurtulamazdı. Hepsi kurtulmayı ve güvenli bir yere gitmeyi başarsalar bile, Helas cezalandırılmazsa bu boş bir zafer olacaktı.

Luka önce parmağına, sonra kapıya baktı ve dudağını büktü. Daha önce gördüğü herkesten daha hızlı koşarak depar attı ve kapı tam olarak kapanmadan kolu yakaladı.

Görünüşe göre grubun en cesuru olan Vanessa, Alice'e doğru eğildi. "Tanrım, çok hızlı. Onu tanıyor musun? Beyaz şapkalı mı yoksa siyah şapkalı mı?"

"Uzun hikâye ama sanırım ona güvenebiliriz. Ona ilaç vermişler, o yüzden şu anda biraz kendinde olmayabilir," dedi Alice ve kadınlara kendisini kapıya kadar takip etmelerini işaret etti.

Vanessa arkasından alaycı bir homurtu çıkardı. "Evet, görünüşe göre onu kırbaçlamışsın, uyuşturmuşsun ve her şeyi yapmışsın."

Alice kaşlarını çattı, yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti ama bu ifadenin ne kadar doğru olabileceğini düşünmemeyi tercih etti. Eğer işaretleri ortaya çıktıysa, bu Luka'nın onu eşi olarak gördüğü anlamına geliyordu. Helas'tan eşler hakkında öğrendiklerinin doğru olduğunu varsayarsak, çok yakında uyuşturulmuş, yeni çiftleşmiş bir erkekle uğraşmak zorunda kalacaktı. Tek umudu, tehlike geçtikten sonra da erkeğin "kırbaçlı" kalmaya devam etmesiydi.

Çıkışa vardıklarında Alice elektrikli sopayı önünde tutuyordu; Sal hâlâ buruşmuş, kıpırdamadan yatıyordu.

Bir gözünü ondan ayırmadan kapının kolunu çekti. *Kilitli!*

Alice bunu daha önce düşünmediği için kendini aptal gibi hissetti. *Tabii ki kilitli olacaktı! Burası çok gizli bir tesis, neden ön kapıyı açık bıraksınlar ki?*

"Şimdi ne olacak?" diye sordu arkasından ak saçlı yaşlı bir kadın.

Alice'in zihni koşuşturuyordu. Kapısının kilidini nasıl açtıklarını düşünmeye çalıştı ama çoğu zaman

kilitleyip açtıklarında hücresinin içindeydi ve onu Luka'ya getirdiklerinde Luka'nın odası her zaman açıktı. Herhangi bir anahtar gördüğünü hatırlamıyordu.

"Kontrol odası," diye mırıldandı. "Ne?"

dedi Vanessa.

"Özür dilerim, bugünlerde kendi kendime konuşmaya alıştım. Şu adamı hareket ettirmeme yardım et ve elini
Kapı."

Kadınlardan birkaçı adama bıkkınlıkla baktı ve kıpırdamadı. Diğerleri yardım etmek için koştu.

Sal'in ağır yükünü kaldırırlarken Alice açıkladı: "Bugün beni kontrol odasına götürdüklerinde Helas denen adam kapıyı açmak için avucunu kapıya dayadı. Tarama yapar gibi."

Adamın elini kapının üzerinde tutmaya çalışırken bir yandan da vücudunun üst kısmını beceriksizce kaldıran Alice'in alnında boncuk boncuk terler oluştu.

Kapı zil çalıp açıldığında kadınlar alkışladı.

Sal'dan gelen ani bir inilti kadınların onu bırakıp zıplamasına neden oldu. Kafası büyük bir gürültüyle karo zemine çarptı. Vanessa ve Alice birbirlerine bakıp suçlulukla yüzlerini buruşturdular ve Vanessa sonunda omuz silkti. "Zaten kötü bir adamdı, değil mi?"

Alice hâlâ bir suçluluk duygusuyla başını salladı ve kadınların onun önünden geçebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Son kadın da çıkıp geriye sadece Alice kaldığında, bembeyaz koridora son bir kez baktı. Bu kapıların ardında onu bekleyen dünya yabancı ve muhtemelen korkunç olacaktı ama en azından bu koridorları bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Alice kapıların karşı tarafında, açık bir kapağa çıkan bir dizi merdiven buldu.
Ay ışığı içeri doluyor, o tırmanırken basamakları aydınlatıyordu.

Yabancı havadan ilk derin nefesini alarak geceye adım attı.

Kadınlar bir araya toplanmış, yüzlerinde belirgin bir şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı. Bazıları yıldızlar ve yabancı galaksilerle dolu siyah gökyüzüne bakıyordu. Diğerleri ise arkalarındaki sivri dağları görebilmek için boyunlarını büktüler.

Az önce çıktıkları kapak küçük bir açıklıktaydı. Buradaki hava nemli ve hafif ılıktı, tıpkı bir yağmur ormanı gibiydi. Arkalarında keskin dağlar çaprazlama yükseliyordu. Zirveleri saydam bulutları yarıyor ve birinin etrafında soluk bir halka olan iki büyük ayın yükselişine karşı keskin bir

şekilde göze çarpıyordu.

Sol taraflarında, zemin eğimliydi ve sık bir ormana dönüştü. Sağlarında, zemin

eğildi ve kayalık dağ geçidinde bir patika açtı. Hemen önlerinde, göz alabildiğine düz ve çıplak bir arazi uzanıyordu.

Alice gözlerini kısarak medeniyete dair herhangi bir işaret bulmaya çalıştı.

Kısa boylu, genç bir kadın, "Toto, içimde bir his var-" dedi, "Eğer bu cümleyi şimdi

söylersen, yemin ederim..." diye araya girdi uzun boylu, zayıf, asık suratlı bir kadın ifade.

Kısa boylu kadın ellerini kaldırdı ve sahte bir teslimiyetle başını öne eğdi.

Sol taraflarından gelen kıpırtı sesi hepsinin önce sıçramasına sonra da gerilmesine neden oldu. Alice göz ucuyla salon kalitesinde saçları olan küçük kadının dövüş pozisyonunda çömelmiş olduğunu gördü. *En azından birimiz ne yaptığımızı biliyor.*

Gürültünün sebebini görmek için beklerken Alice kıpırdamadan durdu, nefesi boğazında

düğümlendi. Luka dağın eteklerinde belirdi, yanında baygın bir Helas vardı.

Alice, Helas'ın yüzünün şişmiş ve kanlı halini görünce elini ağzına kapattı. Baygın adamın göğsünün hafifçe inip kalkmasını gördükten sonra endişesi biraz azaldı.

Luka zavallı görünümlü adamı sürükleyerek Alice'in yanına getirdi ve ayaklarının dibine

yerleştirdikten sonra sabit bir şekilde ona baktı. Vanessa arkasından seslendi: "Sanırım nasıl

getirileceğini biliyor."

Kadınlardan birkaçı kıs kıs güldü ama Alice ona ters ters baktı.

Vanessa öne doğru yürüdü ve doğrudan Luka ile konuştu. "Hey, koca adam." Onun önünde el sallayarak dikkatini Alice'ten uzaklaştırmaya çalıştı. "Buradan nasıl çıkacağını biliyor musun?"

Luka kendisine hitap eden muhteşem kadına göz ucuyla bile bakmadı. Bakışları Alice'in üzerinde sabit kaldı ve Alice onun yoğun bakışları altında eridiğini hissetti.

"Bir sorun mu var-Hey!" Luka aniden Alice'i omzunun üzerinden kaldırırken Vanessa bağırdı.

Alice tartışacak nefesi bulamadan Luka çıktığı dağın eteklerine doğru koşmaya başladı. O kadar hızlıydı ki, peşlerinden koşmaya çalışan birkaç kadın neredeyse anında geride kalıyordu.

Birkaç dakika sırtına vurduktan ve gruba geri dönmeyi talep ettikten sonra Luka durdu.

Onu hemen yere bırakmak yerine, önünden aşağı kayacak şekilde eğdi, ayaklarının üzerinde durana kadar her santimini ovdu, hala vücuduna sıkıca yapışmıştı.

Oh, kahretsin.

Dizleri titriyordu. Luka özgürdü, onun eşi olduğunu düşünüyordu ve ilaçlar hâlâ vücudunda olmalıydı, çünkü devasa ereksiyonunun karnını dürttüğünü hissedebiliyordu.

Etrafına bakarak ondan uzaklaştı. Arkasında, dağın tabanını oluşturan pürüzsüz bir kaya duvarı uzanıyordu. Bir su damlası kayanın yüzeyinden aşağıya doğru kıvrılıyor ve solundaki ışıltılı bir gölette birikiyordu.

Luka tekrar ona doğru ilerledi, göğsünde bir mırıltı başladı. Kız bir adım daha geri çekilince, Luka şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Alice bir an için rahatladığını hissetti. Onu herkesten uzak, romantik bir yere getirmişti ve ne istediği çok açıktı. Diğer tüm karşılaşmalarında, sorumluluk ondaydı. Luka zincirlenmişti ve onun merhametine kalmıştı. Şimdi özgür olduğuna göre ne yapacağını merak ediyordu. Kalp atışları hızlandı ve parmakları elektrik çarpmış gibi karıncalandı. Nefesini kesen korku muydu yoksa beklenti mi?

Bakışlarının adamın vücudunda gezinmesine izin verdi. Karşısında tam boyuyla dururken, onun ne kadar büyük olduğuna hayret etti. Bir adım daha geri çekildi ve bu sefer şaşkın görünmek yerine, baştan çıkarıcı, yırtıcı bir sırıtış yüzüne yayıldı ve omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Koşmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe kamburlaştı.

Adamın onu kovaladığı düşüncesi içini ısıttı ama bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Luka, bu bir oyun değil. Dur, tamam mı?" Geri çekilmeye devam ederken sesi titriyordu.

Yaklaştı. Burun delikleri alevlendi ve içinden küçük bir hırıltı çıktı. Göğüsleri ince tişörtünün altında ağır ve hassas hissediyordu.

Helas'ın daha önce korkusunun kokusunu alabildiğine dair yaptığı yorumu düşündü. Luka onu daha önce koklamıştı ve muhtemelen korkusundan daha fazlasını koklayabildiğini fark etti.

Alice ellerini havaya kaldırdı. "Ne koktuğunu biliyorum ama bunu kontrol edemiyorum, lanet olsun!"

Haftalardır Luka'nın dokunuşunu arzuluyordu. Kendi kendine, koşullar farklı olsaydı ilk günden onun üzerine atlayacağını söylemişti ama onun ruh halini bir türlü aşamıyordu. Onu çok istiyordu ama onun da kendisini gerçekten arzuladığını bilmesi gerekiyordu. Uyuşturulduğu ya da çiftleşme izleri yüzünden değil, kim olduğu için.

Etrafına bakındı, nasıl kaçacağını bulmaya çalışıyordu ama adam onu sıkıştırmıştı. Bir yanında dağın kıvrımı, diğer yanında gölet vardı.

Belki oraya atlarsam kokumu alamaz.

Ne yapacağına karar veremeden sırtının pürüzsüz, sıcak kaya yüzeyine çarptığını hissetti.

Luka'nın gülümsemesi genişledi ve bu manzara onun takdirle iç çekmesine neden oldu. Onun gülümsemesini daha önce hiç görmemişti. Bunun için bir nedeni olmamıştı. Ama Luka'nın mutlu görüntüsü neredeyse savaşmayı bırakması için yeterliydi.

Adam, kız gözünü kırpamadan aralarındaki son birkaç metreyi de kapattı. İçgüdüsel olarak ellerini adamın göğsüne koydu ve onu itmeye niyetlendi.

Luka avuçlarını onun ellerinin üzerine koydu ve bileklerini kavrayarak omuzlarına dayanmaları için yukarı kaldırdı. Adamın içinden yüksek sesli bir mırıltı yükseldi ve kız kendini olduğu yerde donmuş buldu.

Yavaşça ellerini kollarında gezdirdi, teninin her santimetresinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Nefesleri kısa aralıklarla geliyordu. Geri çekilmek istedi, çekilmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Elleri kadının belinde gezinmeye devam ederken eğildi ve usulca boynunu öpmeye başladı.

Luka'nın dilinin köprücük kemiğinin üzerinde kaydığını hissettiğinde tüyleri diken diken oldu. "Luka, biz... Biz gerçekten... Yapmamalısın..." Adamın elleri vücudunda ilerledikçe Alice düşüncelerini tutmakta zorlandığını fark etti.

Kalçalarını sıyırdı, sonra ellerini arkasına kaydırıp kıçına dayadı.

Bu iş çok ileri gidiyordu. Alice'in buna bir son vermesi gerekiyordu.

Tam geri çekilmeye başlamıştı ki, Luka kıçını sıkıca yoğurdu ve alt bedenini sıkıca onunkine doğru itti. Titreşen ağzıyla boynunu ısırdı ve Alice'in gözleri kapandı. Kalçalarının arasında bir ısı birikintisi hissederek ahlaksız bir inilti çıkardı.

Luka onun kıçını kavradı ve bacaklarını beline dolayana kadar kaldırdı. Öpmek için öne doğru eğildi ama adam geri çekildi.

Bir elini çenesine götürerek, doğrudan gözlerinin içine bakana kadar yüzünü hareket ettirdi. Adam inledi ve kalçalarını onun göbeğine doğru sallayarak boğazından bir inilti kopardı.

Elini indirmeden önce bileği gözüne çarptı. Kızgın kırmızı yanıklar ve kömürleşmiş deri, prangalarının olduğu yerde eti çevreliyordu. Hafif, parlak izler bileğinin yakınında siyaha dönmüş ve kaslı ön koluna doğru ilerledikçe griye, sonra tekrar beyaza dönüşmüştü. Yaralarını görmek ona az önce kaçtıkları şeyi hatırlattı ve onu içinde bulunduğu tahrik edici sisten uyandırdı.

"Luka, böyle olmasını istemiyorum." Kadın tekrar ondan uzaklaştı, aşağı inmek için kıvranıyordu.

İlk başta onu bırakmak için hiçbir hamle yapmadı, ama sonra tüm vücudu sertleşti ve onu ayağa

kaldırdı.

Arkasını dönerek hırladı.

Alice onu neyin üzdüğünü görmek için boynunu büktü ve iri yarı bir adamın Luka'ya silah gibi görünen bir şey doğrulttuğunu görünce çığlık attı.

Luka ilerledi ve son sürat adama doğru koşmaya başladı. Bir tetik sesini, vızıldayan bir nesnenin belli belirsiz sesi takip etti.

Alice, Luka saldırganından sadece birkaç adım ötede yere yığılırken dehşet içinde ona baktı.

Luka'nın artık hareket etmediğinden emin olunca adam doğruldu ve silahını indirdi. "Bunun için özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim," dedi orantısız bir sırıtışla. "Tepenin aşağısındaki kadınlar bana Luka'nın uyuşturulduğunu ve seni taşıdığını söylediler, ben de sakinleştirilmesi gerekebileceğini düşündüm."

Alice kelimeleri bulamıyor gibiydi. Bu adam neden buradaydı? Onu yeraltı tesisine geri mi götürecekti?

"Paniklemeye başladığınızı görebiliyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Ama ben kurtarma ekibinin bir parçasıyım.
Ben Izzo." Luka'nın kaval kemiğine küçük bir tekme attı. "Ve bu salak da benim kardeşim."

Bölüm 7

"Kardeşim?" Alice çığlık mı atacağını yoksa rahatlayacağını mı bilemeden iki adama baktı. Luka gibi iriydi ve bazı özellikleri birbirine benziyordu. Karşısında duran adam Luka ile akraba olabilirdi ama bu ona güvenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Izzo, kardeşinin gevşek bedenini etkileyici bir kolaylıkla omuzlarına almaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı, ne yapacağını bilmiyordu ama bu yabancının Luka'yı götürmesine izin vermesi gerektiğinden de emin değildi.

Izzo dondu kaldı, kaşları soruyla kalktı.

İstemsizce birkaç adım öne çıktı. Luka'nın orada hareketsiz yattığını görünce düşünceleri birbirine karıştı ve kalbi öfkeyle çarpmaya başladı. "Bizi nasıl buldun?" Eğer bu onun kardeşiyse, neden daha önce onu kurtarmaya gelmemişti?

"Bir yere bir takip cihazı yerleştirmiş ama sanırım yeraltında çalışmıyordu. Siz kaçtığınızda ışık yandı, biz de onu bulmaya geldik."

Mantıklı bir açıklamaydı ama yine de ona inanıp inanmayacağına karar veremiyordu. İçgüdüleri ona doğruyu söylediğini söylüyordu ama içgüdülerinin inanılmaması gereken yalancı bir sürtük olduğunu zor yoldan öğrenmişti. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Onu buraya getirdiklerinde araçta bir tür karıştırıcı ya da sinyal bozucu olmalı çünkü sinyali yaklaşık 20 mil ötede kesildi. Haftalardır vardiyalı olarak o bölgeyi arıyorduk. Takip cihazı tekrar sinyal vermeye başladığında çoktan yaklaşmıştık."

Alice gözlerini kıstı. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Izzo omuzlarındaki ölü ağırlığı silkti ve düşünceli düşünceli yüzünü buruşturdu. Gözleri parladı. "Pizz-za!"

"Pizz-za? Pizza mı demek istiyorsun?" Alice aptalca tekrarladı, bu uzaylının pizzanın ne olduğunu nasıl bildiğini ve bundan bahsetmenin onu neden güvenilir kıldığını anlamaya çalışıyordu.

Izzo mükemmel beyaz dişlerini göstererek mutlulukla başını salladı. "Başka bir Dünyalı kadın tanıyorum ve bana Dünya'dan en çok özlediği şeylerden birinin pizza olduğunu söyledi. Ayrıca turşu ve dondurma da dedi ve... aklıma gelmişken, bahsettiği şeylerin çoğu yiyecek."

Alice bakışlarını Luka'ya odakladı ve başparmağının tırnağını kemirdi. Nefes alış verişiyle birlikte sırtı inip kalkıyordu.

İyi görünüyor ve hiçbir kötü adam benim her şeyi onaylamamı beklemez, değil mi?

Kendi iradesi dışında alıkonulan bir kadının bir uzaylıya pizza gibi anlamsız bir şeyden bahsetmesi pek olası değildi.

"Tamam, hadi gidelim." Başını salladı, adam uzaklaşmaya başladığında biraz rahatladı, odağı artık onun üzerinde değildi.

Adam dolambaçlı patikada ilerledi ve Alice onu takip ederken Izzo'ya Dünya yemeklerinden bahseden kadını düşündü. "Izzo, bahsettiğin kadın," diye nefes nefese kaldı Alice, onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak. "Hamile mi?"

Izzo ona doğru döndü, Luka'nın sallanan kolu havalandı ve neredeyse yüzüne çarpıyordu. "Nasıl... Hayır... Uh... Sana bunu düşündüren ne?"

Alice bu yaygaranın nedenini merak ederek omuz silkti. "Bunlar özlenecek normal yiyecekler değil ama bazı hamile kadınlar böyle şeyler ister. Pizza hariç sanırım. Canın her zaman pizza çekebilir," diye düzeltti.

Izzo çenesini sıktı ve yüzünü buruşturdu. "Oh, bunu bilmiyordum." Rahatsız bir gülümsemeyle ağzının kenarını kaldırdı. "Bunu kimseye söylememenin bir sakıncası var mı? Şimdilik sessiz kalıyor."

Son birkaç haftadır yaşananlar göz önüne alındığında, Dünyalı bir kadının gizli hamileliğini duymak Alice'i rahatsız etmişti. Yine de başıyla onayladı ve tırnaklarını yemeye devam etti.

Köşeyi döndüler ve Alice artık kapalı olan kapağın yanında bekleyen bir grup kadını gördü. Bir adam kıpırdamadan durup tedirgin kadınları izlerken, bir diğeri zor durumdaki Helas'ı birkaç metre ötedeki bir çift gümüş yüzen ovalin yanına taşıdı.

Adımları durakladı ve geniş gözlerle nesneleri inceledi. Birinin üzerindeki panel kayarak açıldı ve oturma yeri ortaya çıktı. *Bu onların araba versiyonu olmalı.*

Bu kadar büyük ve ağır görünen şeyler nasıl böyle yüzüyordu? Dilini şaklattı. *Neden şaşırdım ki? Kelimenin tam anlamıyla uzayda uçabilirler ya da uzayda yüzebilirler ya da uzayda ne yaparsanız yapın.*
Hovercars muhtemelen ev hakkında yazılacak bir şey değil.

İçinde bir heyecan çınladı. Son birkaç haftadır hayatı çok kasvetliydi. Yabancı bir gezegende olduğu gerçeği, içinde bulunduğu koşullar nedeniyle üzüntü vericiydi ama şimdi, umarım, bu dünyanın başka bir yüzünü görecekti. Harikulade tarafını. Uçan arabaların olduğu tarafını. Gözleri ikinci uçan araca bindirilen Luka'ya odaklandığında coşkusu azaldı.

Pek çok insan yabancı bir gezegeni keşfetme şansı için adam öldürürdü ama onun gerçekten

görmek istediği tek şey Luka'nın açık mavi, berrak ve farkında olan gözleriydi.

Göz ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini çekti. Vanessa aceleyle ona

diğer kadınlara katıldı. Alice bir gözünü Luka'dan ayırmadan aceleyle yanına gitti.

Gruba yaklaşırken yavaşladı ve birkaç kadının gittiğini fark etti. Beş kişiden sadece üçü kalmıştı. "Diğer ikisi nereye gitti?" diye fısıldadı.

Vanessa duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Bu adamlar buraya gelmeden önce gittiler. O adam seni götürdüğünde korktular ve şanslarını ormanda denemeye karar verdiler."

Alice sık ormanın ağaç sırasına baktı.

Aklı başında kim siyah bir uzaylı ormanını seçer ki? Predator tarafından yenmeye mi çalışıyorlar? Yargılayıcı düşüncesini bastırdı ve kendine nereden geldikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlattı. Tek bildiği, o kadınların kendisinden çok daha kötü şeyler yaşamış olduğuydu.

"Erkeklere söyleyelim mi?" Alice kalan kadınlara bakarak kimin kayıp olduğunu hatırlamaya çalıştı. Huysuz kadın ve ilk tehlike işaretinde savaşçı duruşuna geçen ufak tefek kadın gitmişti. Alice, daha önceki asabi konuşmaları göz önüne alındığında, birlikte gitmeye karar vermiş olmalarını tuhaf buldu.

Uzun beyaz saçları olan yaşlı kadın yavaş ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ellerinden çok fazla seçenekleri alındı. Eğer ayrılmak istiyorlarsa, buna izin verilmeli. Bu onların seçimi."

Alice kadınla aynı fikirde olduğunu fark etti. Kişisel olarak, yabancı bir gezegenin karanlık ormanına koşmanın aptalca olduğunu düşünüyordu, ama bu onun seçimi değildi. Bu onların seçimiydi. Yine de orada tek başlarına oldukları düşüncesine katlanamıyordu. "Bir karar vermeden önce burası ve insanları hakkında daha fazla şey öğrensek nasıl olur? Eğer hepimiz bu kızların bizimle birlikte ormanda daha güvende olacakları konusunda hemfikir olursak, bunu birilerine söyleriz."

Vanessa ve ipeksi sesli kadın başlarını salladılar ama Alice'in odasında ağlarken izlediği küçük kadın üçünün arasında sadece bakışlarını gezdirdi. Alice, Vanessa'nın kadının İngilizce konuştuğunu sanmadığını söylediğini hatırladı. Sadece biraz İspanyolca ve Fransızca biliyordu. Belki kız bu dillerden birini biliyordu.

"¿Hablas español? Parlez-vous français?" dedi, aksanıyla elinden gelenin en iyisini yaparak.

Küçük kadın kaşlarını çattı ve Alice'e doğru bir adım attı. Sal, Gishen ve Helas'ı taşımak için kullanıldığı anlaşılan yüzen aracın yanında duran Izzo'yu işaret etti. Mükemmel bir İngilizceyle, "Neler oluyor? Onlara güvenebilir miyiz?" Sesi yüksekti, sanki ses seviyesini kontrol edemiyormuş gibiydi.

Alice ellerini hızla kaldırıp indirdi ve *"Çok gürültülü," diye* mırıldandı.

Küçük kadın elini ağzına götürdü, gözyaşları kehribar rengi gözlerini camlaştırdı ve Izzo'ya doğru korkulu bir bakış fırlattı. Adam başını eğmiş onu izliyordu. Kadının yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde kaşları birbirine yaklaştı.

Vanessa onun yanına oturdu ve ellerini korkmuş kadının çıplak kollarında aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Alice ile gümüş saçlı kadının arasına bakarken alnı endişeyle kırıştı. "Bizi duyamıyor olmalı."

Alice kızın dikkatini çekti ve ağız hareketlerini abartarak yavaşça, "Adın ne?" diye sordu.

"Daisy," diye fısıldadı, Alice'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Beni götüren şeyler kulaklarımı acıttı.
Birkaç gündür hiçbir şey duyamıyorum."

Alice başını salladı ve Daisy'nin elini okşadı, ardından dikkatini grubun son isimsiz üyesine çevirdi. Bu kadının grubun geri kalanından daha yaşlı olduğu belliydi ama çok zarif bir şekilde yaşlanmıştı. Bronzlaşmış yüzü ve gülme çizgileri mutlu olmanın ve güneş altında olmanın hikâyelerini anlatıyordu.

"Rita," diye mırıldandı sıcak bir gülümsemeyle.

Izzo'nun onlara doğru yürüdüğünü gördüklerinde hepsi doğruldu.

"Artık yola çıkmaya hazırız." Gruba seslendi ama gözleri sürekli Daisy'ye kayıyordu. "Nereye

gidiyoruz?" Vanessa, rahatsız olduğu her halinden belli olan Daisy'nin önüne geçerek sordu uzun bakışlarıyla.

Izzo kaşlarını çattı. "Gishen, Sal ve Helas hapishaneye götürülecek ve siz de İnci Tapınağı'na kadar eşlik edileceksiniz."

"Peki ya Luka?" Alice biraz fazla ısrarcı bir şekilde sordu.

Vanessa ona sırıttı, sonra Izzo'ya döndü ve bir cevap bekledi.

Sorusu karşısında kafası karışmış görünüyordu ama "Bizimle gelecek ve sonra onu eve geri götüreceğim. Uyuşturucuyu vücudundan atmamız ve neler olduğunu anlamamız gerekiyor." Yüzen ikinci aracı işaret etti. "O kruvazörü de yanına alacağız ama merak etmeyin, uyanmayacak."

"Ama-" diye söze başladı, Luka'dan korkmadığını açıklamak niyetindeydi ama Izzo çoktan uzaklaşmıştı.

Gruptaki kadınlar kıpırdamadı, bunun yerine ona baktılar. Kızardı.

Ne yapacağımı görmek için mi bekliyorlar?

Alice daha önce hiç liderlik yapmamıştı ama daha önceki cesaret gösterisi

ona bu kadınların saygısını kazandırdı.

Çenesini kaldırarak yüzen makineye doğru yürüdü ve Izzo'yu çoktan içeride oturmuş, Luka'yı da solundaki köşeye yığılmış halde buldu. Alice, Luka'nın yanına değil de karşısına oturduğunda kaşlarını çattı.

Daisy onun yanına oturdu, başını eğdi ve bakışlarını ona bakmaya devam eden Izzo'dan kaçırdı. Adam sessiz kızın büyüsüne o kadar kapılmıştı ki Luka'nın çiftleşme izlerini fark etmemiş gibiydi. Ya da belki fark etmişti ama umursamıyordu. Helas bu izlerin ne kadar nadir olduğu konusunda yalan söylemiş olabilirdi.

Tüm kadınlar araca bindirildiğinde, kapı kayarak kapandı. Izzo hariç herkes gerildi.

Gergin bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Ortamı yumuşatmaya çalışarak elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Alice'e uzattı. "Bana bunun Dünyalılar için kibar bir selamlama olduğu söylendi."

Alice onun kalkık avucuna baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Bir kıkırdamayla, daha önce bahsettiği insan kadının ona ne söylemiş olabileceğini anladı. Çekingen bir tavırla adamın geniş avucunu tuttu ve yana çevirdi, sonra kendi avucuyla kavradı ve elini sıktı.

Izzo'nun yanakları kızardı. "Oops."

Uzattığı eli hem Vanessa hem de Rita sıktı. Daisy'ye elini uzattığında Alice onun nefesini tuttuğunu görebiliyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı Izzo.

Daisy'nin gözleri hâlâ kucağındaydı ve elini sıkmak için hiçbir hareket yapmayınca şaşkınlıkla Alice'e baktı.

Ben ne zaman insan-uzaylı arabulucusu oldum?

"İşitme duyusu zarar görmüş. Nasıl olduğundan emin değilim," diye açıkladı Alice Daisy'yi usulca dürterken. "Seni duyamıyor."

Daisy önce ona, sonra da Izzo'nun uzattığı ele baktı.

Alice ona doğru uzandı ve cesaret verici bir baş hareketiyle kolunu sıktı. Eğer duyamazsa tüm bu durumun ne kadar zor ve dehşet verici olacağını hayal bile edemiyordu. En azından Helas'la konuşabilmiş ve yabancı bir gezegende olduğunu anlayabilmişti. Daisy ona ne olduğu hakkında ne kadar şey biliyordu?

Korku yüzünde parlıyordu ama Daisy yine de elini Izzo'nun eline doğru kaldırdı. İzzo onun elini daha büyük olan eliyle kavrayıp yavaşça sıkarken gözleri kilitlendi.

Izzo'dan alçak sesle bir mırıltı duyulduğunda herkesin gözleri büyüdü.

Vanessa ve Rita kıkırdamaya başladılar. Daisy gülen kadınlara baktı ve sonra elini hızla geri çekerek bolca kızardı.

"Mırlayabiliyor musun?" Vanessa ölçülü kahkahalar arasında ağzından kaçırdı.

Izzo elini yana bıraktı ama utanmadan "Özür dilerim" diye mırıldandı. Rita ve Vanessa'nın kahkahalarını dinlemek içini ısıttı ve gözleri yaşlarla doldu.

Aracın kabini bir daha yaşayacağını hiç düşünmediği bir hafiflikle dolmuştu. Vanessa küçük bir homurtu çıkardı, bu sadece onu ve Rita'yı daha çok güldürdü. Daisy bile şimdi gülümseyerek taksinin etrafına bakıyordu, ancak Izzo'nun hevesli bakışlarından kaçınmaya devam ediyordu.

Yolculuğun geri kalanında İzzo durmadan yaşadıkları şehirden ve şimdi gidecekleri İnci Tapınağı adlı yerden bahsetti ama o sadece yarım yamalak dinliyordu. Gözleri ve düşünceleri hala köşede baygın yatan Luka'ya kaydı. Uyuşturucunun etkisi geçtiğinde o da kardeşi kadar konuşkan olacak mıydı?

Bakışları adamın bileklerinin etrafındaki kanlı, yanık deriye kaydı ve parmakları seğirdi. Son birkaç haftadır boş zamanlarında ona dokunup teselli edebildiği için, onun elini tutup kulağına rahatlatıcı sözler fısıldama isteği duymasına şaşırmamıştı.

İzzo'ya onun izlerinden henüz bahsetmek istememesi yanlış mıydı? Onlardan bahsederse, işaretlerin ortaya çıkmasına neden olan olayları anlatmak zorunda kalacaktı ve o kâbusu yeniden yaşamadan önce hissettiği mutluluğa bir süre daha tutunmak istiyordu. Bunu kendine saklamak da Luka'ya daha bağlı hissetmesini sağlıyordu. Sanki özel ve mahrem bir şeyi paylaşıyorlarmış gibi.

Düşüncelerinin çevresinde ince bir endişenin dolaşmaya başladığını hissetti. Luka'ya fazla bağlanmamak için elinden geleni yapmış olsa da, bağlandığını biliyordu. Şu anda bile ondan ayrı kalma fikri paniğe kapılmasına neden oluyordu.

Karnında bir düğüm oluştu, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Ya uyanırsa ve izlerini ortaya çıkardığım için bana kızarsa? Ya beni bir daha görmek istemezse? Daha da kötüsü, ya düşündüğüm gibi biri çıkmazsa?

Alice geçmişte pek çok kötü ilişki yaşamıştı. Sadece romantik olanlar da değil. İnsanlar iyi bir insan olduğu için onu ezip geçebileceklerini düşünüyor gibiydiler. Ve üzücü gerçek, onlara izin vermesiydi. Geçen yıl, boktan erkek arkadaşı Jeff onu üçüncü kez aldattıktan sonra bağırmış, ağlamış ama Jeff'in cevabı onu küle çevirmişti. Sözler şimdi zihninde tekrarlanıyordu: *"O zaman neden beni terk etmiyorsun?"*

Onu ilk kez aldatırken yakaladığında neden onu terk etmemişti? Çünkü kanayan bir yarası vardı.

Kalbi, işte bu yüzden. Gözyaşları içinde dilediği özürler, mazeretler ve verdiği sözler kalbinin tellerini titretmişti.

Çok saçmaydı ama şimdiden Luka'ya Jeff'e olduğundan daha yakın hissediyordu. Ya Luka da Jeff kadar kötü ya da daha kötü çıkarsa? Öyle olduğunu düşünemiyordu ama gerçekten ne biliyordu ki? Hiç gerçek bir konuşma bile yapmamışlardı.

Kesin şunu! Kendini kaybediyorsun. Akmayan gözyaşlarını kırpıştırdı ve olumlu bir şeye odaklanmaya çalıştı. Bunların hepsi keşkelerdi ve şu anda bunlar için üzülmenin bir anlamı yoktu.

Aklına bir düşünce geldi. "Izzo. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Son beş dakikadır onu durmadan sorguya çeken Vanessa'ya göz ucuyla baktı. "Ah, evet." Uzanarak kruvazör duvarının zararsız bir kısmına dokundu. Uzaylı sembolleriyle dolu bir ekran belirdi. "Saat altıdan önce."

Alice bastırılmış bir nefes çekti ve koltuğuna yığıldı. Bir kolunu karnının üzerinde çaprazladı ve tekrar tırnaklarını yemeye başladı. *Tabii ki öyle.*

Bölüm 8

Alice, "İnci Tapınağı" adından yola çıkarak, bir tepenin üzerinde beyaz mermer sütunlu bir binaya götürüleceğini ve orada diğer bekâr kadınlarla birlikte tecrit edileceğini sanıyordu. Önündeki manzaraya bakınca Izzo'yu hiç dinlemediği anlaşıldı.

Tapınak kelimesi burası için garip bir çeviri olmalı çünkü gözleri tapınağa benzeyen hiçbir şey göremiyordu.

Yüksek kemerli bir geçitten geçip yeni evlerini ilk kez gördükten sonra kadınların hepsi oldukları yerde durdu. Her yönde binlerce metre genişliğinde sığ bir su kütlesi önlerinde uzanıyordu. Her ne kadar geniş olsa da, göl bir şekilde dev bir bahçedeki koi göleti gibi ilginç görünüyordu.

Artık gece gökyüzünde birbirlerine daha yakın olan iki ay, suyun üzerinde yüzen yüzlerce çiçeği aydınlatıyordu. Uçuk pembe ve sarı renkli yüzen çiçeklerden bazıları Alice'in avucuna sığacak kadar küçüktü. Diğerleri ise bir araba kadar büyüktü. Ama hepsi kendilerini yumuşak ay ışığına doğru çevirmiş gibiydi.

Bu harika kokunun geldiği yer onlar olmalı. Tatlı çiçeklerin narin kokusu, esinti olmasa bile ağır havada asılı duruyordu. Dağdaki kadar nemli olmasa da buradaki hava hâlâ yoğun ve sıcaktı.

Mavi ve yeşilin çeşitli tonlarında parlayan yaratıklar su yüzeyinin hemen altında tembelce yüzüyor ve sulu bitkilerin kalın gövdelerini aydınlatıyorlardı. Uzun, yılan balığını andıran vücutları yüzerken kıvrılıp bükülüyor, arkalarından narin ışık şeritleri uzanıyordu.

Hipnotize olan Alice, hareket eden bir yaratığın ilerleyişini takip etti ama yaratık gölün ortasında, büyük, kubbeli bir binanın olduğu yerde kayboldu. *Su orada daha derin olmalıydı.*

Yuvarlak bina gölün ortasından dev bir nilüferin merkezi gibi yükseliyor ve yanlarından taç yaprakları gibi daha küçük binalar sarkıyordu. Büyük gölün geri kalanına dağılmış yüzlerce küçük, soluk ev suyun üzerinde yüzüyordu. Yapıların beyaz kenarları incininkine benzer, hafif yanardöner bir ışıltıyla parlıyordu.

İsmi oradan mı geliyor?

"Buraya neden İnci Tapınağı deniyor, Izzo? Dünya'da 'tapınak' ibadet yeri anlamına gelir, barınma yeri değil." O cevap vermeyince Alice başını çevirdi ve Izzo'nun Daisy'nin etrafını memnuniyetle süzmesini izlediğini gördü. Alice bir sırıtışı bastırdı. "Izzo mu?"

Kaşlarını kaldırarak Alice'e odaklandı ve onu orada bulduğuna şaşırmış gibi göründü. "Oh, uh..." O

boğazını temizledi. "Yüzyıllar önce bu göl ruhani amaçlar için kullanılırdı. İnsanlar buraya dua etmek, meditasyon yapmak ya da düşünmek için gelirdi. Bilomlar," dedi, yakınlarda yüzen parlak bir yaratığı işaret ederek, "İnci Gölü'nün koruyucularıdır, bu yüzden burayı inşa ettiklerinde adını İnci Tapınağı koydular. Bilomlar elektriklidir ve suya giren herkesi sokarlar."

Rita eğilmiş, bir bilomun ileri geri uçuşunu izliyordu. "Ama neden İnci? İnci gibi görünmüyorlar."

Izzo omuz silkti. "Gezegeninizde hangi incilerin olduğunu bilmiyorum. Çevirmenlerimiz ellerinden geleni yapıyorlar ama her zaman mükemmel değiller. Bilomlar zaman zaman yumurta yerine küçük taşlar üretirler. Biz onlara inci diyoruz."

"Dünya incilerinin ne olduğuna oldukça yakın sanırım. Aynı tür hayvan değil, ama hey-" Vanessa elini kalçasına dayayarak gülümsedi "- takı yapmak söz konusu olduğunda bir hayvanın çöpünün başka bir hayvanın çöpü kadar iyi olmadığını kim söyleyebilir? İncileri siz mi topluyorsunuz?"

"Bilomların çoğunluğunun yaşadığı dağların derinliklerinde bazı insanların inci topladığı başka bir göl daha var, ancak çevrelerini çok fazla rahatsız etmeden bunu yapmak zor." Izzo'nun yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eskiden bir kişi biriyle flört etmek istediğinde suya dalıp bir inci çıkararak aşkını kanıtlamaya çalışırdı. Eğer sokulmamışlarsa, bu bir kaderdi."

Luka'nın sırılsıklam olmuş beyaz gömleği ve elinde incilerle dolu çantasıyla gölden yavaşça çıktığı bir görüntü aklına geldi. *Merhaba Bay Darcy.*

"İnsanlar artık bunu yapıyor mu?" Alice sordu.

Izzo güldü ve başını salladı. "Erkekler bazen yapar. Eğer aptal ya da genç iseler, bir cesaretle. Ama bugünlerde hepsi sokuluyor. Genellikle bir çakıl taşı bile almadan revire götürülürler."

"Bu ilginç ve hepsi..." Vanessa gözlerini kısarak suyu taradı. "Ama nasıl dolaşacağız? Tekne var mı?"

"Geçiş iznine ihtiyacın var. Bakın," dedi, suyun karşısını göstererek, "işte orada. Metli size geçiş izni verecek ve eşlik edecek."

Parlak mor bir palto giyen bir kadın merkez binadan çıktı ve yapıyı çevreleyen yüzen yeşil platformun kenarına doğru yürüdü. Sonra da aşağı indi. Alice, Vanessa, Rita ve Daisy hep birlikte öne doğru bir adım attılar ve gözleri kadının neyin üzerinde yürüdüğünü görmeye çalıştı. Bu mesafeden bakıldığında sanki suyun üzerine basıyormuş gibi görünüyordu. Ama bu doğru olamazdı.

Metli'nin yaklaştığı her adımda Alice ayaklarının altında bir platform olduğundan daha da emin oluyordu.

"Luka'yı şimdi eve götürmeliyim." Izzo'nun gözleri Daisy'nin üzerindeydi. Kısa bir mesafe ötedeki Metli'yi işaret ederek, "Seni Kraliçe'yle tanıştıracak," diye ekledi.

"Ne Kraliçesi?"

"Tüm dünya bir kraliçe tarafından mı

yönetiliyor?" "Metli'nin işi ne?"

Rita ve Vanessa Izzo'ya sorular yöneltirken Daisy kaşlarını kaldırarak hepsine baktı ama Alice'in odaklanabildiği tek şey, bu dünyada kendisini güvende hissetmesini sağlayan tek şeyin elinden alınmak üzere olduğuydu.

"Belki de Luka uyanırsa diye ben de seninle gelmeliyim." Izzo'nun yanından geçerek kemerli geçitten görünen aracın açık kapısına baktı.

Izzo onunla takside yığılıp kalmış olan Luka'nın arasına baktı ve sonunda onun kardeşine olan ilgisini fark etti. "İkinizi birlikte bulduktan sonra... onu görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Tesiste onunla çok zaman geçirdin mi?"

Alice dürüstçe cevap vermenin bir zararı olmayacağına karar verdi. "Evet. Helas onun beni eşi olarak tanımasını sağlamaya çalışıyordu."

Izzo'nun çenesi gevşedi ve duruşu daha da dikleşti. Gözlerini kısarak Luka'ya doğru baktı, sonra da bir kez daha baktı. Anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı ve sonunda tekrar Alice'e odaklandı. "Seni tanıdı mı? İşaretleri göründü mü?"

Onu da yanında getirmeye karar vereceğini umarak başını salladı.

Kadın sonunda yanlarında belirdi. Alice'ten en az bir karış kısaydı ama her nasılsa yine de söğüt gibi görünüyordu. Sanki birisi minyon bir kadının vücuduna bir modelin uzuvlarını yerleştirmiş gibiydi. Boynunu ve omuzlarını saran, ardından küçük belini saran ve kalçasının ortasında biten eflatun bir palto giymişti. Bacaklarında, hem ayakkabı hem de pantolon görevi gören mat siyah malzemeden tek bir parça vardı.

Her ne kadar tuhaf olsa da, tüm takım işe yarıyordu. Metli'nin tuhaf çerçevesi ve gri-mavi saçları, sert geometrik kıyafetlerle birlikte, onu bir bilim kurgu dergisinin yüksek moda sayfasından fırlamış gibi gösteriyordu.

"Merhaba, insan dişiler. Benim adım Metli. Lütfen bir jeton ve bu pedlerden iki tane alın." Kollarını kaldırdı, ellerini uzattı ve Alice irkildi. Metli'nin uzun kolları onlara doğru biraz fazla uzanıyordu ve anatomideki ince uzaylı farklılığı Alice'in duyularını kara tahtaya çakılan çivilerin sesini hatırlamış gibi tırmaladı.

Metli bir elinde dört küçük mor jeton tutuyordu. Diğer elinde ise uzun, oval, yarı saydam pedlerden oluşan küçük bir yığın vardı.

Alice tanımadığı uzaylı kadına baktı, sonra yalvaran gözlerini Izzo'ya çevirdi.

Alnını kırıştırdı ve başını yavaşça salladı. "Sen etraftayken bu halde uyanması onun için tehlikeli olur. Daha önce bana saldırmaya çalışması şimdi mantıklı geliyor. Sadece uyuşturulduğu için olduğunu düşünmüştüm ama yeni çiftleştiyse normalden biraz daha hırçın olacaktır. Daha da güçlü. Uzak dursan daha iyi olur."

Alice'in içinden kruvazöre koşup inatçı bir çocuk gibi kendini içeriye hapsetmek geliyordu ama Izzo'nun söyledikleri mantıklıydı. Omuzları çöktü ve başını salladı. Zaten ne kadarını hatırlayacağından emin olmanın bir yolu yoktu. Karnına keskin bir ağrı saplandı. Onu orada istemeyebilirdi bile.

İzzo sabırla bekleyen Metli'nin yanına gitti. "Lütfen Kraliçe'ye Luka'nın çiftleşme izlerinin ortaya çıktığını bildirin."

Metli duman mavisi narin kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ve Izzo'nun Alice'e doğru başını sallamasını takip etti.

"Hepinizle çok yakında tekrar görüşeceğim" derken gözleri Daisy'nin üzerindeydi. İyi geceler."

Alice, Izzo'nun uzaklaşmasını ve kruvazörün içinde kaybolmasını izledi. Kruvazörün kapısı kapanmadan önce Luka'yı son kez gördüğünde, hırpalanmış bileğindeki mavi işaretler dikkatini çekmişti.

Vanessa yaklaştı ve ona ince metalik mor bir jeton ile bir çift yumuşacık oval ped uzattı. "Bunu bana daha sonra anlatman gerekecek," diye fısıldadı, ona bilerek bakarak.

"Bu jeton sizi Tapınak sistemine kaydedecek ve gölü geçmenize izin verecek. Onu bileğinize yerleştirin." Metli bileğinin iç kısmını gösterdi, jeton bu kısma yapışmış gibiydi. "Sonra pedleri ayak tabanlarınıza yerleştirin." Yapısı düşünüldüğünde olması gerekenden daha uzun olan ayağını kaldırdı ve kendi yarı saydam yeşil pedini işaret etti. "O halde beni takip edin. Kraliçemiz sizinle konuşmayı çok istiyor."

Alice ovalleri ayak tabanlarına yerleştirdi, katı jel benzeri madde bir şekilde Converse'ine kolayca yapıştı ve sonra ağırlığını deneysel olarak kaydırdı. Vanessa ve Rita da aynısını yaptı, sonra Rita Daisy'nin kendi ayaklarını takmasına yardım etti.

Alice Daisy'yi izlerken kaşlarını çattı; siyah saçlı kızın zeki gözleri etrafta yanıp sönüyor, her şeyi kavrıyordu.

Birkaç gözyaşı dışında Daisy şikâyet etmemiş ya da öfkelenmemişti. Ani işitme kaybına o kadar iyi uyum sağlamıştı ki Alice onun duyamadığını neredeyse unutmuştu. Eğer Daisy'nin yerinde olsaydı, birini kenara çeker ve her şeyi tek tek ağzından duymasını isterdi.

söyleniyor.

Kahretsin, bu kız tam bir asker!

Dört kadın da ayakkabı pedlerini taktıktan sonra jetonu incelediler ve muhtemelen Alice ile aynı şeyi düşündüler. Ayakkabınıza bir şey yapıştırmak başka bir şeydi, ama uzaylı teknolojisinin bir parçasını isteyerek derinize yapıştırmak bambaşka bir şeydi.

Hepsi beklenti içinde ona bakıyordu. Aklından neler olabileceğine dair milyonlarca düşünce geçti, ancak diğerlerine endişesini göstermek yerine cesur olmaya ve bir inanç sıçraması yapmaya karar verdi.

Gözlerini kapatıp çenesini sıkarak jetonu bileğine dayadı. Metal, narin teninde sıcaktı ama beklediği acı ya da yakıcı yanık hissi hiç gelmedi. Metli'ye kendisininkinin arızalı olduğunu açıklamaya hazır bir şekilde jetonu geri çekmeye başladı ama jeton hareket etmedi. Biraz daha çekerek derisini gerdi ve sonunda bir patlamayla serbest kaldı. Tekrar geri ittiğinde tanıdık bir sıcaklık hissetti ve bıraktığında yerinde kaldı.

Alice başparmağıyla onayladı ve diğer üç kadın kollarına simgelerini takarken göğsünü gururla kabarttı. İnsanların liderlik için başvurduğu kişi hiçbir zaman o olmamıştı. Sorunları için sürekli ona geliyorlardı, bu kesindi, ama her zaman bir saygı eksikliği vardı. Bir grup projesi olduğunda, işi yapan hep o olurdu ama asla grubun lideri olmazdı. Molly's'te, aynı zamanda barmen olmasına rağmen, masaların temizlendiğinden ve servis yapıldığından emin olmak için sık sık yukarıda ve öteye gitti. Yine de çoğu zaman bir bar taburesinde oturan iş arkadaşı Trent müdürlüğe terfi etmişti.

"Beni takip edin lütfen." Metli döndü ve tekrar suyun üzerinde yürümeye başlayarak kubbeli merkez binaya doğru ilerledi.

Alice, Vanessa, Rita ve Daisy gölün kenarında tünemiş bir şekilde duruyorlardı ve suyu nasıl geçmeleri gerektiğinden emin değillerdi.

Onlar takip etmeyince Metli durakladı ve geri döndü.

"Suyun üzerinde nasıl yürüyorsun?" diye sordu Alice.

"Ah, çok özür dilerim. Açıklamayı düşünmemiştim," dedi ve hızla geri dönerek onlarla kıyı şeridinde buluştu. "Eğer o parayı tutuyorsanız, yürürken ayaklarınızın altında bir platform belirecek, gördünüz mü?"

Artık Metli yakındaydı ve suyu daha yakından inceleyebildiklerine göre, Metli'nin ayağını gezdirdiği yerin altında, su yüzeyinin hemen üzerinde düz bir platformun yükseldiğini

görebiliyorlardı.

"Bu nasıl çalışıyor?" Vanessa şaşkınlık içinde kendi platformuna adım atarak sordu.

"Emin değilim." Metli omuz silkti, gözleri endişeyle binaya doğru kaydı.

Sanırım Kraliçe'yi bekletmek iyi bir şey değil.

Teker teker suyun üzerine çıktılar ve ayakkabılarındaki jel platformun pürüzsüz malzemesini kavrayarak yavaşça Metli'nin arkasından gittiler. Alice, ne zaman durup yavaşça yetişmelerini beklemek zorunda kalsa Metli'nin gözlerinde parlayan, zorlukla kontrol edebildiği kızgınlığı görebiliyordu.

Geçit muhtemelen Dünya'daki bir kaldırım kadar sıradan olmasına rağmen, Alice ve diğerleri üzerinde sanki kara buzdan geçiyormuş gibi yürüyorlardı. Gözlemcilere nasıl göründüklerini hayal ederken kıkırdadı, parmak uçlarında yürüyorlardı ve kollarını sanki katı yüzey bir ipmiş gibi uzatmışlardı.

Sonunda kubbeli binayı ve yan binalarını çevreleyen benekli yeşil platforma ulaştıklarında, toplu bir iç çekiş yaptılar.

Eskisinden daha hızlı ve daha telaşlı hareket eden Metli, onları en büyük binanın büyük kavisli sürgülü kapılarından geçirerek kavisli bir koridordan geçirdi ve bir iç odaya soktu.

Çeşitli şekillerde, boyutlarda ve etnik kökenlerde yaklaşık bir düzine kadın geniş odanın etrafında dolanıyordu. Bazıları birbirleriyle sessizce konuşurken, diğerleri alçak kanepelere ya da pelüş sandalyelere yayılmıştı. Alice'in grubu içeri girdiğinde tüm yüzler onlara döndü. Kadınlardan bazıları gülümsemeye başladı ve onları selamlamak için yanlarına gitti.

İnsanlar. Alice emin olamıyordu, çünkü tanıştığı uzaylıların çoğu ona benziyordu, ama bu kadınların insan olduğuna dair ilkel bir his vardı içinde.

Sersemlemiş bir halde birkaçının kucaklamalarını ve tokalaşmalarını kabul etti ve hemen unuttuğu isimlerini söylediklerinde kibarca başını salladı.

Birkaç dakika süren selamlaşma faslının ardından, henüz onları karşılamak için yerinden kıpırdamamış olan, derin çizgili bir yüze sahip, asil görünümlü bir kadın oturduğu yerden kalktı.

Soluk lavanta rengi gözlerini tamamlayan yüksek yakalı, uzun, sade mor bir elbise giymişti. Her ne kadar basit olsa da, özellikle Metli'nin kıyafetleriyle kıyaslandığında, giysileri mükemmel bir şekilde dikilmişti ve saçma sapan bir sofistike hava yayıyordu. Kadın bir piramit ya da kale gibi yaşlı görünüyordu. Güçlü ve kuvvetliydi ve yaşlılık belirtisi bu havayı daha da güçlendiriyordu.

"Lütfen oturun." Etrafını saran çok sayıdaki sandalye ve kanepeyi işaret etti. Konuştuğunda, sesi yükselmese de sözleri odaya hâkim gibi görünüyordu. *Bu Kraliçe olmalı.*

Alice yanındaki yeni kadınların yüzlerine baktı. Hepsi memnun görünüyordu. Mutlu değillerdi ama mutsuz da değillerdi. Bu Alice'e belki de buranın o kadar da kötü olmayacağı umudunu

veriyordu.

Kadınların hepsi oturduktan sonra Kraliçe tekrar konuştu. "Ben bu şehrin Kraliçesiyim, Tremanta.

Clecania gezegeninde yer almaktadır."

Yani farklı şehirlerde başka krallar ya da kraliçeler mi *vardı?* Kadın neden ismini vermemişti? Ona sadece Kraliçe mi demesi gerekiyordu?

Vanessa konuşmaya başladı ama Kraliçe elini kaldırarak onu susturdu. Vanessa ağzını kapattı ve sıkıntıyla bacak bacak üstüne attı.

"Konuşmamız gereken çok hassas konular var." Metli'ye baktı. "Şimdi odanın güvenliğini sağlayabilirsiniz."

Yanındaki neşeli sarışın eğildi ve "Bu bölüme bayılıyorum. Çok havalı."

Tüm oda hareket etmeye başladığında Alice kadının neyi kastettiğini düşünmek için sadece bir dakikası vardı.

Odanın sağ tarafını kaplayan pencerelerden dışarı baktı ve batmaya başladıklarını gördü. Yaşadığı ilk şok ve korku, diğer kadınların sakin yüzlerine baktığında bastırıldı. Bunu daha önce de boğulmadan yaptıkları belliydi.

Bina suya batmaya devam ederken Alice, Daisy'nin ayağa kalkıp büyük, kavisli bir pencereye doğru ilerlediğini ve elini cama koyduğunu gördü.

Sanki bir denizaltının içinde okyanusa bakıyorlardı, ama burada yepyeni bir sualtı dünyasına bakıyorlardı. Neon bilom, akan altın şerit toplarını andıran daha küçük, hafifçe parlayan yaratıkların etrafında yüzüyor, çeşitli su altı bitkilerini ve soluk zemini aydınlatıyordu.

Oda nihayet göl zeminine yerleşti ve Kraliçe tekrar konuştu. "Eminim hepiniz çok yorgunsunuzdur. Çok şey yaşadınız ve daha fazlasını kaldırabileceğinizi sanmıyorum ama dinlemeye çalışmanızı istiyorum." Kraliçe'nin gözleri hâlâ pencereden dışarı bakan Daisy'ye kaydı.

Alice ayağa kalktı ve Daisy'ye koltuklarına kadar eşlik etti. Uzaylı bir Kraliçe'ye nasıl hitap edeceğini bilemeyen Alice, "Hanımefendi, bu Daisy. Kaçırıldığında işitme duyusuna zarar veren bir şey oldu."

Kraliçe başını salladı, yeni bilgiden etkilenmemiş görünüyordu. "Yarınki duruşmasını onaracağımızdan emin olabilirsiniz. Bugünkü bilgileri aktarmak üzere kendisiyle tekrar özel olarak görüşeceğim."

Alice Kraliçe'den Daisy'ye baktı ve kalbi kız için kabardı. Eğer bu doğruysa...

Yakında duyma yetisini geri kazandırabilecekleri bilgisini taklit ederek söylemeye çalıştı ama Daisy sadece şaşkın görünüyordu.

Alice oturdu ve bir kağıt parçası bulup daha sonra onun için yazmaya karar verdi.

"Ben ve Metli dışında bu odadaki tüm dişiler, yasadışı yollarla evlerinden alınmış insanlardır.

Dünya," diye söze başladı Kraliçe, Alice'in dikkati tekrar kendisine döndüğünde. "Dördünüz hariç hepiniz -" Alice, Vanessa, Rita ve Daisy'yi işaret etti "- beş aydan biraz daha uzun bir süre önce İsyancılardan birinin yeri tespit edildiğinde kurtarıldınız."

"İsyancılar mı?" Rita araya girdi.

Kraliçenin gözleri Rita'nın üzerindeydi. "Örgütlerine resmi bir isim vermemiş olsalar da, sizi kaçıran gruba İsyancılar demeye başladık." Odayı tekrar taradı. "Bundan bir ay önce Jade adında bir insan dişi bulundu. Onu kaçırandan kaçmış ve şehrimiz Tremanta'ya ulaşmıştı. O zamanlar, üreme sorunumuza bir çare bulma umuduyla bir bireyden ziyade bir grubun dişileri yasadışı yollarla kaçırıyor olabileceği konusunda şüphelerim vardı."

"Ne tür bir sorun?" Vanessa sorguladı.

Metli kadına kısa bir süre ters ters baktı ve Alice Kraliçe'nin normalde sözünün kesilip kesilmediğini ya da sorgulanıp sorgulanmadığını merak etti. Belki de yabancı oldukları ve buradaki geleneklere aşina olmadıkları için onlara karşı hoşgörülü davranıyordu. Metli o kadar bağışlayıcı görünmüyordu.

Alice Vanessa'ya cevap vermeye karar verdi. "Görünüşe göre erkeklerin sayısı kadınlardan yirmi bir fazlaymış ve yavaş yavaş soyları tükeniyormuş. Helas'ın grubu... yani İsyancılar... bizi hamile bırakıp sorunu çözebileceklerini görmek için Clecanian soyundan gelen bir ırk bulmaya çalışıyorlardı."

Açıklamasını bitirdikten sonra hem Rita'nın hem de Vanessa'nın yüzleri

solmuştu. Önce Vanessa konuştu. "Biz... İnsanlar Clecanian mı?"

"Sanırım öyle. Helas neden kaçırıldığını açıklamadı mı?" Alice haftalar boyunca onunla yaptığı pek çok konuşmayı hatırlayarak sordu.

Kadınlar başlarını yavaşça salladı, yüzlerindeki şaşkınlık çok açıktı.

"Üreme için kadın istiyorlarsa beni neden alsınlar ki? Ben piliç sayılmam," dedi Rita, normalde kadife olan sesi değişmişti. "Biz kaçmadan önce sadece birkaç gündür oradaydım."

Vanessa başını salladı, dudak okumaya çalışarak ağızlarına odaklanmış olan Daisy de öyle.

"Biz de öyle. Sadece birkaç gün önce aynı anda getirildik," dedi Vanessa.

Kraliçe o zaman Alice'in dikkatini çekerek konuştu. "Bunu nasıl öğrendin? Helas seninle açıkça konuştu mu?"

Alice omuz silkti. "Tamamen açık bir şekilde değil, hayır, ama Luka'nın beni eşi olarak tanımasını sağlamaya çalışıyordu, bu yüzden bazen benimle konuşuyordu. Sanırım işbirliği

yaptığımdan emin olmaya çalışıyordu."

Alice'in yanında oturan neşeli sarışın heyecanla konuştu. "Seni tanıdı mı? Ne kadar romantik, değil mi? Eş olma fikri." Yakınlarda oturan gri gözlü bir esmerle göz göze geldi ve bilerek gülümsedi. "Bir dahaki sefere kesinlikle törene katılacağım." Alice'e dönerek ekledi: "Buradaki çocuklar çok seksi."

Vanessa şimdi sinirli bir nefes alarak doğrudan Kraliçe'ye konuştu ve Metli'nin kıllanmasına neden oldu. "Eşler mi? Tören mi? Lütfen açıklar mısınız?"

"Tremanta'da evlenmek için bir erkek bulmak isteyen kadınlar üç ay boyunca bu törene katılır. Yeşim ilk geldiğinde onun da katılmasını istedim. Başlangıçta bu fikre karşı çıkmıştı ama kocasını önemsemeye başladı. Kocası onu eşi olarak kabul etti ve birlikte kalmayı seçtiler."

Kraliçe durakladı ve oturdu. "Bir Clecanianlı gerçek eşini bulduğunda, ölene kadar onunla birlikte olmak isteyecektir. Bu, bir süredir bizim için kayıp olan fiziksel, zihinsel ve içgüdüsel bir olaydır. Yüzyıllardır yeni çiftleşmiş bir çiftten haber alınamıyor. Ancak görünen o ki, insan dişileri halkımızın çiftleşme içgüdülerini bir kez daha uyandırıyor."

Helas Alice'e eşleri açıklamıştı ama Alice şimdiye kadar eş olmanın ağırlığını kavrayamamıştı. Bu, Luka'nın sonsuza dek onunla birlikte olmak isteyeceği anlamına mı geliyordu? Bu fikir karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kraliçe'nin yüzü ciddileşti. "Theo ve şimdi de Luka'nın gerçek eşlerini tanıdıkları haberi, nasıl ilerleyeceğimize karar verene kadar gizli tutulmalı. Jade ve Theo aylardır saklanıyorlar ve yokluklarının geleneksel bir Dünyalı geleneği olduğunu iddia ediyorlar." Her bir kadının gözlerinin içine baktı ve sözlerini ciddiye almalarını istedi. "Eğer insanların eş olarak kabul edilebileceği duyulursa, dünyanızın, yani Dünya'nın tehlikeye gireceğini hissediyorum. Her cinsiyetten Kolekanyalılar eşlerini bulma umuduyla gezegeninize akın eder ve yasalar çok hızlı değişmediği sürece bunu yasadışı yollardan yaparlar."

Kraliçe'nin yüzünde bir bıkkınlık ifadesi belirdi. "Halkımızın çoğu iyi, yasalara saygılı vatandaşlardır, ancak bir eşin cazibesinin bazılarının yasalarımızı görmezden gelmesine ve insanları zorla almasına neden olabileceğinden endişeleniyorum."

Kraliçe'nin Jade'in hamile olduğuna dair inanılmaz haberden bahsetmemesi ilginçti. Dünyalı kadınların hamile kalabilmesi ve muhtemelen soylarının tükenmesi sorununu çözebilmeleri gerçeği, Klekanyalıların Dünya'ya eş aramaya gitmeleri için daha da fazla nedendi ama Kraliçe bu noktaya değinmemişti. Bilmiyor muydu? Yoksa bunu kendine mi saklıyordu? Izzo Jade'in bunu gizli tutmak istediğini söylemişti.

Kraliçe ayağa kalkarak Alice'i bakışlarıyla kıstırdı. "Metli başka sorulara cevap vermek için hazır

olacak.

sorularınız var. Yapmam gereken başka işler var. Alice, lütfen bana katılır mısın?"

Alice bir an için gözlerini kırpıştırdı, sonra Kraliçe'nin aslında kendisine hitap ettiğini fark etti. Vanessa'nın meraklı bakışları onunkilerle buluştu ve Alice ayağa kalkarak odanın uzak tarafındaki bir kapıdan geri çekilen Kraliçe'ye katıldı.

Koşarak Rita ve Vanessa'nın yanına gitti ve eğildi. "Daisy'nin işitme duyusunu nasıl düzeltebileceğimizi sormayı unutma ve ayrıca yedek bir saatleri ya da benim alabileceğim bir şeyleri varsa çok memnun olurum. Yeraltında olduğum için kafam allak bullak oldu."

Vanessa başını salladı. "Bunu halledeceğim, ama önce buradan ne zaman çıkabileceğimizi bulmam gerekiyor. Umarım Dünya'ya gidecek bir sonraki gemi yakında gelir."

Alice bakışlarını ters ters bakan Metli'den kaçırarak hızla uzaklaştı.

Dünya'ya geri dönmek mi?

Vanessa bunu söylediğinde kulağa çok açık geliyordu. Kendi istekleri dışında kaçırılmışlardı; iade edilmeleri mantıklı geliyordu. Ama istediği bu muydu? Burada çok fazla olasılık vardı. Alice sonunda olması gereken kişiye dönüştüğünü hissediyordu. Cesur, saygı duyulan ve kendine güvenen - en azından çoğunlukla kendine güvenen. Dünya'dayken, dağlar kadar borcu olan, ailesi olmayan ve berbat bir işte çalışan sessiz, yaşça kendinden büyük bir üniversite öğrencisiydi. Burada ise yedi kişiyi gizli bir tesisten kaçırmış ve Kraliçe ile görüşmek üzere olan bir kadındı. Ve bir sorun daha vardı.
-Luka buradaydı.

Kraliçe'nin onu götürdüğü oda karanlık ve neredeyse penceresizdi. Tavandaki yuvarlak bir cam parçası, kırılan bir ışık huzmesinin küçük odanın ortasındaki iki rahat sandalyeyi loş bir şekilde aydınlatmasına izin veriyordu.

Kraliçe birine oturdu ve Alice diğerine otururken sabırla bekledi.

Kraliçe rol yapmadan, "Kaçırıldığınızdan beri hatırladığınız her şeyi bana anlatmanızı istiyorum," dedi.

Alice karşısındaki güçlü kadını düşündü. Sadece birkaç hafta önce, böyle bir insanın yoğun ve kendinden emin bakışları altında solup giderdi, ama artık değil. Reddetti. "Eğer sorularıma cevap vermeyi kabul edersen sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Çenesi kalktı ve uzun süre Alice'e baktı, ama bakışları kızgın olmaktan çok meraklı ve değerlendiriciydi. Alice sonunda Kraliçe başıyla onay verene kadar bekledi. Alice'in zihninde mini havai fişekler patladı ve sessizce sırtını sıvazladı.

Kadın önceki haftalardan hatırlayabildiği her şeyi anlatırken Kraliçe onu dinledi

sessizce, asla sözünü kesmeden ya da soru sormadan. Luka ile etkileşimlerini nazikçe anlatmaya çalıştığında yüzünün kızardığını hissetti.

"İşte o zaman Izzo bizi buraya getirdi," diye sözlerini tamamladı.

Kraliçe bir an için gökyüzüne baktı, gözleri Alice'in verdiği tüm bilgileri gözden geçirerek bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Helas'ın zamanlarının tükenmekte olduğuna inandığını söylemiştiniz."

Alice başını salladı. "Evet, onlar... siz Jade'i bulduğunuzda, daha hızlı ilerlemek zorunda

kaldıklarını söyledi." Kraliçe dudaklarını büzerek, "Bu oldukça üzücü," dedi.

Alice Helas'ın tüm eylemlerinin üzücü olduğunu düşünüyordu. Bu neden bu kadar kötüydü?

Alice daha soramadan Kraliçe açıkladı: "Eğer Jade'in kaçışıyla birlikte sizin kaçışınızdan öğrendiklerimiz doğruysa, o zaman dünyamızın her yerinde benzer hedefler için çalışan pek çok İsyancı tesisi var demektir." Kraliçe Alice'le konuştu ama sanki onun içinden bakıyor gibiydi. "Üreyecek bir soy bulmak ve melezleri tamamen ortadan kaldırmak.

"Izzo bana Jade'in sırrını keşfettiğini söyledi."

Jade'in hamileliğini zaten biliyor.

"İnsan dişilerin keşfini ve Jade'in hamileliğini çok gizli tutuyorduk ama..." Kraliçe'nin gözleri endişeyle parladı, bu Alice'in kadında gördüğü ilk gerçek duygu belirtisiydi. "İsyancılar teorilerinin başarılı olduğunu anladıklarında şu anda ellerinde tuttukları sayısız insana ne yapacaklar ve karışık soydan gelen tüm Clecanialılara ne yapmaya çalışacaklar?"

Alice'in çenesi Kraliçe'nin ne demek istediğini anladığında gevşedi. Eğer İsyancılar başarılı bir şekilde üreyebilen soydan gelen bir ırk bulmaya çalışıyorlarsa, o zaman işleri bitmişti. Kanı dondu. Artık insan kadınları esir tutmalarına gerek yoktu ama bu onları serbest bırakacakları anlamına da gelmiyordu.

Yasadışı yollardan elde edilen insanlara ve kim bilir o tesislerde tutulan diğer türlere ne yapacaklardı?

"Yüz ifadenizden bu durumun ciddiyetini anladığınızı görebiliyorum." Alice

Kraliçe'ye sadece acı dolu bir bakış atabildi.

"Önümüzdeki günlerde, birkaç insan ve Clecanialı ile bir araya gelmek istiyorum.
bir planla. Bize katılmak ister misiniz?"

"Ben mi?" Alice şaşırmış bir halde, "Ben mi?" dedi. Evet, son zamanlarda biraz özgüven kazanmıştı ama Kraliçe gerçekten de onun bu büyüklükteki bir tartışmaya dahil edilmesini istiyor

muydu?

"Şu ana kadarki görüşleriniz çok değerliydi, ancak Helas'ın sizi yapmaya zorladığı şeyi göz önünde bulundurarak Luka'yı görmemeyi tercih etmenizi anlıyorum."

Alice yine kızardı. Gerçek şu ki, Luka'yı tekrar görmeyi umutsuzca istiyordu.

"İnsanlarla atacağımız sonraki adımlara ilişkin tartışmanın bir parçası olmanız da sizin için iyi olacaktır."

"Sonraki adımlar?" Alice, Luka hakkındaki düşüncelerinden sıyrılarak sordu.

"Evet. Sadece bir insan, Jade varken, onu gelin yapma kararı en mantıklısı gibi görünüyordu. Şimdi, insanların birden fazla yönden Clecanian'larla uyumlu olduğunu biliyoruz. Nüfusumuzun daha büyük bir kısmı insanların çiftleştirilebileceğini öğrendiğinde, harekete geçilmesi için çağrılar yapılacaktır. Muhtemelen dünyamızın dört bir yanından liderlerle bir araya gelip hareket tarzımızı oylayacağım. Nasıl oy kullanacağıma karar vermeden önce insan elçilere danışmak ve konuyla ilgili görüşlerinizi almak istiyorum."

Sonuç olarak Alice, Kraliçe'nin çok makul davrandığını söylemek zorundaydı. Sadece kendi halkının ihtiyaçlarını değil, insanların ihtiyaçlarını da dikkate alıyordu.

Eğer bir lider olmak istiyorsam, lider gibi davranmalıyım.

"Ben de bu grubun bir parçası olmak istiyorum," diye açıkladı Alice ve başını onaylarcasına eğdi.

"Pekâlâ. Metli'nin programımızı size bildirdiğinden emin olacağım. Yola çıkmam gerekiyor. Sorularınızı sorun."

Alice yavaş bir nefes verdi. "Helas, Jade ile aynı zamanda kaçırıldığımı söyledi ama birkaç hafta öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Neden?"

"Uyandığınızda kendinizi halsiz hissettiğinizi ama başka bir şey

hissetmediğinizi hatırlıyor musunuz?" Alice sandalyesinde öne

doğru eğilerek, "Evet," diye haykırdı.

"Muhtemelen bir durağanlık kapsülüne yerleştirildiniz. Diğer insanların çoğu benzer bir deneyim yaşadıklarını bildirdiler. Doktorumuz sizi kontrol edip dünya dışı sağlık izni verdiğinde kesin bir şey söyleyebilecek."

Durağanlık. Alice sandalyesinde rahatladı. Zihninin arkasında bir rahatlama dalgası oluştu ama onu itti. Doktordan onay alması gerekiyordu.

"Başka bir şey var mı?"

Birden Alice'in sormaya niyetlendiği her şey uçup gitmişti. Bekleyen Kraliçe'ye soracak bir soru

bulmak için çırpınırken, "Bir adın var mı? Yani Kraliçe adınız mı, unvanınız mı yoksa ikisi birden mi?"

Kraliçe bir kaşını kaldırdı. "Tremanta'da halk bir Kraliçe seçtiğinde, Kraliçe adını bırakarak ve eş haklarından feragat ederek bu görevi kabul eder."

Alice ilgiyle öne doğru eğildi. "Yani bir eşin olamayacağını mı söylüyorsun?"

"Kraliçe olduğumda ellerimi boyadım." Ellerini önüne uzattı ve Alice bileklerine kadar derisinin diğerlerinden biraz farklı bir tonda olduğunu gördü. Neredeyse görünmez olan çok iyi yapılmış, vücuda oturan eldivenleri varmış gibi görünüyordu. "Bir eş tanısam bile, yeni bir Kraliçe seçilip boyam silinene kadar kesin olarak bilemezdim."

Alice ellerini nazikçe tekrar kucağına koyana kadar ellerine bakmaya devam etti. Çiftleşme işaretlerinden bahsedilmesi aklını tekrar Luka'ya getirdi. "İnci Tapınağı'ndan ayrılmam mümkün mü?"

Kraliçe'nin gözleri odaklanamaz hale geldi ve bir süre sessiz kaldı. "Bu çok zor bir soru Alice. Özellikle sen gidebilirsin ama diğer dişileri üzmemek için bunu dikkatli bir şekilde yapmanı isteyeceğim. Şu anda diğer insanların hiçbirinin Tapınak'tan ayrılmasına izin verilmiyor. Ne yapacağımıza karar vermeden önce onların pazara girip yanlışlıkla bir erkeğin çiftleşme tepkisini tetikleme riskini göze alamam." Tekrar Alice'e odaklandı. "Eğer ayrılmak istiyorsanız, bir muhafızla ya da Metli'yle konuşup ulaşımınızı ayarlamasını ve yolunuzu öğrenene kadar size eşlik etmesini istemelisiniz."

Alice başını salladı. Kraliçe'ye istediği soruyu sormasına izin verilmesinin özel bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Bu hayatta bir kez eline geçecek bir fırsattı. Öyleyse neden o anda Luka'ya dönmek dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordu?

Kraliçe ona bakıp bekledi.

"Birlikte olmak istemeyen bir eş biliyor musun?" Uyuşturucunun etkisi geçtiğinde onun hakkında ne hissedecekti?

Onu yanlış anlayan Kraliçe şöyle cevap verdi: "Endişelendiğin buysa, Luka ile kalmaya zorlanmayacaksın. İnsanlar eş olmayı bizim yaşadığımız gibi yaşamadıkları için, bizim eş olma yasalarımıza tabi tutulmayacaksınız."

"Sorun o değil," diye başladı Alice, yanaklarının ısındığını hissederek. "Olmayabileceğinden endişeleniyorum... Birlikte olduğumuz süre boyunca o..."

Alice kadının şaşkın bakışları altında büzüştüğünü hissetti. *Tanrı aşkına, o Kraliçe. Yabancı bir şehrin Kraliçesi'yle çocuk sorunlarınız hakkında konuşamazsınız!*

"Boş ver. Nedense diğer sorularımı düşünemiyorum," dedi Alice, onun gözleriyle buluşmayı başaramayarak.

"Uzun bir gün geçirdiniz. Aslında çok uzun bir gün. Bana ne sormak istediğinizi düşünün. Bir sonraki toplantımızdan sonra sizinle tekrar konuşmak için zaman ayıracağım."

"Teşekkür ederim." Alice iç geçirdi, bunalmıştı ve onun anlayışı için minnettardı.

Kraliçe ona doğru eğildi ve bir elini Alice'in ellerinden birinin üzerine koydu. "Geçtiğimiz haftalarda çok cesur ve dirençli davrandın. Şimdi seninle tanıştığıma göre, aynı zamanda çok bağışlayıcı, nazik ve şefkatli olduğunu da görebiliyorum. Eminim Luka hangi ruh halinde olursa olsun sana aşık olurdu."

Alice kadına baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Umarım haklısındır."

Bölüm 9

İri mavi gözler yalvarırcasına ona bakıyordu. Onun tatlı tenini tadarken yumuşak iniltileri kulağında yankılanıyordu. Ona söyleyebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı ama kız onu itti.

Onu daha sıkı kavramak için uzandı ama parmakları sadece havayı kavradı. Panik tüm vücudunu gerdi. Dönerek onu aradı, adını haykırdı. Sakin dağ ortamı soldu ve sert gri duvarlar etrafında yükselip onu kafesledi.

Gölgeli bir figür tepesinde belirmiş, kötü kötü gülüyordu. İçindeki nefret alev alev yanan Luka, boğazını parçalamak niyetiyle adama doğru hamle yaptı.

Elleri ileri doğru fırladığında, görünmez bir güç onları geri çekti. Kolları zayıf olmasına rağmen mücadele etmeye başladı. Ona ulaşması gerekiyordu. "Nerede o?"

Karanlık figür sadece daha sert güldü, gür sesi duvarlarda yankılandı. "Luka, uyan!" diye seslendi uzaklardan bir ses.

Luka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Cildinde soğuk ter damlacıkları oluşmuştu ve nefesleri hızlı, kesik kesik geliyordu. Odasındaydı, yatağındaydı ama kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu. Figürler üzerinde beliriyordu. Özgür olma ihtiyacıyla, bağlarının içinde çırpınmaya başladı.

Tanıdık bir ses ona doğru gürledi: "Luka, sakinleşmen gerek yoksa seni tekrar sakinleştirmek zorunda kalacağım." Luka hareketsiz kaldı. *Maxu mu?*

Görüşü her saniye daha da iyileşiyordu ve iyileştikçe kardeşi Maxu'nun iri cüssesi odak noktası haline geldi.

"Tanrıçaya şükürler olsun. Seni tekrar bayıltmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Luka başını diğer tarafından gelen sese doğru çevirdi ve en küçük kardeşi Izor'un kendisine sırıttığını gördü. Kardeşlerinin yüzlerini inceledi ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ve gergin ifadelerini fark etti.

"Ne oldu? Neden bağlandım?"

Luka en son hatırladığı şeyi hatırlamaya çalıştı, ancak rahatsız edici bir panik ve endişe düşüncelerini çekiştirmeye devam etti. Yapması gereken bir şey vardı, bir yerde olması gerekiyordu ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Kardeşleri birbirlerine baktı, endişeleri yüzlerinden okunuyordu. "Ne hatırlıyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde kabardı. "Bırakın beni! Bu şekilde bağlı düşünemem."

Izor yüzünü buruşturarak ağzının kenarını geriye çekti. "Seni en son bıraktığımızda Zed'e epey sert bir yumruk atmıştın. Buradan kaçmaya çalıştığını hatırlamıyor musun?"

Maxu hiçbir şey söylemedi ama Luka'nın bağlarını gevşetmeye başladı.

Luka kaşlarını çattı, ağabeyi Auzed'e saldırdığını hatırlamaya çalıştı ama sanki anılarını kalın bir buzun içinden inceliyor gibiydi. Önünde imgeler belirdi ama hiçbir şeyi net olarak seçemedi.

Birdenbire derin mavi gözlerin görüntüsü zihninde parladı, onu irkiltti ve kafa derisinin karıncalanmasına neden oldu. Yumuşak, anlaşılmaz kelimeler farkındalığında süzüldü. Aleti tepki olarak seğirdi.

Bana neler oluyor böyle? Artık serbest olan, ağrıyan bileklerine dalgınca masaj yaptı.

Güzel, unutulmaz gözler yavaşça soldu ve adam bu kayıp karşısında midesinin acıyla sıkıştığını hissetti. Bu gözler kime aitti? Gerçek miydiler yoksa sadece bir rüya mıydılar?

"Ne oldu?" dedi Maxu'ya daha güçlü bir şekilde, evini terk edip bir yerlere kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissederek.

"Bazı detayları yeni öğrendik ama anladığımız kadarıyla Helas'ı araştırmak için gizli görevde çalışıyormuşsunuz."

Sertleşti ve yataktan kalktı. Kardeşleri bunu bilmemeliydi.

Luka uzunca bir süredir Helas'tan şüpheleniyordu. Helas'ın araştırma ekibindeki görevine başladığından beri Luka onun kendi başına deneyler yapıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu şüphesi altı ay önce Helas'ın net bir açıklama yapmadan işe gelmemeye başlaması ve ardından araştırmaları için tartışmalı fikirlerle ortaya çıkmasıyla daha da artmıştı.

Helas, İttifak yasalarının araştırmalarını engellediğine dair şakalar yapmaya başladığında, Luka sonunda dayanamamış ve endişelerini doğrudan Kraliçe'ye iletmişti. İçgüdüleri her zaman Helas'ın göründüğünden daha az zararsız olduğu konusunda uyarmıştı ve adamın tekrarlanan şakalarında bir gerçeklik payı olduğunu fark etmişti.

Bir üstünü suçladığı için tamamen kapatılmayı ve cezalandırılmayı bekliyordu. Ancak Kraliçe onu şaşırtarak, ne pahasına olursa olsun türlerini kurtarmaya kararlı bir yeraltı örgütü olduğuna dair söylentiler olduğunu kabul etmiş ve ona güvenmişti.

Kraliçe bu örgütü gün ışığına çıkarmak için ondan yardım istemiş ve Luka da bunu kabul etmişti. Helas'ı, birkaç meslektaşıyla birlikte izole Skuzio Vadisi'nde uzun bir araştırma gezisine katılmaya ikna etmişti. Başlangıçta Helas kabul etmemişti ama varışlarından birkaç hafta sonra ortaya çıkmıştı,

planlarının değiştiğini iddia ediyordu. Luka son beş ay boyunca ateşin etrafında toplanmış, bataklıklarda yürümüş ve tüm bunları yaparken Helas'a yakınlaşmaya ve onun sırlarını öğrenmeye çalışmıştı. Kardeşlerinin Helas'ı bilmesine imkân yoktu, tabii eğer...

Bembeyaz bir koridor ve bir dizi monitör aklına gelince Luka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Helas öğrendi, değil mi?" Kardeşlerinin gergin yüz ifadeleri arasında bakarken, hafızasının parçaları hızla geri geldi. Odanın içinde volta atmaya başladı, avuçlarının topukları şakaklarına sürtünüyordu ve düşünceleri ona geri dönerken onları takip etmeye çalıştı.

Izor ve Maxu onun hareketlerine baktılar ama sessiz kaldılar, muhtemelen şu anda hafızasına olan zayıf hakimiyetini sezmişlerdi.

Luka Helas'ın grubuna sızmaya çalıştığını hatırlıyordu. Gülüşerek ve İttifak yasaları hakkındaki yorumlarını kabul ederek yavaş yavaş adamın güvenini kazanmıştı. Daha sonra Helas'a araştırmalarıyla ilgili kendi görüşlerini dile getirmeye başlamış ve mevcut hızlarıyla asla fazla bir şey elde edemeyeceklerini söylemişti.

Luka aylarını laboratuvarda ve ardından vahşi doğada geçirmiş, Helas'ı zeki, benzer düşüncelere sahip ve kendi türlerini başkalarının zararına kurtarmaya kararlı bir erkek olduğuna dikkatlice ikna etmişti. Yolculuklarının son haftasında Helas nihayet Luka'ya boş zamanlarında üzerinde çalıştığı bir "projeyi" göstermeyi teklif etmişti.

Hazırlık olarak Luka Kraliçe'yle temasa geçmiş ve baldırına modası geçmiş bir izleme cihazı yerleştirmişti.

"Ne oldu? Nasıl ortaya çıktınız?" Izor sessizce sordu.

Izor'la yüzleşmek için döndü, hatırladığı anıların saldırısı yüzünden başı zonkluyordu. "Beni bir yeraltı tesisine getirdiğini hatırlıyorum," diye başladı. "Beni görüntüleme ekranlarının olduğu bir odaya götürdü ve bana bazı canlı yayınlar gösterdi, bunların diğer karakollardan geldiğini açıkladı."

Luka o ekranlarda gördüklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kardeşlerine baktı. Onlar da biliyordu. Kasvetli ifadeleri onları ele veriyordu. "Esir tutulan dişiler vardı," diye mırıldandı.

Öfkesine yenik düştüğünü ve kendini Helas'a ifşa ettiğini hatırlayınca suçluluk duygusu üzerine çöktü. Ekranlardaki dişilere ne olmuştu? Numara yapmaya devam etseydi onları kurtarabilirdi ama bunun yerine karakterini bozmuş ve Helas'ın öfkesini görmesine izin vermişti.

Düşünceleri birbirine karışmadan önce hatırlayabildiği son şey Helas'ın iki adamının onu bayılttığı oldu.

"Hangi kadınları gördüğünüzden emin değilim ama iki ayrı yerde birkaç tane bulduk ve Helas gözaltında," dedi Maxu sessizce, elini Luka'nın omzuna koyarak.

Bir anlık bir rahatlama dalgası Luka'nın üzerine çöktü ama sonra o bildik endişe geri geldi. Ona hâlâ söylemedikleri bir şey vardı. Ne zaman kapıya bu kadar yaklaşmıştı? Ve neden hâlâ acilen gitme ihtiyacı hissediyordu? Luka yatak odasının kapısına baktı ve kaçma isteğini bastırarak seğirdi.

Maxu sessizce onun yoluna çıktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Luka gözlerini kısarak, sabit bir şekilde tavana bakan ve topukları üzerinde ileri geri sallanan Izor'a baktı. "Izzo, bana söylemediğin şey ne?" Luka dişlerini sıkarak sordu.

Izor'un gözleri Maxu'nunkilerle buluşmak için parladı ve birbirlerine anlamlı bakışlar fırlattılar.

Maxu yavaşça, "Bir ay önce yakalandınız ve bu süre zarfında başınıza gelen her şeyi bilmiyoruz ama kurtarılan dişilerden biri bize son birkaç haftada yaşananlar hakkında bilgi verdi," dedi. Gözleri Luka'nın yüzüne sabitlenmişti ve hiç ayrılmıyordu. Sanki kendini bilerek başka bir yere bakmamaya zorluyordu.

Bir kadın bana ne olduğunu nasıl bilebilir?

"Görünüşe göre," diye devam etti Maxu, "tohumlarınızı daha kolay toplamalarını sağlayan bir ilacı üzerinizde test ediyorlardı."

Boğazında safra birikti. Hayatının son bir ayını ya da iradesi dışında kendisine yapılanları hatırlayamadığı için kendini ihlal edilmiş ve hasta hissediyordu.

Uyuşturulma amacını bilen kadını düşündüğünde dizlerinin üzerine çöktü. Onun bu nedenle uyuşturulduğunu nasıl ve neden biliyordu? Helas *onu* ne yapmaya zorlamıştı?

Aklını başından alan somut bir şehvet hissi geri geldi ve daha da soldu. *Onu ne yapmaya zorlamıştım?*

"Kadın-" diye başladı. "O...? Ben...?"

Izor onun önünde diz çöktü, gözleri bileklerine kaydı ve sonra tekrar yüzüne yerleşti. "O iyi. Onunla sadece kısa bir süre konuştum ama söylediklerine bakılırsa ona bir şey yaptığını sanmıyorum. Aslında her şeyden çok senin için endişeleniyordu."

"Neden benim için endişeleniyordu?" Luka, şu anda daha fazla ifşayı kaldırabileceğinden emin olmadığı için homurdandı.

Izor derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce Luka'ya orantısız bir zoraki gülümseme verdi, "Şey, emin değilim

Tam olarak nasıl oldu bilmiyorum ama siz savaşarak çıktınız. Takip cihazınız aniden tekrar çalışmaya başlayınca sizi almaya geldik." Izor önce Maxu'ya sonra da tekrar Luka'nın kucağına baktı. "Sizi bulduğumda bayıltmak zorunda kaldım, çünkü siz..."

Izor'un cümlesini bitirmesine gerek kalmamıştı. Luka zihninin bir köşesinde, avuçlarının altındaki yumuşak etin ve dilinin üzerindeki sıcak tenin hissini hatırlayabiliyordu.

Utanç içinde başını eğdi. Uyuşturulmuş olması önemli değildi. Aklının başında olmaması ya da kadının inanılmaz derecede anlayışlı görünmesi de önemli değildi. Hapse gönderilecekti ve içten içe bunu hak ettiğini biliyordu.

Yaşadığı panik kaçma dürtüsü müydü? Cezadan kaçınmak için mi?

"Şimdi Kraliçe'ye gitmeliyiz ki cezama o karar versin," dedi ayağa kalkarak.

Izor Luka'nın önüne geçerek kapıya doğru ilerlemesini durdurdu. "Kraliçe zaten ceza verilmeyeceğine karar verdi. Kadın da aynı fikirde."

Luka şaşkın bakışlarını Maxu'ya çevirdi. "Nasıl ceza olmaz? Kendimi bir kadına zorla kabul ettirmeye çalıştım! Uyuşturulmuş ya da uyuşturulmamış, fark etmez."

Kardeşleri arasında her zaman en çekingen olan Maxu ona garip bir şekilde baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Izor parlak bir sesle, "Zorlama değil, daha çok ağır bir sevişme olduğunu söyleyebilirim ve içinde bulunduğunuz koşullar ve kadının masumiyetinizi kabul etmesi nedeniyle yasa sizin tarafınızda," dedi.

Luka ağzı açık bir şekilde ona baktı. Onu bir kadına zarar vermekten koruyacak hiçbir yasa

yoktu. Maxu sonunda konuştu. "Erkeklik yasaları senin tarafında," diye açıkladı.

Yine mavi gözlerin görüntüsü zihninde canlandı ve midesi acıyla sıkıştı. Luka ona göz kırptı, anlamadı. Erkeklik yasaları onu neden korusun ki?

Vücudunun üzerinde kayan esnek ellerin hissini hatırladığında bir baş dönmesi dalgası onu sardı.

Alice, diye tısladı zihni.

Maxu sonunda tereddütsüz bakışlarının Luka'nın vücudundan aşağı kaymasına izin verdi ve bileklerine yerleşti.

Luka, Maxu'nun bakışlarının sabit yönünü takip etti ve bir adım geri atmak zorunda kaldı. Bileklerinde mavi çiftleşme izleri vardı.

Bölüm 10

Alice ısınmış ahşap bir avluya uzanmış, çenesini üst üste koyduğu ellerine dayamıştı. Luka'yı milyonuncu kez düşünürken gözleri, yüzen bir çiçeğin etrafında daireler çizerek yüzen küçük, parlak bir bilomun yolunu izliyordu.

Kendisi ve diğer kadınlar kurtarılıp buraya getirileli bir hafta olmuştu ve Luka'yı çok özlüyordu. Tesiste ona eşlik eden tek kişi o olmuştu. Onun iri, sıcak bedeninin kendisine yakın olmasını ve derin sesinin sözlerini tekrarlamasını özlemişti. Onunla ilk kez gerçekten karşılaşma beklentisi, bir hız treninin zirvesine yavaşça tırmanmak gibi dayanılmazdı.

Alice ne düşüneceğini bilmiyordu. Daha önce hiç konuşmamışlardı ama yine de ona çok bağlı hissediyordu. Bu bağ sadece travmadan mı kaynaklanıyordu, yoksa daha fazlası da var mıydı? Bundan emin olmanın tek bir yolu vardı.

Neden beni görmeye gelmedi? diye mutsuzca düşündü ve parmak uçlarını akan mavi yaratığın yolu üzerinde gezdirmek için aşağıya uzandı.

Onu ne zaman görmek istese, hâlâ iyileşmekte olduğu söylenmişti.

Bir yanı, ziyarete gelmemesinin nedeninin gerçekten de iyileşmesi olduğuna inanmak istiyordu ama zihninin şeytani, dırdırcı bir yanı başka türlü fısıldıyordu.

Sonunda uyandı ve ona ne yaptığımı öğrendi. İğreniyor.

Luka'nın orada onun dayanağı olması, onun da Luka'nın dayanağı olduğu anlamına gelmiyordu. Uyandığında bir eşin olduğunu öğrenmek büyük bir baskı olmalı. Bir şey hatırlıyor muydu? Onu tekrar görürse, insan olduğu için hayal kırıklığına uğrar, hatta iğrenir miydi?

Derin bir iç çekti. *Başka bir şey düşün!*

Sağ elini kaldırarak işaret parmağı ve başparmağını birbirine bastırdı, ardından elinin arkasında beliren siyah uzaylı sembolleri karşısında hayal kırıklığı içinde ofladı.

Kraliçe'yle yaptığı görüşmeden sonra tüm yeni insan kadınlar kontrol edilmek ve iyileştirilmek üzere revire götürülmüştü. Uzun silindirik iyileştirme tüpünün Daisy'nin kulakları üzerinde sihrini göstermesini beklerken, Alice dost canlısı doktorun elinde parlak kırmızı sembollerin belirmeye devam ettiğini fark etmişti.

Alice bunları sorduğunda, adam bunun el saati adı verilen implante bir saat olduğunu açıklamıştı. Alice neredeyse dizlerinin üzerine çöküp kendisine de bir tane vermesi için yalvardığında çok şaşırmıştı. Sonunda kabul etmesine rağmen, Alice hala saati okumak için yeterli sembolleri ezberleyememiş ya da zamanın nasıl işaretlendiğini anlayamamıştı ve kimse ona öğretmekle

ilgilenmiyor gibiydi. Görünüşe göre, zamanı tutmak çoğu Clecanialı için büyük bir endişe kaynağı değildi.

Doktor Flen, okullar ve hükümet gibi bazı şeylerin katı bir programa göre işlemesi beklenirken, Tremanta'daki çoğu şeyin zamana pek aldırmadan işlediğini açıklamıştı. İmplante edilmiş saatler sadece birkaç kişi tarafından kullanılıyordu ve Alice'in o birkaç kişiden biri olma ısrarı doktoru şaşırtmıştı.

Neyse ki, kurtarılan ilk insan dalgasıyla olan etkileşimleri onu tuhaf isteklere karşı hazırlamıştı. Diğer kadınlardan bazılarının ısrarı üzerine, ziyaretleri sırasında isteksizce çeşitli doğum kontrol yöntemleri önermişti.

Orada olduğu için herkesten daha heyecanlı görünen konuşkan insan kadın Meg, Alice'e, doktor sonunda yumuşayana kadar onunla tartışan kişinin kendisi olduğunu itiraf etti. Meg her ihtimale karşı korunduğundan emin olmak istediğinden bahsedip durmuştu, çünkü mümkün olan en kısa sürede seyahat edip yeni dünyayı görecekti. Dünya'da hiç yapamadığı bir şeydi bu.

Alice'i şaşırtan sadece soyu tükenmek üzere olan bir gezegende doğum kontrolünün sunulması değil, aynı zamanda çeşitliliğiydi. Bir kere hem erkekler hem de kadınlar için seçenekler vardı. Her kadının giydiği kalın iç çamaşırının koku engelleyici ve regl külotu olarak iki görevi olduğunu öğrendikten sonra, Alice regl döngüsünü atlamasını sağlayacak doğum kontrolünü tercih etmişti.

Doktor onun aslında yaklaşık beş aydır durağanlıkta olduğunu doğrulayabilmiş olsa da, endişesi hâlâ devam ediyordu. Doktor Flen ona dokunulmadığını ama muayene ettiği diğer kadınlardan çok daha uzun süredir uykuda olduğunu açıklamıştı. *Neden?*

Bunu kesin olarak öğrenebilmesinin tek yolu Helas'a doğrudan sormak olacaktı. Adamı her düşündüğünde midesindeki asitin yükseldiği gerçeği, bunu yapmaya uzun bir süre hazır olmayacağını açıkça ortaya koydu.

El saatini tekrar çalıştırdı ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. "Tamam, T ve iki noktalı dalgalı çizgi... dört mü demek? Hayır, on dört mü? Bu bir sayı mı, yoksa günün saati mi?"

Bir dalın kırılma sesi başını kaldırmasına neden oldu. Gözlerini kısarak, üst üste binmiş yaprakların arasından görmeye çalıştı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve içinde bir karıncalanma hissi belirdi.

Bir şey beni mi izliyor?

Hiç kıpırdamadan durup ağaçlarda hareket olup olmadığına baktı ama sıra dışı bir şey göremedi.

Arkasından gelen bir ses irkilmesine ve sırt üstü yuvarlanmasına neden oldu. Solundaki boşluğu yanlış değerlendirerek çok uzağa yuvarlandı ve verandadan düştü. Sert bir zemine çarpmadan önce tek yapabildiği bir şaşkınlık çığlığı atmak oldu.

birkaç santim aşağıda yüzen bir platform.

Daisy ona baktı ve sırıttı. "Dikkatli ol. Metli'nin sudaki o parlayan şeylerin soktuğunu söylediğini hatırla."

Alice rahatlamış bir nefes verdi ve yavaşça platformda ayakta duracak pozisyona yükseldi. Neyse ki jetonu koluna yapışmış halde uyumuştu. "Çok sessiz olmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama artık işitme duyun geri geldiğine göre, belki buraya geldiğinde daha fazla gürültü yapabilirsin."

Alice sırıttı ve küçük kadını kucakladı, yanlışlıkla kıvırcık kahverengi saçlarından bir ağız dolusu soludu. Hala çok sessiz ve utangaç olmasına rağmen, Daisy iyileştiğinden beri yüzünde her zaman bir gülümsemeyle görülebiliyordu.

"Eğer daha fazla gürültü yapsaydım, senin böyle eğlenceli şeyler yaptığını göremezdim." Daisy sırıtarak suyu işaret etti. "Vanessa'nın evinde takılıyordum ve bir koruma geldi."

"Izzo?" Alice, Daisy'yi kaburgalarından dürterek alay etti.

Daisy öfkeyle kızardı ama "Hayır, başka bir adam" dedi. Sessizce ekledi, "Izzo'yu o ilk günden beri görmedim."

Kadınların hepsi Izzo'nun Daisy'ye olan ilgisini fark etmişti ve Daisy sohbet sırasında Izzo'nun adını anınca onunla dalga geçmeye başladılar. Kurtarılmalarından bu yana olan biten her şeyi, hiçbirini duymamış olan Daisy'ye anlattıktan sonra, Daisy'nin tek sorusu inciler için dalış yapmakla ilgiliydi. "Yani, eğer sokulmazlarsa, olması gereken bu mu?"

Alice, Izzo'dan kendisi için bir inci getirmesini istemesini önerdiğinde hemen sessizleşmişti.

"Diğer adam gelip seni almamı söyledi. Sanırım birazdan gitmen gereken bir toplantı ya da başka bir şey var."

Alice'in gözleri ön kapıya kaydı. *Nihayet!*

Kraliçe ondan toplantının bir parçası olmasını istediğinden beri bu toplantıyı sabırsızlıkla bekliyordu. Her gün Metli'ye toplantının ne zaman yapılacağını soruyor ve Metli her gün toplantının tüm taraflar katılana kadar ertelendiğini söyledikçe kızgınlığı artıyordu.

Metli ayrıntılara girmemişti ama Alice, Metli'nin bahsettiği "partinin" Luka olduğunu tahmin etti.

Kalbi hızlandı ve o boş heyecan ve korku hissi üzerine çöktü. *Sonunda onu tekrar göreceğim.*

Sıkıntıyla gündelik salon kıyafetine baktı. "Ne giyeceğimi bulmama yardım et, tamam mı?" Alice hızla içeri girip yatağının yanındaki büyük gardıroba yöneldi.

"Luka'ya hoş görünmeye çalışıyoruz, değil mi?" Daisy alay etti.

Alice başını dışarı çıkardı. "Evet, belki Izzo'ya kardeşinin hangi tarzı sevdiğini sorabilirsin," diye kaşlarını kaldırarak karşı çıktı.

Daisy gözlerini devirdi ve uzun, koyu bordo kanepeye yığıldı.

Doktorun muayenehanesinden çıktıktan sonra, "iksir" denen şeyi almış olmanın verdiği yepyeni duygularla Alice, Rita, Daisy ve Vanessa, Metli tarafından bir grup küçük yüzen eve götürülmüşlerdi. Kadınlar ilk birkaç gece için tek bir evde uyumaya karar verdiklerinde Metli'nin kafası karışmıştı. Onlara güvende olduklarını ve yetkisiz hiç kimsenin gölde dolaşamayacağını söylemişti ama Alice ve diğerleri yine de birbirlerine tutunmuşlardı.

Dün Alice, Vanessa'nın temizlik konusundaki isteksizliğine ya da Rita'nın oturma odasının yarısını kaplayan sabah ve akşam Tai Chi seanslarına daha fazla dayanamayınca, göle en uzak olan eve gitmiş ve yeni evini keşfetmişti.

Yüzen küçük evinin içinin diğer kadınlarla birlikte yaşadığı eve çok benzediğini fark etmişti. Evlerin her biri Alice'e lüks su üstü bungalovlarını hatırlatıyordu. Dünya'dayken, bu son moda yapılardan birinde kalacak kadar para kazanmayı asla hayal edemezdi.

Bir numaralı umut ışığı, harika bir ev.

Oturma odası, mutfak ve yatak odası aynı alanı kaplıyordu, ancak mobilyalar kullanılmadıkları zaman zemindeki bir panele gömülmek üzere programlanabiliyordu. Kapısının yanındaki kontrol panelinde doğru sembollere basarsa, büyük, yumuşak bir yatak kendi seçtiği bir yere yükseliyordu. Sabah olduğunda yatağı tekrar yer paneline indirebiliyor ve uzun kanepesi ile sehpasını onun yerine odayı işgal etmeleri için programlayabiliyordu.

Alice, sihirli mobilyaların nasıl çalıştığı konusunda Rita, Daisy ve Vanessa ile uzun süre tartışmıştı. Ona göre tüm mobilyalar evin altındaki suda bulunan bodrum benzeri bir alanda saklanıyordu, ancak Daisy mobilyaların aslında bir yerlerde dev bir depoya ışınlandığını ve geri çağrılmayı beklediğini iddia etmişti.

Güçlü bir alkollü içecek olan dördüncü şişe mott'tan sonra, bunu anlamanın en mantıklı yolunun pipet çekmek olduğuna karar verdiler. Kısa çöpü çeken kişi bir mobilya parçasının üzerine oturacak, yere indirilecek ve sonunun nereye varacağını görecekti. Ertesi sabah, hepsi birisine sormanın çok daha mantıklı bir cevap olacağı konusunda sersemlemiş bir şekilde hemfikir olmuşlardı.

Sürekli değişen mobilyalar Alice'i rahatsız etmişti ve dün evine vardıktan sonra tüm mobilyaları aynı anda odada bulunacak şekilde programlamıştı.

Ev biraz sıkışıktı ama Vanessa'nın evi kadar kalabalık değildi. Son bir hafta boyunca üç kadınla aynı evde yaşadıktan ve ondan önceki iki hafta boyunca bir hücrede topak topak bir karyolada uyuduktan sonra, kendine ait bir evde, kendine ait bir yatakta uyumak cennet gibi gelmişti.

Evdeki diğer tek oda, içinde bir temizlik ünitesi, bir tuvalet ve zemine gömülü büyük bir cam küvet bulunan bir banyoydu. Gölün derinlikleri küvetin şeffaf kenarlarından görülebiliyordu.

Orada banyo yapmak çok gerçeküstü olmalı.

Alice küveti ilk gördüğünde uzun süre ona bakmış ve gölde yaşayan canlılar için cam küvetin, içinde çok tuhaf görünümlü çıplak bir balığın bedeninin bulunduğu büyük bir akvaryum gibi görüneceğini düşünmüştü.

"Bacaklarını gösteren bir şey seçtiğinden emin ol," dedi Daisy, Alice'in ona attığı uzun siyah elbiseye kaşlarını çatarak.

Bacakları onun en iyi özelliğiydi. Araba alamaması ve her yere bisikletle gitmesi, bir zamanlar sıska olan bacaklarını şekillendirmiş ve mükemmel hale getirmişti.

Yumuşak gök mavisi bir giysi gözüne çarptı. Bir tuluma benziyordu ama ipek gibi hissettiren ve pamuk gibi nefes alan bir kumaştan yapılmıştı. Bugünkü gibi sıcak bir yaz günü için mükemmeldi.

Alice bunun Kraliçe'yle yapılacak çok gizli bir toplantı için pek uygun bir kıyafet olmadığını düşünüyordu ama Luka'nın beğenip beğenmemesini önemsediğini fark etti.

"Merhaba bayan arkadaşlar!" Vanessa kapıyı çalmadan içeri girdi ve bacaklarını Daisy'nin kucağına dayayarak kanepeye atladı. "Moda şovu mu?"

Daisy kaşlarını salladı. "Alice, Luka'nın katılabileceği bir toplantıda ne giyeceğine karar vermeye çalışıyor." Tekrar ön kapıya doğru baktı. "Rita nerede?"

Vanessa gözlerini devirdi. "Mobilyaları yeniden düzenliyorsun *yine."*

"Bunun bir toplantı için fazla açık olduğunu mu düşünüyorsun?" Alice tulumu giydikten sonra sordu. Daisy, "Dünya'da belki, ama burada bu tür şeyleri önemsiyor gibi görünmüyorlar," dedi.

Haklıydı. Gördüğü tüm uzaylı kadınlar arasında tek bir tarz ya da standart yok gibiydi. Metli gibi bazı kadınlar kahvaltı ederken yüksek moda, yapılı giysiler giyiyordu. Diğerleri bol, şekilsiz kıyafetler giyerken, birkaçı da mütevazı bikinilerden biraz daha fazlası olan parçalarla kendinden emin bir şekilde kasıla kasıla yürüyordu.

Alice duvardaki gizli aynayı çalıştırdı ve saçlarını kabartarak kendine bir kez daha baktı,

Daha birkaç gün önce kırılgan ve yıpranmış olan çikolata kahvesi saçları. Kısa bir tulum tam olarak uygun olmayabilirdi ama mükemmel, lekesiz cildini ve yeni altın sarısı bronzluğunu gösteriyordu. Bu gezegenin ozon tabakasını Dünya'dan çok daha etkili bir şekilde koruduğunu öğrendiğinden beri güneşin altında keyifle uzanıyor, bronzluğunun her geçen gün daha da derinleşmesine izin veriyordu.

Artık cilt kanseri ve güneş hasarı konusunda endişelenmenize gerek yok!

"Nasıl görünüyorum?" Alice, Daisy ve Vanessa'ya doğru dönerek sordu.

Daisy'nin gülümsemesi genişledi. "Harika görünüyorsun ama bir süveter ya da başka bir şey getirmeni tavsiye ederim."

Luka ile kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum, giymek değil! "Neden?"

Vanessa konuştu. "Hepimiz Luka'ya farlarını göstermek istediğini biliyoruz, ama belki de buluşacağın başka biri onları görmek istemiyordur."

Alice bir an için ona göz kırptı. "Farlar mı?"

Daisy göğsünü işaret etti ve Alice aşağıya bakarak meme uçlarının ince kumaşın arasından hafifçe çıktığını gördü.

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki, sütyen vermiyorlarsa ne yapmam gerekiyor?"

Alice üstünü değiştirmek niyetiyle gardırobuna geri döndü ama daha iyi bir şey bulamadı. Her kadının kıyafet almasına izin verilmişti ama kendilerine ait olmayan bir parayı harcadıkları için suçluluk duymuşlar ve sadece birkaç parça kıyafet seçmişlerdi.

Vanessa, Alice'in gömülü kafasını gardıroptan çıkararak, "Lucy bana bir ipucu verebilir," diye seslendi.

Metli Vanessa'ya Dünya'ya dönmesine izin verilmediğini açıkladığından beri, Vanessa bunu yapmaya kararlıydı.

"Bu harika! Ne dediğini bana da söyle." Alice Dünya'ya geri dönmenin bir seçenek olmadığını öğrenince içten içe rahatlamıştı.

"Gerçekten harekete geçmelisin. Bekçi seni bekliyor," dedi Vanessa ve Alice'in giysilerini karıştırmaya başladı. Yumuşak bir kazağı Alice'in ellerine tutuşturdu. "Sadece bunu giy."

"Ama-" Alice başladı.

Vanessa Alice'i kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Sen kokarken, kirliyken ve bir hücrede yaşarken Luka sana takıntılıydı. Elbisenin üzerine bir kazak giymeni sorun edeceğini sanmıyorum. Fazla düşünüyorsun." Alice tartışmaya devam edince, Vanessa onu kapı aralığından itti. "Ya da

kazağı giyme. Eğer bu uzaylılar sütyene inanmıyorlarsa, muhtemelen meme uçlarına da alışmışlardır."

Daisy hızla ilerledi ve kapı aralığında oyalandı. "Kızları tekrar sormayı unutma. Birkaç gün önce bulunup bulunmadıklarını sordum ama hâlâ bir şey çıkmadı."

Alice başını salladı ve küçük bir suçluluk duygusu hissetti. Tapınağa vardıklarının ertesi günü, ormana kaçan iki kadından birilerine bahsetmenin en iyisi olacağına karar vermişlerdi. Kadınları bulmak için bir arama ekibi oluşturulmuştu ama hayal kırıklığına uğrayan iki insan hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Bu noktada, Daisy hâlâ bulunacaklarına dair umut besleyen tek kişiydi.

Alice gözlerini indirdi ve ciddiyetle kabul etti. "Edeceğim."

Yanında beliren uzun boylu bir muhafız onu ürküttü ve kazağını gelişigüzel kafasına geçirmeye zorladı.

Önünde yürümeden önce tek söylediği "Gidelim," oldu.

Alice arkadaşlarına el salladı ve adamı inceleyerek onu takip etti. Uzun boylu ve yakışıklıydı ve ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu. Onu diğer birkaç muhafızla birlikte İnci Tapınağı'nın etrafında devriye gezerken görmüştü. Sessiz biriydi ama birkaç kez kendisine ve diğer kadınlara açıkça bakarken yakaladığı bazı muhafızların aksine, onların önünde her zaman çok profesyonelce davranmıştı.

Ona ayak uydurmaya çalışarak hızını artırdı. "Adın ne senin?" Adam ona

yan gözle baktı. "Auzed."

"Merhaba, Auzed. Ben Alice. Kurtarıldığım yerdeki iki kayıp insanla ilgili bir gelişme var mı? Bulundular mı? Onlardan herhangi bir iz var mı?"

Dudakları inceldi ve hızını artırdı. "Onlardan hiçbir iz yok ama hâlâ arıyoruz."

Zavallı kızlar.

Uzun adımları Alice'in koşmadan ona yetişmesini zorlaştırıyordu. Kazağın yumuşak malzemesi güneşte boğucu geliyordu ve başlangıçta daha uygun bir kıyafet seçmediği için kendine lanet etti. "Auzed," diye soludu, "biraz yavaşlar mısın? Dünya'da koşmadım ve burada da koşmaya niyetim yok."

Durdu ve yüzünü ona dönerek terden parlayan alnına baktı. Birden gözleri onun arkasındaki ağaçlara kaydı ve geniş omuzları kaskatı kesildi.

İzlendiği hissi Alice'in üzerine tekrar çöktü ve dönerek ağaç hattını da taramaya çalıştı. Auzed sessizce onun önüne geçti, gözleri hâlâ ilerideydi ve bir elini geniş göğsüne bağlı ince bir silaha dayadı.

Korku Alice'in omurgasına doğru ilerledi. Helas'ın uşaklarından biri onun için geri mi dönmüştü?

Omuzları gevşedi ama gözleri sertliğini korudu.

"Orada ne var?" Alice fısıldadı.

Auzed geri çekildi, bakışları onunla ağaçlar arasında gidip geliyordu. "Muhtemelen sadece bir hayvandı."

"Bir hayvan mı?" Bunun mantıklı olup olmadığını bilmek için bu gezegen ya da vahşi yaşamı hakkında yeterince bilgisi yoktu ama Auzed'in sıkılmış çenesi ve öfkeli gözleri ona az önce söylediklerine inanmadığını söylüyordu.

"Merak etmeyin," dedi sahte bir güven verici tonla. "İzin almadan kimse İnci Tapınağı'na yürüyemez. Göle düşerler ve defalarca sokulurlar."

Alice dudaklarını büzdü. "İnci Tapınağı'na *hiçbir şeyin* izinsiz giremeyeceğini mi söylüyorsunuz?"

Auzed onun gözlerini kaçırarak keskin bir şekilde başını salladı. "Yola devam etmeliyiz. Kraliçe bekliyor."

Onu ileriye doğru yönlendirmek amacıyla omzuna dokunmak için uzandı ama son anda gözleri bir kez daha ağaçlara kaydı. Kızın omzunda gezdirdiği elini bıraktı. "Gidelim," diye tekrarladı.

Hızını yavaşlatarak onun önünde yürüdü. Alice onu takip etti ama sürekli ağaçlara bakıyordu. Bir şey hâlâ onu izliyordu ve Auzed onun hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

İnsanların Kubbe olarak adlandırmaya başladıkları yuvarlak merkez binaya yaklaştıklarında Alice'in şüphesi yerini endişe ve kaygıya bıraktı. Bakışlarını binanın çevresinde gezdirip Luka'yı ararken bir yandan da dalgınca saçlarını ve giysilerini düzeltti.

Nerede o?

Auzed binanın kapısını açtı ve girmesi için işaret etti, girdiğinde dışarıda kaldı. Yanından ayrılmadan önce sesinin güçlü ve otoriter çıkmasını isteyerek şöyle dedi: "Teşekkürler Auzed, ama orada ne kadar kaypak davrandığını fark etmediğimi sanma. Bu toplantı bittikten sonra, ormanda gördüklerin hakkında konuşacağız."

Auzed başını eğdi, ağzının köşesi meraklı bir gülümsemeyle kalktı. "Bana Zed diyebilirsin."

Ses tonunun istediği etkiyi yaratmamış olması sinir bozucuydu ama takma adının dostça hediye edilmesi gururunu okşamıştı. Hangi tepkiye odaklanacağını bilemediği için beceriksizce, "Peki. Zed," dedi ve hızla içeri girdi.

Toplantı odası Alice'in buradaki ilk gecesinde götürüldüğü odayla hemen hemen aynı görünüyordu, ancak bu odada büyük, yuvarlak bir masa mekâna hâkimdi. Masada Alice'in daha önce hiç konuşmadığı hoşsohbet sarışın insan Lucy, mavi-yeşil tenli yakışıklı bir adam ve... bir iblis

oturuyordu.

Alice donup kalmış, korkunç deve bakıyordu. Daha önce gördüğü tüm erkeklerden daha iriydi ve şakaklarından başlayıp başının arkasına doğru kıvrılan jilet gibi keskin mor boynuzları vardı. Teni derinlemesine bronzlaşmış ve neredeyse kırmızıya boyanmıştı. Kıvrık saçları ilk bakışta siyahtı ama daha yakından incelediğinde koyu mor bir parlaklığa sahip olduğunu gördü.

Dönüp ona baktı ve Alice onun bakışlarını yakalayan açık gri gözlerinin sıcak olduğunu görünce irkildi.

İçten içe beynine lanet okusa da boynuzlu adamdan gözlerini kaçırmayı başaramadı. İblisin koltuğunda kaydığını gördüğünde kalp atışları yavaşlamaya başladı. Alice çıldırmış olmalıydı ama adamın utangaç göründüğüne yemin edebilirdi.

Arkasından bir kadının sinirli, nefes nefese kalmış sesi duyuldu. "Ben iyiyim! Sakin olur musun!"

Rahatça yürüyemeyecek kadar hamile görünen kızıl saçlı güzel kız, paytak paytak odaya giriyordu. Açıkta kalan tüm derisini kaplayan kalın, siyah dövmeleri olan iri yarı, öfkeli bir adam arkasından yürüdü. İçinden çıktıkları açık kapıdan bir kruvazörün içi görünüyordu. Onu gözden uzak tutmak için kruvazörü gölün üzerinden geçirip doğrudan buraya yönlendirmiş olmalıydılar.

Yürürken tüm dikkatini kadına vermişti. Arada sırada elini ya da kolunu tutmak için uzanıyor, ona yardım etmeye çalışıyordu ama kadın ellerini savuşturuyor ve yardım almadan ilerlemeye devam ediyordu.

Kadının gözleri Alice'e takılınca parladı. "Oh, hey! Alice, değil mi?" Kadın olabildiğince hızlı bir şekilde, ki bu hiç de hızlı değildi, rotasını değiştirdi ve Alice'e doğru ilerlemeye başladı.

Arkasında endişeyle yürüyen adam önce sandalyelere, sonra tekrar kadına baktı. Derin ve gürleyen bir sesle, "Jade, gidip oturman gerekiyor," dedi.

Jade Alice'e doğru ilerledi ama gözlerini devirdi. "Rahminde bir insan büyüttüğünde, neye *ihtiyacım* olduğu konusunda fikir beyan edebilirsin. O zamana kadar ben karar vereceğim."

Adam durdu ve kızın başının arkasına öfkeli bir bakış fırlattı. Kısık bir hırıltıyla, "Yeşim, şimdi gidip oturacaksın, yoksa seni eve taşırım," dedi.

Yeşim durdu ve derin bir nefes aldı. Döndü ve şimdi üzerinde yükselen adama kirpiklerini kırpıştırdı. Eğer Jade'in yerinde olsaydı, Alice dehşete düşerdi. Dövmeli adam çok yakışıklıydı ama ciddi, tehlikeli bir şekilde ve şu anda cinayete yakın görünüyordu.

Jade uzanıp adamın boynunu tuttu ve kulağına fısıldamak için onu aşağı çekti. Alice adamı rahatlatmak için ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir madalyayı hak ediyordu. Alice adamın gerginliğinin ve öfkesinin yavaşça azalıp yanağını saçlarına dayayıp hafifçe gülümsemesini

izledi.

Jade adamın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve Alice'e doğru yürümeye devam etti. Adam da onu takip etti ve sinirli görünmesine rağmen dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Alice hızla ikiliye doğru yürüdü. Yeşim'in ona ulaşmasını beklerse bu bütün gün sürerdi.

Jade onu sıkıca kucaklamak için kendine çekti ve sonra serbest bıraktı. "Demek Luka'nın eşisin! Bu çok heyecan verici! Arkamdaki bu huysuz da Theo. Luka'nın kardeşlerinden biri." Jade başparmağını şimdi Alice'e merakla bakan adama doğru kaldırdı.

"Izzo senin de kardeşin mi?" diye sordu. *Luka'nın kaç kardeşi var?*

"Evet," dedi basitçe.

Kardeşlerden biri geveze bir Cathy, diğeri ise sessiz ve düşünceli. Odayı tekrar aradı. Luka kime daha çok benziyor?

Theo ona bakmaya devam etti ama Alice başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kolunu işaret etti. "Dövmelerini beğendim."

Jade yüksek sesle kahkaha attı ve ardından Theo'nun şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. Onun elini tuttu ve göğsünde bir mırıltı yankılandı. "Sana söylemiştim."

Alice ne konuştuklarından emin değildi ama konuşmalarını özlemle iç geçirerek dinledi. Theo mırıldandı ve Jade'e güneşin kendisiymiş gibi baktı.

Bir gün Luka'nın ona bu gözle bakabileceğini umuyordu. Eğer o ve Theo kardeş olsalardı, belki de insanlar ve Clecanianlar arasındaki ilişkiyi çekici bulmazdı.

"Sizi herkesle tanıştırmama izin verin," dedi Jade mutlulukla, paytak paytak masaya doğru yürürken ve kendinden geçmiş bir Theo'yu arkasından çekiştirirken.

Alice'in önüne yaklaştıklarında, iri iblis ayağa kalktı ve çifti sıcak bir şekilde selamladı.

Sadece korkutucu görünüyor olmalı. Alice diz çökerek verdiği korku tepkisiyle mücadele etmeye çalıştı.

Yeşim ona döndü. "Bu Rhaego. Gerçekten harika bir adam ve Theo ile Luka'nın iyi arkadaşlarından biri."

İblis ona alçak sesle resmi bir selam verince Alice gülümsedi. "Başka bir dişi insanla tanışmak benim için bir onur."

Şeytan gibi görünebilir ama bir prensin tavırlarına sahip.

Sinirli bir şekilde Yeşim'le ona baktı. "Görünüşüm sizi şaşırttıysa özür dilerim."

Alice daha önceki tepkisinden dolayı bir suçluluk duygusu hissetti. "Hayır, bu benim hatam.

Hâlâ... uzaylı gibi görünen uzaylılar görmeye alışamadım," diye aptalca sözlerini tamamladı.

Theo, Rhaego'nun yanındaki boş koltuğa doğru ilerledi. İki adam oturdu ve gelişigüzel konuşmaya başladı.

Jade beceriksizce sandalyesine çöktü. "Onu diğer insanların tepkilerine hazırlamak için gezegenimizde iblisin ne olduğunu açıklamaya çalıştım ama alındığını hissediyorum," diye fısıldadı ve Rhaego'ya doğru baktı. Gülümsedi. "O şimdiye kadarki en büyük yumuşaklık ve onun hayali bir eş bulmak. Sanırım onu ilk gördüğümüzde çoğumuzun ondan oldukça korkmuş olması umutlarını biraz kırdı."

Alice tekrar Rhaego'ya baktı ve göğsünde sempati çiçekleri açtığını hissetti. Elbette, ilk başta bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu ama şimdi onunla tanıştığına göre, kendi tarzında çok yakışıklı olduğunu fark etmişti. Eğer Luka'ya bu kadar aşık olmasaydı, seksi iblis trenine binebileceğinden emindi. Alice onu Vanessa'yla tanıştırmaya karar verdi.

Bölüm 11

Luka ağaçların arasından Alice'in yüzen verandasında güneşlenmesini izledi. Turuncu ışık Alice'in parlayan kahverengi saçlarında dans ediyordu ve oval yüzünün etrafındaki saçlarda altın renginin daha açık tonlarını seçebiliyordu.

Bol şortu ve kolsuz gömleği onu yeterince iyi örtüyordu ama altındaki yumuşak kıvrımları tahmin etmesini engelleyecek hiçbir şey yapmıyordu. Sanki ateşli bir rüyadan fırlamış gibiydi. Onun durumunda, aslında Luka'nın rüyalarından çıkmış bir şeydi.

Gölde yüzen parlayan bilomlar yüzüne yansıyarak gözlerinin gerçek rengini gizliyordu ve kendini bu güzel yaratıklara lanet okurken buldu. Bilomlar ne kadar büyüleyici olursa olsun, hayalini kurduğu masmavi gözler yüz kat daha büyüleyiciydi.

Yatağında uyandıktan ve kardeşleri ona ne olduğunu açıkladıktan sonra yıkılmıştı. Helas'ın kendisine tecavüz etmesi zamanla üstesinden gelebileceği bir travmaydı ama eğer gerçek bir eş bulmuş ve Helas'ın yaptıkları yüzünden onu kaybetmişse... bundan geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu.

Kendini bildi bileli bir eş ve bir aile özlemi çekmişti. Kendi annesi, zihni onu doğru düzgün hatırlayacak kadar olgunlaşmadan önce ölmüştü. Onun ölümünün ardından babası ilgisini beş çocuğu arasında eşit bir şekilde bölüştürmek için elinden geleni yapmıştı ama Luka çocukluğuna dönüp baktığında ihmal edilmiş hissettiğini hatırlamadan edemiyordu.

Her zaman sadece kendisine ait bir kadın olmasını istemişti. İlgisi birçok kişi arasında bölünmemiş biri. Sevgi yağdırabileceği ve umarız bu duygulara karşılık verecek bir dişi. Hayatını paylaşabileceği kalıcı bir eş.

Ancak, türlerini kurtarmaya olan sadakatin herhangi bir kişiye olan sadakatten daha ağır bastığı gerginlik altındaki bir dünyada, tek bir kocayla kalmaya istekli bir eş bulmak neredeyse imkansızdı.

Clecanian'ın bildiği kadarıyla sadece üç uyumlu tür var olmuştur. Galaksilerce uzaktaki aşırı kalabalık bir gezegende yaşayan ve dişileri başarılı bir şekilde çiftleştikten sonra eşlerini öldüren Dyasque. Barışçıl ve ürkek olan, ancak gezegenleri onlarca yıl önce serseri bir asteroit tarafından yok edildikten sonra soyları tükenen Ryglar. Luka ve kardeşlerinin soyundan geldiği Traxianlar.

Ne Traxianlar ne de Dyasque'lar, hükümet onları kaç kez ikna etmeye çalıştıysa da Clecania'ya göç etmeye ilgi duymadı. Heteroseksüel bir Klekanyalı erkek için kadın seçenekleri en hafif tabirle sınırlıydı.

Genç bir erkek olarak Luka, kendisine ait diyebileceği bir dişi bulmanın

annesinin babasına yaptığı gibi onu korumak ve açıkça sevmek, ancak türlerinin yok olmaktan kurtulması halinde gerçekleşebilirdi. Ya erkeklerin dişilere oranı daha eşit hale gelmeliydi ya da uzun süredir kayıp olan erkeklik aniden geri dönmeliydi.

Her zamanki gerçekçiliğiyle, türünün kurtuluşuyla sonuçlanması en muhtemel araştırma alanına girmeyi seçmişti. Üreme, kısırlık ve hayvan çiftleşmesinin ardındaki bilimin kendi uzmanlık alanı olacağına karar vermişti.

Meslektaşlarının birçoğu zamanlarını ve çabalarını doğurganlık yerine, sorunlarının çözümünün bu olduğunu düşünerek çiftleşmeyi araştırmaya adamıştı. Ancak Luka her zaman geleceği düşünen biri olmuştu. Aksini gösteren yeterli kanıt olmadığından, türlerinin çiftleşmenin ötesinde evrimleşmiş olması gerektiği sonucuna varmıştı. Çiftleşme, günümüzün ilerici bilimini bulandırmamak için geçmişin taşınmaz bir şeyi olarak görülmeliydi.

Yine de oradaydı. Eşi, *Alice*.

Tüm mantıkların ötesinde, evren onu ona vermişti ve o ne yapmıştı? Izzo'nun anlattıklarına bakılırsa, onu yakalamış, götürmüş ve ırzına geçmişti. Bunu düşünmek bile boynunu utançla ısıtıyordu.

Daha iyi görebilmek için çalıların arasından sürünerek ilerledi. Birkaç gün önce, uyandığından beri içinde var olan rahatsız edici çekime daha fazla dayanamadığında ve kardeşleri meşgulken, çiftleşme içgüdüsünün onu İnci Gölü'nü geçmeden ona ulaşabileceği en yakın yer olan bu ormana yönlendirmesine izin vermişti.

Onu ilk gördüğünde gözünü bile kırpmamıştı, ortak evlerinde diğer kadınlarla gülüyordu, gözlerini bir saniye bile ondan ayırsa gitmiş olacağından endişeleniyordu. İlk başta yaşadığı ev kıyıdan çok uzaktaydı ve sadece verandayı ve mutfağın bir kısmını görebiliyordu, ama dün, sanki bilinmeyen bir güç tarafından ona yaklaştırılmış gibi, her gün oturduğu yere en yakın olan eve taşınmıştı. O evi seçmesine neden olan şey bağ mıydı yoksa aptal şansı mıydı?

Onu bu şekilde izlemekten sapkın bir zevk duyuyordu. Ne zaman onun yanında olmaktan duyduğu tatmin duygusu üzerine çökse, hemen ardından suçluluk duygusu geliyordu. Zıt duygular Luka için yeni bir şey değildi. Kardeşlerinin ona anlattığı hikâyelerden, onların da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Tam bir Traxian kadını olan annesi, Clecanialılardan yardım isteyerek ve bir Lignas erkeğiyle evlenerek klanını ve ailesini utandırmıştı. Luka ve kardeşleri çoğu zaman daha ilkel Traxian taraflarının kabul edilmek için savaştığını hissederdi. Lignaslı yanları muhakeme ve sosyal becerilerine rehberlik ederken, Traxian yanları içlerinde yakıt bekleyen küçük ateşler gibi yanıyordu.

Kız kardeşi Asivva, Traxian kanından etkilenmemiş gibi görünüyordu, ancak o ve kardeşleri

Hayatları boyunca bu yönlerini kontrol altında tutmak ve bastırmak için mücadele ettiler. Bu taraf, ne zaman basit bir tartışma çıksa kan istiyor ya da sevişmeleri gerekirken sevişmek istiyordu. Halkının biyolojik bir özelliği olan acımasızlık ve sahiplenme duygusu, uygar Tremanta şehrinde ailesine her zaman beladan başka bir şey getirmemişti.

Şimdi, Çekanyalı yanı onu gitmeye zorluyordu. O farkında değilken onu izlemenin yanlış olduğunu biliyordu ama Traxian tarafı eşini takip etmenin kabul edilebilir olduğunu çünkü *onun* eşi olduğunu fısıldıyordu. Onun güvenliğini başka nasıl sağlayabilirdi ki?

Şu anda bile, ona ulaşmak için bilom istilasına uğramış sulara dalmama ve acı veren iğnelerinin arasından yüzmeme dürtüsü bir savaştı.

Luka çömeldi ve yeri kaplayan yumuşak yosunları kopardı. Uyandığından beri onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışmıştı ama kardeşleri pek işe yaramamıştı. Konuştuğu tek kişi Izzo olduğu için, Luka onunla olan etkileşimini defalarca anlatmasını istemişti.

Onu gözlemlemek ona diğer araştırmalarından çok daha fazlasını anlatmıştı. Birlikte yaşadığı dişilere karşı nazik ve şefkatli olduğunu görmüştü. O gece kurtardıklarına. Gururu kabarmıştı. Eşi cesurdu. O gece hepsini kurtarmıştı.

Merhamet, saklandığı karanlık yerden tanık olduğu bir başka erdemdi. Birkaç kez, onun siyah saçlı bir kadını çoğu Clecanialının sakladığı bir şefkatle teselli ettiğini görmüştü.

Zekiydi, çoğu zaman bilinmeyene kendi merakını çağrıştıran bilimsel bir merakla yaklaşıyordu. Bildiği kadarıyla kimse onlara evlerindeki teknolojiyi nasıl kullanacaklarını göstermemişti. Yeni insanları dünyalarına yerleştirme yöntemlerinin etkisiz olduğunu düşünmek onu rahatsız etse de, onun için yepyeni olduğunu varsaydığı şeyleri ne kadar kolay çözebildiğine hayret ediyordu.

Onun yiyecek sentezleyicisini keşfetmesini izlemek bile bir zevkti. Sonunda birkaç kontrolü test etmeden önce küçük makineyi gözleri ve elleriyle incelemişti. Sonunda makineyi nasıl kullanacağını bulana kadar elli kez denemiş ve başarısız olmuş olmalıydı. Ama asla pes etmemişti ve ilk yemeğini başarıyla hazırladığında yüzünde beliren gülümseme adamın nefesini kesmişti. Onun kendisine böyle gülümsemesi için adam öldürürdü.

Her gün birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamaya çalışarak beynini zorluyor, ancak hatırladıklarının çok azı ona bir anlam ifade ediyordu. Rüyalarında en net olan oydu, yine de bunları gerçek anılar olarak kabul edemiyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydiler.

Dün gece gördüğü rüyada inleyerek uyanmış, şaftını eline almış ve sadece birkaç hızlı vuruşla serbest kalmıştı. Rüyasında, ellerini kollarında ve göğsünde gezdiriyor, masaj yapıyor ve sonunda bedenini onunkine bastırarak kucaklıyor ve tanınmaz bir şekilde fısıldıyordu

kulağına bir şeyler söyledi.

Rüyanın bir fantezi olması gerektiğini biliyordu çünkü o durumdaki hiçbir kadın delirmiş, tahrik olmuş bir erkeğe bu kadar şefkatle dokunmazdı.

Kadının el saatini çalıştırmasını ve rakamlara gözlerini kısarak bakmasını izledi. Saate ihtiyaç duymayan bir insanın saat taktırması garipti. Saate bakarken gösterdiği ciddiyet, bunun onun için önemli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Hayal kırıklığı omuzlarını büktü. Suratını asmasından ve kaşlarını çatmasından saati okuyamadığı belliydi. Bunu yakında düzeltmesi gerekecekti. Onu mutlu etmek için yapabileceği bir şey varsa, ister bilgi aktarmak isterse dünyalı sembolleri gösteren, o güne kadar gördüğü en güzel saati yaptırmak olsun, bunu yapmalıydı.

Luka büyük bir yosun kümesini çekti ve bunu yaparken bağlı bir dalı kopardı. Ses suyun üzerinde yankılandı ve donup kaldı, kızın duyup duymadığını görmek için baktı. Başını ona doğru çevirdi ve gözleriyle saklandığı yerin yakınındaki alanı taradı. Onu burada bulursa nasıl tepki verecekti?

Evinin karanlığında gizlenen bir figür, Luka'nın koruyucu içgüdülerini harekete geçirerek onu ayağa kalkmaya ve göle doğru koşmaya zorladı. Ağaç hattının kenarından sadece birkaç metre uzaktaydı ve kendini göstermek üzereydi ki figür ışığa çıktı. Durdu ve gölgelerin arasına çekildi, Izzo'nun bir türlü susmak bilmediği Daisy adındaki küçük kızı tanıdı.

İki kadın karanlık eve çekildiğinde, Luka adımlarını hızlandırmaya başladı. Birkaç dakika içinde hayati bir toplantıya katılacaktı. Bu toplantının önemli olmasının pek çok nedeni vardı ama ona en ağır geleni Alice ile ilk kez konuşma fırsatı bulacak olmasıydı. Onunla yalnız bir görüşme talep etmeli mi yoksa beklemeli mi diye zihninde durmadan gidip gelmişti. Sonunda, Alice'in başkalarının yanında olmasının daha iyi olacağına karar verdi. Bu şekilde, eğer onunla konuşmak istemezse, kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmeyecekti.

Tanıştıkları korkunç koşullar dışında, herhangi bir etkileşimleri olmamıştı. Onun hakkında ne düşünecekti? Ondan nefret eder miydi? Onun yakınında bir yerde olmak ister miydi?

Güvensizlik Luka için yeni bir duyguydu. Ne zaman yeni bir şey yapmak için yola çıksa, hazırlıklı olduğundan, başarılı olmak için gerekli tüm araştırmaları yaptığından emin olurdu. Ama şimdi, bilinmeyen çok fazla değişken vardı.

Kızın duygularının ne olacağı ya da onun yanında nasıl davranacağı konusunda bir tahminde bulunamazdı.

Öğrendiği bilgilere rağmen o hâlâ bir insandı. Onun kişiliğini ve tepkilerini şekillendirecek farklı bir dünyadan gelen koca bir yaşam boyu deneyimler vardı ve o sadece

bunların ne olabileceğini tahmin etmeye başlayabilirim.

Kendisine ait bir çiftleşme bağı olmaması da sorun yaratıyordu. Eğer olsaydı, onun yanında olma ihtiyacını anlayabilirdi. Korunduğundan ve güvende olduğundan emin olmak için.

Aralarındaki mesafe şimdi yüzlerce kilometre gibi geliyordu. Eğer kız onun ulaşabileceği bir yerde olsaydı, kendisini onu yakalamaktan alıkoyabilir miydi, bilmiyordu.

Başını sallayarak, bu çiftleşme içgüdüsünü kontrol altına almanın çok önemli olduğuna karar verdi. Eşler hakkında yeterince araştırma yapabilirse, belki de içgüdüsünü onu doğru şekilde etkileyecek kadar uzun süre nasıl bastırabileceğini bulabilirdi. Çoğu tutarlı düşüncesinin onun kıyafetlerini yırtıp altın etini yeme hayalleriyle bölündüğü şu anki durumunda, medeni bir şekilde baştan çıkarması imkânsızdı.

Aşağı baktığında, volta atarken yosunların arasında bir yol açtığını fark etti. Alice'in evinin yakınındaki bir hareket dikkatini tekrar çekti. Kardeşi Auzed onun evine doğru yürüyordu. Aklı, Zed'in muhtemelen ona toplantıya kadar eşlik ettiğini söylüyordu ama içgüdüleri onu kardeşini göle atmaya ve ona kendisi eşlik etmeye zorluyordu. Yumruklarını sıkıp gevşeterek kaynamaya devam etti.

Alice'in evinden çıkışını ve Zed'i takip edişini izledi. Luka ağaç çizgisi boyunca hızla ilerledi, yüzen evlerin etrafından dolanırken onları görüş alanında tutmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bakışlarını ayıramayınca devrilen dallara takılıp düşmeye devam etti. Kaygan yosun ve çakıl taşları ayaklarının altına yerleşmiş gibiydi. Luka en son ne zaman tökezlediğini hatırlayamıyordu. Sakar biri değildi ama kadının kıyafeti ve başka bir erkekle birlikte yürüyor olması odaklanmasını imkânsız hale getiriyordu.

Seçtiği kıyafet çıplak bacaklarını tamamen ortaya çıkarmıştı. Biçimli, bronzlaşmış bacaklar. Ellerini, etek ucunun altında kaybolana kadar kalçalarında gezdirdiğini hayal edebiliyordu. Rüzgâr hafif kumaşı dalgalandırarak yukarı kaldırdı ve zihninin bulanmasına neden oldu.

Yosunların gizlediği büyük bir kaya bir kez daha kaymasına neden oldu. Bileği doğal olmayan bir şekilde yuvarlandı ve ardından mide bulandırıcı bir çatırtı geldi. Dizlerinin üzerine düşerek küfretti. Tekrar yukarı baktığında, hem Alice hem de Zed ağaçlara bakıyordu.

Ayak bileğindeki acı kaval kemiğine kadar vurdu ama donmaya çalıştı.

Bunu kontrol etmek zorundayım!

Cazibesini azaltmanın bir yolunu bulmalıydı, yoksa sonunda onunla konuştuğunda kendini tamamen aptal durumuna düşürecekti.

Alıştığı çılgın, zincirlenmiş, azgın erkek imajını değiştirmek için, konuştuklarında çekici olması

gerekiyordu. Narin. Eğer ayağı sakat ve ereksiyon halindeyse onun ayaklarını nasıl yerden kesebilirdi ki?

Dört kardeşi arasında aklı başında olan hep Luka olmuştu. Theo ve Zed kendilerini kaybedip kanlı yumruk kavgalarına tutuştuklarında, akıl ve mantık kullanarak tartışan hep o olmuştu. Bu, kardeşlerinin de aynı şekilde karşılık verdiği anlamına gelmiyordu. Küçük yaşlardan itibaren kendini savunmayı öğrenmek zorunda kalmıştı ve bunun için minnettar olması gerektiğini düşünüyordu. Nasıl dövüşeceğini bilmeseydi eşini korumak çok daha zor olurdu.

Sağlam ayak bileğini destekleyerek ayağa kalktı. Bu mesafeden ve insanlar üzerinde yaptığı araştırmalardan Alice'in onu göremeyeceğini biliyordu ama mükemmel görme yeteneği ve kapsamlı koruma eğitimiyle Zed görebilirdi.

Luka, Zed'in onu fark ettiği anı gördü. Kaşları çatıktı ama tetikte olmaktan ziyade sinirlenmişti. Döndü ve elini tekrar indirmeden önce neredeyse Alice'e dokunacaktı.

Luka rahatlamış bir nefes verdi. En azından kardeşi çiftleşme bağının onun üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı.

Kıyı şeridi boyunca topallayarak ilerlerken içinde bir aciliyet ve utanç kıvılcımı çaktı. Bu şekilde ortaya çıkamazdı. Onun önünde zayıf görünecekti. Onu bu şekilde göremezdi.

Luka, Alice'in binaya girmesini bekledikten sonra kendisine doğru ters ters bakan Zed'e kendini gösterdi.

Zed ona doğru koşmaya başladı, şeffaf platformlar her uzun adımda ayaklarını karşılamak için yükseliyordu. Keşke o platformları yüzeye çağırabilecek yetkiye sahip olsaydı. O zaman istediği zaman Alice'i evinde görmeye gidebilirdi.

Hayır, durun! Artık onu takip etmek *yok!* diye azarladı, Zed'e göle giriş izni veren küçük jetonu kapmak için can atarken bile.

"Ne halt ediyorsun, Luka? Kaybolup durduğun yer burası mı?" Zed havladı.
Omzunun üzerinden bakarak sesini alçalttı. "Burada yakalanırsan ne olacağını biliyor musun? Tanrı aşkına, ben baş muhafızım! Olmalıyım-"

Kardeşinin nasihatlerine aldırmadan sordu: "Yanında şifacı var mı? Bileğimi incittim." Zed

ağzını kapattı, çenesinde bir kas kasıldı. "Hayır," dedi dişlerini sıkarak.

"En yakını nerede?" Zed etrafına bakındı, gözleri tekrar toplantı evine kaydı, hatta içeriyi göremeyeceğini bilerek.

"Sadece sineye çekmek zorundasın. Zaten geç kaldın."

Luka'nın gözleri, kardeşinin alaycı sırıtışıyla buluşmak için parladı. *Şifacının nerede olduğunu biliyor ama bana söylemiyor. Davranışım yüzünden beni cezalandırıyor.*

Zed döndü ve kıyı boyunca yürümeye başladı, Luka'yı da arkasında topallamaya zorladı. "Oraya bu şekilde gidemem."

Zed omuz silkti. "Başka seçeneğiniz yok. Kraliçe hazır olur olmaz gemiyi batıracaklar. Bu da size oraya varıp yerleşmeniz için ancak yeterli zamanı verir."

Luka sıkılmış dişlerinin arasından, "Bana gölün karşısına kadar eşlik edersen zamanım olur," diye itiraz etti.

Zed ona doğru döndü, kızgınlığı yüzüne yansımıştı. "Diğer tüm katılımcılar gibi senin de Metli tarafından eşlik edilmen gerekiyor."

Luka kardeşine vurmak için uzandı ama çiftleşmeyle artan hızına rağmen ayak bileği onu yavaşlattı. Zed geri adım atarak suyun içinde, ulaşamayacağı bir platformun üzerinde durdu. Zed elini kaldırdı ve Luka'nın görebilmesi için el saatini gösterdi.

Böyle bir şeye geç kalmak bir seçenek değildi. Kraliçe her zaman işleri zamanında yapardı ve eğer çok geç kalırsa, onsuz suya dalacaklardı ve Alice ile tehditkâr olmayan bir grup ortamında konuşma şansını kaybedecekti. Luka küfretti ve gölün etrafındaki uzun yoldan ana girişe doğru topallayarak ilerlemeye başladı.

Değerli dakikalar sonra kendisini bekleyen Metli'ye ulaştığında ter içindeydi ve her adımda bileğine keskin bir acı saplanıyordu. Zaten kötü olan ruh hali, yeni eşinin üzerinde bırakacağı ilk izlenimi düşününce daha da karardı.

"Ne oldu sana böyle?" Metli kaşlarını çatarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Peki boyan nerede? Kraliçe hem senin hem de Theo'nun toplum içindeyken izlerinizi kapatmanız gerektiğini açıkça belirtti."

Bunun için zamanım yok. "Lütfen bana toplantıya kadar eşlik eder misin Metli?" Sözleri kibardı ama ses tonu ısırıcıydı.

Metli dudaklarını bükerek büyük bir topu onun eline tutuşturdu ve tek kelime etmeden suyun üzerinde hızla uzaklaştı.

Luka inledi, kendini acıya hazırlamak için birkaç hızlı nefes aldı ve ardından sendeleyerek onun peşinden gitti.

Ondan daha sonra özür dilemesi gerekecekti.

Elindeki kırmızı topa bakarken, onu bir şekilde yanına alıp alamayacağını merak etti. Bu nesne, çalınma ihtimali düşük olduğu için ziyaretçilerin sudan geçmesini sağlayan bir misafir kartı olarak seçilmişti. Parlak kırmızı ve büyük olduğu için fark edilmeden kaçırılması zor olacaktı.

Gölün diğer tarafına ulaştığında Metli'yi kollarını açmış beklerken buldu. Dudaklarını sıkıca

büzmüş, gözlerini yukarı dikmiş, sabırsızca ayağını yere vuruyordu.

Bu dünyanın kadınları kendileriyle bu kadar kaba bir şekilde konuşulmasına alışık değillerdi. Kraliçe'nin saygın bir çalışanı olan Metli özellikle buna alışık değildi.

"Özür dilerim Metli. Toplantıdan sonra reviri ziyaret edebilmem için bunu yanımda tutmamın bir sakıncası var mı?" Pantolonunun paçasını kaldırarak şişmiş ayak bileğini ortaya çıkardı. Kızgın kırmızı çürükler şişmiş deriye yayılmaya başlamıştı bile.

Yüzünü buruşturarak burnunu kırıştırdı. "İyi, ama sadece Flen zaten arkadaşlığınızın farkında olduğu için.
Ellerini cebinde tut ve başka kimseyle konuşma." Ona ve sonra da geçiş kartına şüpheyle bakarak ekledi, "Eğer çok uzun süre tutarsan, devre dışı bıraktırırım." Başka bir şey söylemeden loş odaya girdi.

Toplantı alanının kapısı sadece birkaç metre önündeydi ama bir mil de olabilirdi. İçeri girdiğinde oturabilecekti ama o zamana kadar iyi bir izlenim bırakması gerekiyordu. Metli az önce ona dişilerin zayıflıktan hoşlanmadığını hatırlatmıştı.

Alice'in gurur duyacağı güçlü ve çekici bir erkek olarak görünmesi ve aynı zamanda mesafesini koruması gerekiyordu. Şimdiden acıdan başka bir şeye konsantre olmak zordu. Bir sohbeti sürdürmek imkânsızdı.

Onunla konuşamayacak olması talihsizlikti ama onunla konuşmadan önce doktoru görmeye gitmenin en iyi hareket tarzı olacağına karar verdi. Bazı kadınlar sabrı ve soğukluğu çekici bile bulabilirdi, yani bu onun lehine olabilirdi. Deneysel bir adım attı ve tıkandı. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Tam doktora gitmenin toplantıdan daha acil olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, gelişmiş duyuları onun kokusunu aldı. Yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Onu görmeliyim, diye düşündü umutsuzca.

Başını dik tutarak kapıya doğru birkaç metre topalladı ve sonra yüz hatlarını bir kayıtsızlık maskesinin kaplamasını diledi. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve ağırlığını eşit bir şekilde dağıtarak içeri adım attı. Hareketleriyle birlikte ayak bileğine yakıcı bir acı saplandı. Mide bulantısı içinde çalkalandı, ama yüzünü soğukkanlı tuttu ve kalabalığı taradı, açık bir sandalye görmeye hevesliydi ama Alice'i görmeye daha çok hevesliydi.

Gözleri ona takıldığında, yakıcı acıyı neredeyse unutuyordu. Orada oturmuş gülümseyen kadın çok güzeldi. Onunla ilgili gördüğü tüm rüyalar doğruydu. Bilinçdışı zihni onun gözlerinin güzelliğini ya da vücudunun hınzır kıvrımlarını arttırarak ona oyun oynamamıştı. O gerçek ve mükemmeldi. Yüzünde gerçek, korunmasız bir gülümseme belirdi ve yanındaki erkek olan Rhaego'nun söylediği bir şeye güldü.

Bekle. Rhaego mu? Görünüşünün yarattığı puslu büyü çözüldü. Konuşuyor ve gülüyordu.

Rhaego.

Ona doğru bir adım attı, niyeti karanlıktı ama sanki biri bileğine yanan metal bir çubuk saplamış gibi hissederek durdu. Acısı gittikçe artıyordu ve derisini kaplayan soğuk ter ona bir an önce kötü bacağından kurtulması gerektiğini, yoksa arkadaşının önünde bayılıp kendisiyle dalga geçeceğini söylüyordu.

Bu bir hata. Buradan çıkmam lazım. Beni henüz görmedi.

Hiçbir uyarı olmadan oda batmaya başladı. Bakışları kontrol paneline doğru döndü ve Metli'yi buldu. Metli onun ölümcül bakışlarından habersiz, yere kadar uzanan lacivert yeleğinin üzerindeki bir noktayı karıştırıyordu.

Odayı tekrar taradı ve bir sandalye aradı. Şu anda yapabileceği tek şey beklemekti. Kendisine en yakın olan boş koltuk masanın Alice'e göre karşı tarafındaydı.

Yavaşça koltuğa doğru yürüdü, soğukkanlı ve rahat görünmeye çalışıyordu ama daha çok deli gibi görünüyordu. Şakağında bir ter damlası belirdi ve hemen onu sildi. Yumuşak sandalyeye beceriksizce oturdu ve en yakınındaki katılımcıların bakışlarını üzerine çekti.

Geldiğimi fark etmedi bile!

Yarasını görmezden gelmek için yaptığı cesur girişimlerin boşa gittiğini anladığında çenesini sıktı. Sandalyesine doğru sürünebilirdi ve o hala Rhaego ve...Verakko ile konuşmaya dalmış olurdu!

Swadaeth soyundan gelen yeşil tenli bir erkek olan Verakko, dudaklarını çekiştiren küçük bir sırıtışla onunla konuştu. Kız da ona parlak bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi ve muhtemelen söylediği anlamsız şeye güldü. Luka kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözleriyle erkeğe zihinsel hançerler fırlatmaya çalıştı.

Kurak batı çöllerinden gelen Swadaeth Clecanian'lar çok yalnız bir kültürdü ve diğer Clecanian'lardan göreceli olarak izole bir şekilde evrimleşmişlerdi. İçinde yaşadıkları çöl vahasının mahremiyetini ve sadeliğini tercih etme eğilimindeydiler.

Kendilerini inzivaya çektikleri için çoğu Swadaeth antisosyal ve kişisel etkileşimlere ilgisiz olarak bilinirdi. Verakko'nun Alice'i çekici bulup onu etkilemeye çalışmadığı sürece onunla konuşmak istemesi için hiçbir neden yoktu. Luka erkekle daha önce birkaç kez konuşmuştu ve yüzünde en ufak bir gülümseme bile görmemişti.

Eğer onu etkilemeye çalışıyorsa erkeğe yardım etsin. İşaretli bileklerine bakan Luka'nın öfkesi bir nebze olsun yatıştı. Verakko onun birinin eşi olduğunu biliyordu. O bile buna saygı duyardı.

Luka çapraz kollarını önündeki masaya dayamış, kaşlarını çatarak onlara doğru bakıyordu.

Yapması gereken

Sakinleş. Sonunda onun geldiğini fark ettiğinde, onu bu kadar kızgın görmek onu rahatsız edecekti.

Gözlerinin kısa süreliğine kapanmasına izin verdi ve kendini sakinleştirmek için burnundan nefes aldı. Kadının kokusu onu yine taş gibi çarptı. Tatlı, kadınsı aroması onu çağırıyor, başını boynunun kıvrımlarına sürtmek istemesine neden oluyordu.

Kıskançlıktan kuduruyordu; yanındaki iki erkeğin de onun ilahi kokusunu alabildiğini biliyordu. Bakışları tam da yanlış bir anda oturdukları yere kaydı. Göz ucuyla onu fark etti ve iki kez baktı. Az önce yüzünde beliren geniş gülümseme, adamın agresif tavrını fark edince soldu.

Aferin sana, Luka.

Kalbi boğazına tırmanırken, mide bulandırıcı bir acı daha ayak bileğini kesti.

Bölüm 12

İşte geldi. Nihayet.

Alice bir an sessizliğe gömüldü. Onu son gördüğünde kirli ve vahşi görünüyordu. Şimdi çürükleri iyileşmiş, cildi solgun, çiziklerle dolu bir karmaşadan sağlıklı, bronz bir tene dönüşmüştü. Artık temiz olan saçları, parmaklarını içinden geçirmek isteyeceği koyu kahverengi dalgalar halinde kulaklarının etrafından sarkıyordu. Bakışlarını adamın vücudunda gezdirirken, çapraz kollarındaki şişkin kaslara hayret etti. Bu mümkün olmamalıydı ama kurtarıldığından beri bir şekilde daha da şişmanlamıştı.

Önündeki görüntü mükemmeldi, küçük bir şey dışında. Adam kaynıyor gibi görünüyordu. Güzel soluk mavi gözleri ona dik dik bakıyordu ve sanki vücudundaki her kas alarmdaydı. Üzerinden yayılan gerginlik o kadar aşikârdı ki, yanındaki sandalyelerde oturanlar belli belirsiz başka tarafa doğru eğildiler.

Hem onu görmekten hem de onun düpedüz muhteşem yüzünü görmekten duyduğu ilk kalp çarpıntısı sevinci söndü. Titreyerek nefes aldı. En kötü korkularının hepsi doğrulanıyordu. Adam ona kızgındı. Muhtemelen o hücrede ona yaptıkları için ondan nefret ediyordu. Tüm bunlardan sonra bir ilişki yaşayabileceklerini düşünmekle aptallık etmişti. Çiftleşme izlerinin onun için ortaya çıkmış olması onu çılgına çevirmiş olmalıydı.

Onun sert bakışları altında küçüldüğünü hissetti ve gözlerini kaçırdı. Soluna dönerek Verakko'yla bir kez daha konuşmaya çalıştı. Kendisini Luka'nın suçlayıcı bakışlarından uzaklaştıracak herhangi bir şey. "Göl platformları hakkında ne diyordun?"

Başka herhangi bir durumda, şu anda onunla konuşan kaslı adam onu büyülemeliydi. Alnına yakın derisi deniz mavisinin rahatlatıcı bir tonundaydı ama çenesine ve boynuna doğru ilerledikçe canlı bir yeşile dönüşüyordu. Saçları iki yandan kısa kesilmiş ve tepede uzun bırakılmıştı; böylece sivri uçlu, delikli kulakları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kalın kömür rengi saçlarının arasından deniz yeşili, su yeşili ve gri çizgiler geçiyor ve kalın kaşlarının rengiyle eşleşiyordu.

Verakko güzeldi ama bir yılan gibi ölümcül görünüyordu. İlk konuşmaya başladıklarında, kuru alaycılığı ve kötümser mizacı yılansı aurasına katkıda bulunmuştu.

Platformları derin, ipeksi bir sesle, neredeyse melodik bir tonda tarif ederken ondan yayılan sessiz zekâyı fark etti. Alice, Verakko'nun atalarının avlarını cezbetmek için eşsiz tınılarını kullandıklarını öğrense şaşırmazdı. Evet, karşısındaki, ona parlayan yeşil gözlerle bakan bu adam Alice'in dikkatini çekmeye fazlasıyla yetmeliydi ama bakışlarının ve düşüncelerinin masanın karşısındaki ekşi suratlı adama kaymasını engelleyemedi.

"Ve... Beni dinlemiyorsun, değil mi?"

Oh, kahretsin. İnci Tapınağı'nın kullandığı teknoloji hakkındaki açıklamalarına zerre kadar dikkat etmediğini fark etmiş olmalıydı.

"Çok özür dilerim. Kabalık ettim," dedi bakışlarını Verakko'ya kilitlemeye zorlayarak.

Onunla Luka'nın arasına baktı ve aşırı keskin köpek dişlerini ortaya çıkararak alaycı bir gülümseme verdi. "Demek eşin bu, ha? Luka'yla birkaç kez karşılaştım ama hiç bu kadar... öfkeli görünmemişti."

Harika, o zaman sadece ben varım. "Evet, sanırım onun eşi

olduğum için kızgın." Verakko homurdandı. "O zaman aptalın

teki."

Alice ona hüzünlü bir gülümseme attı. Şimdi ne olacaktı? Eşlerin çiftleşmediği durumlar var mıydı? Öğrendiği kadarıyla çiftleşme ömür boyu sürecekmiş gibi görünüyordu ama bu ondan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Benden nefret etmekte haklı. İşaretleri ortaya çıkmaya ben zorladım. Helas'ın dediğini yapmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu ve şimdi sonsuza dek Luka'nın eşiyim ve o benden nefret ediyor ve..." Alice saçmaladıkça sesi gerginleşiyordu.

"Hey, uh, üzülmene gerek yok," dedi ikna olmadan. Verakko'nun bakışları odada gezindi; onun duygu gösterisinden rahatsız olduğu belliydi. Eğildi ve daha düşük bir tonda devam etti. "Bak, o yerde sana ne olduğunu bilmiyorum ve Helas'ın sana ne söylediğini de bilmiyorum ama çiftleşme işaretlerini ortaya çıkmaya zorlayamazsın. Koşullar ne olursa olsun görünürler ya da görünmezler. Farklı insanlar için farklı zamanlarda kendilerini gösterebilirler, ancak kimsenin onları ortaya çıkarmak için yapabileceği bir şey yoktur."

Alice tekrar Luka'ya baktı, gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. Teselli edilmek onu her zaman daha az değil, daha çok ağlatmıştı. Luka hâlâ öfkeli görünüyordu ama şimdi sert bakışlarını Verakko'ya çevirmişti. Ayağa kalkmaya başladı ama sonra yüzü soluklaşarak hemen yerine oturdu.

"Bana bak Alice," diye emretti Verakko. Ses tonu kadifemsiydi ve Alice onun sözlerinin zihninde çınladığını hissedebiliyordu.

Kafasını temizlemek için salladı ve Verakko'nun gözlerinin başka yöne kaydığını fark etti. Giriş yapmak için gerçekten sesini kullanabilir miydi? Kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Boğazını temizledi ve bakışlarını onunkilere çevirmeden önce hızlıca bir "özür dilerim" mırıldandı. Başka bir açıklama yapmadan devam etti. "Sen onun eşisin. O senin değil. Eğer seni

bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayacak kadar aklı yoksa, bu senin sorunun değil. Onun sana ihtiyacı var. Senin ona ihtiyacın yok." Luka'ya bir bakış fırlattı, sonra eğilerek fısıldadı: "Eğer bir pishot gibi davranırsa bana söyle, ben de

evinin programını hacklediğinden ve hayatını cehenneme çevirdiğinden emin ol."

"Teşekkürler." Alice kıkırdadı ve kazağının koluyla gözlerini sildi. "Pishot nedir?" "Bunun çevirisi yok, ha? Aptal gibi davranan ya da çok aptal olan birine sevimsiz bir insan. Gerçek anlamı nasıl tarif edebilirim..." Gözlerini kısarak tavana doğru baktı ve sivri dilinin ucunu keskin köpek dişinin üzerinde gezdirdi. "Pesque'lerin yaşadığı dağlardan geldiğine inanıyorum. Sanırım 'Rüzgâra tüküren kişi' anlamına geliyor."

Tekrar güldü ve Verakko'dan küçük bir gülümseme aldı.

Haklı olduğu bir nokta var. Luka ona kızmak istiyorsa, bu onun hakkıydı ama onu gerçekten tanımadığını hatırlaması gerekiyordu. Elbette, birlikte birçok hafta geçirmişlerdi ama gerçek Luka bu değildi.

Hiçbir şeye ve hiç kimseye sahip olmadığı o yerde, en azından ona sahipti. Elinden geldiğince onu korumaya çalışan güçlü bir erkek. Alice, onun gerçek bir erkek olduğunu unutarak, onun bu versiyonuna, koruyuculuğuna tutunduğunu fark etti. Unutmuştu. Onun bir uzaylı olduğunu unutmaya devam ediyordu. Tanımadığı ve tanımak istemeyeceği biri.

Verakko, Luka'nın ona ihtiyacı olduğu konusunda da haklıydı. Bu kadar bağlanmışken onunla bağlarını koparmak canını acıtabilirdi ama mecbur kalırsa yoluna devam edebilirdi. Ondan etkilenmişti ama aşık değildi ve aşık olsa bile insanlar kalp kırıklıklarını her zaman atlatırlardı. Eğer onunla gerçekten birlikte olmak istiyorsa, bunun için çaba göstermesi de gerekecekti.

Onun çalkantılı mavi gözlerine bir kez daha baktı. Ona bir şans verecekti ama yeni keşfettiği gücüne tutunması gerekiyordu. Eğer işi batırırsa, bu onun sonu olacaktı. İkinci bir şans olmayacaktı. Var olmayan birinin içindeki iyiliği görmek yok. Onu düzeltmeye çalışmak yok. Uzaylı olsun ya da olmasın, ya onu kazanacaktı ya da hayatını eşi olmadan çiftleşmiş bir adam olarak yaşayacaktı.

Bir şey açıktı: Luka'yla oturup konuşmaları gerekiyordu. Ayağa kalktı, alabileceği tepkiye kendini hazırlamak için bir an durdu.

Kadın ona yaklaştığında, adam gözlerini ona dikerek durdu. Kadın ne zaman tesisteki hücresine girse, sanki bütün gün onu görmek için beklemiş gibi vücudu gevşerdi. Şimdi ise gerginliği dalga dalga yayılıyordu ve sandalyesinin arkalığını her an ezecekmiş gibi sıkıyordu.

"Merhaba Luka," dedi sessizce.

Başını hafifçe eğdi. "Alice."

Birlikte geçirdikleri haftalar boyunca, ona duyduğu çekim iliklerine kadar işlemişti.

Sadece bir kelime söylemişti ama tanıdık, derin gürleyen sesi kadının omurgasında bir elektrik şimşeği çakmasına neden oldu.

Uzun süre birbirlerine baktılar. O zamandan beri ilk kez gerçekten konuşuyorlardı... hiç. Etrafına baktığında herkesin dikkatinin onlara çevrildiğini gördü.

Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Toplantıdan sonra dışarıda

konuşabilir miyiz?" "Hayır," dedi hızla. Hâlâ sandalyesini kavrayan elinin

boğumları bembeyazdı.

Bu bariz redde nasıl cevap vereceğini bilemeden dudağını dişledi. Ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa solgun mu görünüyordu?

"Gerçekten konuşmalıyız. Orada olanlar için özür dilemek istiyorum," diye ısrar etti, onun hastalıklı tepkisine neden olup olmadığını merak ediyordu. "Beni ya da olanları hatırlamıyor olabilirsin ama ben-"

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum Alice," dedi dişlerini sıkarak, sonra tekrar yerine oturdu ve Alice'in gözlerine bakmadı.

Alice yanağının içini ısırdı ve onun yüzünün yan tarafına bakmaya devam etti. Utanç ve mahcubiyet üzerine çökmüştü. Herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu rahatsız edici değiş tokuşu izliyorlardı.

Ayaklarını sürüyerek yerine geçip otururken, yüzünün ne kadar canlı bir kırmızıya dönüştüğünü hayal edebiliyordu. Odadaki gözlerin çoğunun öfkeyle Luka'ya sabitlendiğini fark ettiğinde küçük bir kısmı rahatladı.

Verakko'nun yüzünde derin bir çatıklık vardı, şimdiye kadar ondan gördüğü en duygusal ifadeydi ve konuştuğu herkese karşı nazik ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmayan Rhaego bile Luka'ya doğru alay etti.

Bu onun suçu değil. Bana kızgın olmakta sonuna kadar haklı. Onun yerinde olsaydım, ben de kendimi görmek istemezdim.

Luka bakışlarını önünde birbirine kenetlenmiş parmaklarına dikti ve kendisine yöneltilen sessiz azarı duymazdan geldi.

Yine de daha iyi idare edebilirdi. Bu çok kabaydı. Alice'in göğsü biraz şişti, kızgınlığı utancı ve sempatisiyle karıştı. Bir yanı, Luka'nın hareketlerinin kaba olduğunu varsayacak kadar uzaylı kültürünü bilmediğini düşünüyordu ama diğer herkesin tepkisi ve diğer tüm erkeklerin ona gösterdiği nazik ve saygılı muamele ona farklı şeyler söylüyordu.

Kraliçe, uzun boylu, zarif bir kadınla birlikte sağdaki bir kapıdan çıktı. Yeni kadının

Gözleri Alice'inkilerle buluştu ve Jade ile Theo'nun yanına oturmadan önce nazikçe başını salladı.

Kraliçe şimdi masadaki boş bir koltuğun yanında duruyordu. Metli'ye döndü. "Herkes hazır mı?"

Metli başını salladı.

Alice kendi kendine bu toplantıya konsantre olması gerektiğini söyledi. Kraliçe'nin onu davet ettiğine pişman olmadığından emin olmalıydı. Ama zihnini odaklamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, düşünceleri ve gözleri Luka'ya geri döndü.

Onun da kendisine bakmaya devam etmesine sevinmeli miydi yoksa temkinli mi davranmalıydı, karar veremiyordu. Bakışları ne zaman ona yönelse, onu kendisini izlerken yakalıyor ve hemen gözlerini kaçırıyordu. Ona karşı takındığı şirret tavır en azından kendisini daha iyi hissetmesini sağlamış olmalıydı, çünkü artık onu boğazlamak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Harika! Hıncını benden çıkardıktan sonra kendini daha iyi hisseden bir kişi daha. Tam da ihtiyacım olan şey.

Zihninin birkaç dakikalığına Luka'yı unutmasını isteyerek odaya baktı, gözleri kısa bir süreliğine katılımcıların her birine takıldı. Hepsi ortası boş, büyük, yuvarlak bir masada oturuyordu. Verakko ve Rhaego onun iki yanında oturuyordu. Rhaego'nun yanında Theo, sonra Jade, sonra da Kraliçe ile konuşan zarif kadın oturuyordu. Onun yanında ve Alice'in tam karşısında ise düşünceli Luka oturuyordu.

Platin sarısı pixie kesimli, soluk benizli bir kadın dudaklarını büzerek diğer tarafında oturuyordu. Bir insandan çok farklı görünmüyordu ama boynu ve çıplak omuzları boyunca uzanan, zar zor görülebilen beyaz işaretler Alice'e onun bir Clecanian olduğunu anlatmaya yetiyordu. Yanında, burada olduğu için heyecanlı görünen tek kişi olan Lucy oturuyordu. Lucy'nin diğer yanında Kraliçe, sonra Metli ve son olarak da Verakko oturuyordu. Toplamda on bir kişi.

Alice dikkatini tekrar Kraliçe'ye odakladı ve bekledi.

"Bu toplantıya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Sağduyunuz için her birinize minnettarım," dedi Kraliçe gözlerini odada gezdirerek. "Bugün burada üç şeyi tartışmak için toplandık. Bir: İsyancıların acil tehdidi. İki: İnsanların uyumlu bir tür olduğunun ve sadece Clecanian çocukları doğurmakla kalmayıp aynı zamanda uzun süredir uykuda olan çiftleşme içgüdümüzü de ortaya çıkarabileceğinin ortaya çıkması. Ve son olarak, üç: kurtarılan insan dişilerle ilerlemenin en iyi yoluna ve artık bildiklerimizi bilerek nasıl ilerleyeceğimize karar vermek."

Kraliçe bir süre daha sessiz kalarak söylediklerinin kafasında yer etmesini bekledi. "Luka'nın kaçırılmadan önce yaptığı araştırmada İsyancılar hakkında öğrendiği ve sonrasında hatırlayabildiği her şeyi anlatarak başlamasını istiyorum. Herhangi bir bilgi parçası diğer yerlerinin nerede olduğunu

öğrenmemiz için yeterli olabilir."

Luka başını salladı, gözleri bir kez daha sıkıca kenetlenmiş ellerine odaklanmadan önce Alice'e kaydı. "Başlangıç olarak, resmi bir isimleri yok. Birbirlerini tanımlamak için kullandıkları bir tür slogan gibi bir kodları var. Tutuklanmadan önce Helas bana bu kodu öğretmişti. Kollarını kavuşturuyorlar ve şöyle diyorlar: 'Saflık. Reform. Dürüstlük. Clecania.' Ve Helas'ın başka birçok tesisle temas halinde olduğunu öğrendim. Onlara ileri karakollar diyordu."

Lucy kıs kıs gülmeye başladı ve hemen ağzını kapattı. Herkesin gözleri ona odaklanmıştı ve o da elini kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece..." Küçük bir kıkırdama daha yaptı. "Kendilerine PRIC mi diyorlar?"

Jade ve Alice gülmeye başladılar ama uzaylılar sessiz kaldılar ve kafaları karışmış gibi görünüyordu.

"Dünya'da 'hıyar' argo bir hakarettir. Küçük penis anlamına gelir," dedi Jade, bastırılmış kahkahalarla omuzları titreyerek.

Rhaego derin kahkahasını çabucak bir öksürükle bastırdı ve Kraliçe'nin ağzı bile eğlenerek seğirdi. Luka'nın dudakları incelmiş, çenesi hâlâ sıkılıydı.

"Ne kadar uygun," diye başladı Kraliçe. "Metli, lütfen isim değişikliği konusunda bir not düşer misin? İleriye dönük olarak, onların seçtiği ismi kullanmamız doğru görünüyor. Bundan böyle PRIC'ler ya da İsyancılar olarak anılacaklar." Luka'ya kısa bir selam daha verdi ve "Lütfen devam edin" dedi.

"O ne yaptığımı anlamadan önce pek bir şey öğrenemedim ama bana diğer karakollarda tutulan hapsedilmiş varlıkların canlı yayınlarının olduğu beş-altı monitör gösterdi. Çoğunlukla insan dişiler, ama bazı Clecanian erkek ve dişiler de var." Luka devam etmeden önce boğazını temizledi, "İnsanlarda aradıklarını bulduklarını düşündükleri için hücrelerini insan olmayan tüm türlerden boşalttıklarını ima etti." Sesi uzaklaştı ve oturduğu yerde kaydı. "Diğerlerine ne yapıldığını bilmiyorum."

Gerçekten de kalleşler.

Alice Luka'yı inceledi. Duyguları çoğunlukla gizliydi ama gözlerinde gizlenen suçluluğu gördüğünü düşündü. Az önce ona yaptığı sert muameleden sonra bile, kalbinin ona gittiğini hissetti. Onları kurtaramayacağını biliyor olmalıydı.

Verakko onun yanından söze karıştı. "Diğer tesislerin videolarını görüntüleyebilmek karakolların birbirine bağlı olduğu anlamına geliyor. Jade kurtarıldıktan sonra ve Alice kaçtığında sisteme girmeye çalıştım ama her iki durumda da bağlantı kesilmişti. Bir arıza emniyeti olmalı."

Luka'nın derinden gelen sesi odada çınladı ve kadının tüylerini diken diken etti. "Gördüğüm

kadarıyla teknolojileri eski. Ne kadar süredir aktif olduklarından emin değilim ama

Teknolojilerinin büyük çoğunluğu en az elli yıldır son teknoloji ürünü değil. Hatta ilk başlarda beni bağlamak için manyetik zincirler yerine düz metal zincirler kullanıyorlardı..." Çenesi tekrar sıkıştı ve bakışlarını ellerine dikti. "Kırılana kadar."

Jade, "Beni aldıklarında, örgütlerinin en az yüz yıldır aktif olduğunu söylediler," diye doğruladı.

"Herhangi bir sinyal izi aramaya devam etmenizi istiyorum. Bir şey kaçırmış olma ihtimalimize karşı," dedi Kraliçe Verakko'ya hitaben.

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğim, ama bir şekilde erişim sağlasam bile," diye başladı Verakko, "yine de yerlerini tam olarak belirleyemem. Muhtemelen saniyede birden fazla kez frekans atlıyorlar. Zaman, bol miktarda para ve sınırsız kaynak olmadan, sinyali fiziksel bir kaynağa kadar takip etmemin bir yolu yok. Her istasyon bağlantısını coğrafi konumuyla etiketleyecek kadar aptal değillerse, erişimimiz olacak ama esirleri kurtarmak için bir ekip yönlendiremeyeceğiz."

Alice'in Luka'nın bakışlarını yakaladığı bir sessizlik anı daha geçti. Gözlerinin önünde duran bir cevap vardı, peki neden henüz kimse bundan bahsetmemişti? "Helas muhtemelen diğer karakolların nerede olduğunu biliyordur." Onun adını duyunca midesi ekşidi.

Luka da neredeyse belli belirsiz irkildi.

Kraliçe uzun bir iç geçirdi. "Bu sabah itibariyle, bu konuda pek de açık sözlü davranmadı."

"Onu konuşturabilirim," dedi Theo huysuzca, Jade'in elini tutarak.

Theo'nun itirafı Kraliçe'yi etkilediyse de bunu belli etmedi. "Helas'ın erişiminin boyutunu bilmiyoruz. İsyancıların bu kadar uzun süre fark edilmeden kalabilmeleri için onlarla birlikte çalışan çok sayıda güçlü kişi olduğu açık. Helas şu anda açıklanmayan bir yerde gözaltında tutuluyor, ancak her yerde gizlenen İsyancı köstebekler olabilir. Tek bildiğimiz, çok yaklaştığımızı düşünürlerse karakolları yok etmeye ve sıfırdan başlamaya karar verebilecekleri. Sessiz kalmak, karakolları bulmak ve esirleri ölüm olmadan kurtarmak için en iyi şansımız. PRIC'lerden, insanlardan, çiftleşmeden ve karakollardan bahsedilen her şey bu odada kalmalı." Dikkatini Jade'e çevirdi. "Hamileliğini bilen başka biri var mı?"

Jade'in sağındaki kadın Jade'den önce cevap verdi. "Galaksilerarası İttifak'tan Wasde ve Galaksi Denetleme Federasyonu'ndan Reana cinsiyetin duyurulması sırasında hazır bulundular. Onlar benim güvenilir dostlarım ve biz ne yapacağımıza karar verene kadar bildiklerini kendilerine saklayacaklarına yemin ettiler. Bu arada, doğru zaman geldiğinde üstlerine sunmak üzere kendi eylem planlarını düşünüyorlar."

Kadın dikkatini Alice ve Lucy'ye çevirdi. "Bu arada benim adım Asivva. Galaksilerarası İttifak'ın bir üyesiyim ve Jade'in sadece hamile değil aynı zamanda çiftleşmiş olduğu ortaya çıktığında yaşanacak çılgınlığa hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak istedim."

Alice gülümsedi, kadının onlara bir şeyleri açıklamak için çaba göstermesine minnettar olmuştu.

Kraliçe parmaklarını önünde birleştirerek, "Bu da bizi bir sonraki tartışma konumuza getiriyor," dedi. "Başlangıçta, Jade bulunduğunda, kurallarımıza uyması ve törene katılması gerektiğine karar vermiştim. Şimdi ise durum daha karmaşık. Yeşim'in kurtarılmasından bu yana, bulunan on iki dişi insan burada, Tapınak'ta tutuluyor. İnsanlar Clecania çocuklarına hamile kalabiliyor ve ayrıca çiftleşme işaretlerini öne çekebiliyorlar. Hiçbir erkek insan kurtarılmadı, ancak muhtemelen onlar da dişilerle aynı etkiye sahip olacaklar."

Kraliçe devam etmeden önce bir an Luka'nın bileklerine baktı. "Çiftleşme işaretleri sadece Clecanian'ları etkiliyor gibi göründüğünden, şu anda modası geçmiş olan çiftleşme yasalarımıza uymak ahlaksızlık olur. İnsanlar çiftleşmenin çekiciliğini hissetmezler ve bu nedenle onları eşleriyle kalmaya zorlayamam. İsyancıların durumunu kontrol altına aldığımızda, insanların kiminle birlikte olmak istediklerini, nerede yaşamak istediklerini ve çiftleşme işaretlerini çağırmış olsunlar ya da olmasınlar törene ne sıklıkla katılacaklarını seçmelerine izin verilecektir."

Luka'nın gözleri önce Alice'e sonra da Kraliçe'ye kaydı. "Hayır!" diye bağırdı.

Kraliçe'nin kaşları kalktı. "Alice'i isteği dışında sizinle kalmaya zorlamamı mı tercih edersiniz?"

Adam tekrar Alice'e baktı ve Alice, adamın açıkça retorik olan bu soruya nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalıştığını hissetti. İçinden bir ürperti daha geçti. *Benimle birlikte olmak istememesi çiftleşme bağından etkilenmeyeceği anlamına gelmez.*

Cevap vermek yerine, soğukkanlılığının yüzünü kaplamasına izin verdi ve konuyla ilgilenen bir araştırmacının yapacağı gibi, duygusallıktan uzak ama meraklı ve mantıklı bir şekilde ona cevap verdi. "Bu sorunun cevabı açık gibi görünüyor, ancak bilinçli olarak şu ya da bu şekilde diyemem. Karşılıksız evliliğin halkımız üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini bilmiyoruz. Clecanianlı bir çiftin sokaklarımızda yürümesinin üzerinden çok uzun zaman geçti ve o günlerde duyguların karşılık bulup bulmayacağı konusunda hiçbir soru yoktu. Eşleriyle birlikte olmalarına izin verilmezse çiftleşmiş bir Clecanian'a ne olacağını bilmek için elimizde yeterli kanıt yok. Tek bildiğimiz, bunun ciddi hastalıklara ya da ölüme neden olabileceği." Luka bakışlarını bir kez daha ellerine sabitledi ve yüzünü buruşturdu. "Şahsen ben şimdiden bazı yan etkiler yaşamaya başladım."

Ne gibi yan etkiler? Alice bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğini düşündü. Ya ondan nefret

ettiği ortaya çıkarsa ama yine de çiftleşme bağının olumsuz yan etkilerini hafifletmek için ona yakın olmaya ihtiyaç duyarsa? Hatta

İlk karşılaşmalarındaki incinmişlik ve utanç duygusundan sonra kendini ona yakın olmak isterken buldu.

Duyguları araya girmeden Luka ile yakınlaşabilecek miydi?

Mümkün değil.

"Yan etkileri yatıştırmanın herhangi bir yolu olup olmadığını görmek ve yasalarımızın değiştirilmesi gerektiğine kesin olarak karar vermeden önce çiftleşmiş Clecanian'ların neleri bilmesi gerektiğini anlamak için arşivlerde araştırma yapmaya başlamak için izin istiyorum."

Kraliçe başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum Luka ve ihtiyacın olan erişimi sağlayacaksın."

"Buraya da erişebilmem gerekecek," dedi soğukkanlılıkla. "Zaman zaman Alice'i ziyaret edebilmem gerekecek."

Luka ölümcül bir sakinlikle onun bakışlarını tutuyordu. Alice'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Luka'nın yanında güvende olduğunu, delirmiş olsa bile ona zarar vermeyeceğini öğrenmişti ama şimdi onun karanlık, okunamayan yüz ifadesine bakınca, evine girmesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Bu adamı tanımıyordu. Onun nasıl düşündüğünü bilmiyordu. Adam en ufak bir ilgi gösterseydi Alice iki ayağıyla birden atlamaya hazırdı ama şimdi korkusu heyecanını bastırıyordu.

Kraliçe konuştu ve Luka'yı sabit bakışlarından uyandırdı. "Gerekçenizi anlıyorum, ancak ne zaman ve ne sıklıkta ziyaret edeceğiniz Alice'in kararına bırakılacak. Ziyaret etmenize izin verirse, size eşlik edilecek. Tapınağa serbestçe girmenize izin veremem."

Alice rahatlamış bir nefes verdi. Luka hiçbir şey söylemedi ama yine masanın üzerinde sıkılı duran parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordu.

Luka'nın sessiz kalması üzerine Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "İnsan dişilere ne olacağı ve çiftleşmeyle ilgili yasalar, varlıkları kamuoyuna duyurulduğunda muhtemelen tüm dünyada değişecektir. Burada yasaları ben koyabilirim ama muhtemelen diğer şehirlerin bu konuyla başa çıkma yöntemleri farklı olacaktır. Rhaego, yanılıyorsam beni affet ama senin halkın insan dişilere bizim kadar fazla seçenek sunmayabilir."

Alice, Rhaego'nun mor boynuzlarının bir ton koyulaştığına yemin edebilirdi. Ciddiyetle başını salladı. "Tuva'da erkekliğe saygı duyulur. Haber yayıldığında, kovalamaca büyük olasılıkla yenilenmiş bir şiddetle devam edecek ve sadece vatandaşlarımızın çiftleşebilecekleri anlaşılırsa insan dişilere karşı hırçın ve sahiplenici olacaklarını varsayabilirim. Tuvasta dostlarımın zihninde, çiftleşme yasalarla kontrol edilebilecek bir şey değildir. Kral Yaskan'ın çiftleşmiş bir erkeği dişisinden uzak tutacak herhangi bir yasa koyduğunu hayal bile edemiyorum ve koysa bile

vatandaşlarımızdan hiçbiri bu yasayı dikkate almayacaktır."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Ben de öyle tahmin etmiştim." Kraliçe odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Clecania'daki pek çok şehir aynı şeyi hissedecektir. İnsan dişilerinin korunmasının tek yolu Galaksi Gözetim Federasyonu tarafından dünya çapında yasaların yürürlüğe konmasıdır. Bir kez ortaya çıkardığımızda

Onların varlığı ve önemi için, bağlantılarınla birlikte en azından yasaların başlangıcını hazırlamamız gerekecek, Asivva. Korkarım bunu yapmazsak ve dişileri burada saklı tutarsak, diğer şehirler isyan edecektir. Dişileri ziyaret etme ve çiftleşme şansı isteyecekler ve daha saldırgan şehirlerden bazıları onları zorla almaya çalışabilir."

Kraliçe ayağa kalkarak sandalyesinin yanında bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Bu beni son meselemize getiriyor. Dünya insanların varlığını ve neler yapabileceklerini öğrendiğinde, harekete geçmek için bir çağrı olacaktır. Çoğu lider buraya daha fazla dişi getirilmesini isteyecektir."

Luka'nın yanında oturan platin sarısı nihayet konuştuğunda Alice irkildi. Soğuk bir sesle, "Peki neden buraya daha fazla insan getirmeyelim?" diye sordu.

Alice solgun kadına baktı. Çekanyalıların çoğunda olduğu gibi güzeldi ama yüzündeki asık ifade bu etkiyi azaltıyordu. Şimdiye kadar konuşmaları ilgisizlikle izlemişti. Neden davet edilmişti ki?

"Birçok nedenden dolayı Vila," diye başladı Kraliçe. "Gezegenleri 4. Sınıf bir gezegen ve bu nedenle bizim için sınır dışı. Onlar bilinçli bir tür ve sadece bir cethid sürüsü değiller. Gezegenlerine inip yüzlerce, hatta binlerce Dünyalı'yı kaçıramayız. Gezegenin liderlerine kendimizi göstermek için izne ihtiyacımız olacak ve sonra da sadece istekli insanları taşımanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Dünya hakkında fazla bilgim yok" dedi ve destek için Jade, Alice ve Lucy'ye bakarak, "ama uzaylıların vatandaşlarını almasını hoş karşılamayacaklarını tahmin edebiliyorum" dedi.

Alice sadece bir grup uzaylının değil, farklı uzaylı türlerinden oluşan galaksilerin varlığının ortaya çıkması halinde dünya çapında yaşanacak paniği hayal bile edemiyordu. İçinden homurdandı; belki de Dünya'nın liderleri sonunda bir kez olsun bir araya gelirdi.

"İnsanların Clecanian soyundan geldiği ve çiftleşebildiği gerçeği, bu gezegendeki insanlar için bir tedavinin anahtarı olabilir. Pek çok kişi doğal evrime yaptığımız erken müdahalenin kısmen artık doğurgan olmamamızın nedeni olabileceğine inanıyor. İnsanlar kendilerini aynı şekilde değiştirmediler. Onların eşsiz genetiğini incelemek hepimizi kurtarabilir. Başlangıçta bizi hoş karşılamayabilirler ama tıpkı bu dişilerin yaptığı gibi uyum sağlayacaklardır," dedi Vila Alice, Jade ve Lucy'yi işaret ederek.

"Katılıyorum, ancak iletişim ve barışçıl alışverişler tek cevabımız. Yapabiliyoruz diye istediğimizi öylece alamayız," dedi Kraliçe sert bir şekilde.

"Ne olursa olsun olacak. Bunu biliyorsun," dedi Vila sessizce ve Kraliçe ile göz teması kurdu.

Alice bu kadını umursamadığına karar verdi. Kadının nereden geldiğini anlayabiliyordu ama konuşma tarzı, insanlarla nasıl başa çıkmaları gerektiği konusunda çoktan kararını verdiğini

gösteriyordu. Bu kadın, Vila, bu toplantıdan elde ettiği bilgileri gizli tutacak mıydı?

"İşte bu yüzden sessizliğinizi takdir ediyorum," dedi Kraliçe Alice'in zihnini okuyarak. "Bireyler meseleleri kendi ellerine almaya başlamadan önce bir plan yapmamız gerekiyor."

Vila sandalyesinde arkasına yaslandı ve çenesini kaldırdı. "Şimdilik sessiz kalacağıma söz veriyorum ama hemen bir plan yapmalısın. Çiftleşme işaretleri, erkekler ellerini boyasa bile uzun süre sessiz kalabileceğiniz bir şey değil. Ve eğer tüm karakollardan dişileri kurtarabilirseniz, haber daha da hızlı yayılacaktır."

Kraliçe Vila'nın bakışlarını tuttu. "Burada bulunan insanlardan herhangi birinin eklemek istediği bir şey var mı?"

Lucy ayağa kalktı ve uzun elbisesini düzeltti. "Merhaba, ben Lucy," dedi parlak bir sesle ve odadakilere gülümsedi. "Şahsen burada olmaktan rahatsız değilim, ancak şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, burası ne kadar harika olursa olsun, insanlar uzaylıları ilk kez öğrendiklerinde çılgına döneceklerdir. Kendinizi gösterdiğinizde belli bir imajı korumaya çalıştığınızdan emin olmalısınız. Amacınız erkekleri de buraya getirmek mi bilmiyorum, ama sadece heteroseksüel kadınları istiyorsanız, o zaman Clecanian erkeklerini göstermeniz gerekir. Ayrıca mutlu uzaylı-insan çiftlerini de çokça gösterin. İlk buluşmanız için Dünya'ya ateşli, çekici uzaylılar getirir ve bunları sosyal medyaya koyarsanız, buraya dönmek için bir uzay gemisine atlamak üzere sıraya giren kadınlar olacaktır." Bal sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Alice başını eğdi ve koltuğunda rahatlamış olan Lucy'ye gülümsedi. En ürkütücü görevleri bile makul ve başarılabilirmiş gibi gösteren bir tarzı vardı. Neşeli tavırları pek çok kişinin onun sığ biri olduğuna inanmasına neden olabilirdi, ancak ona hem saygı duymamayı hem de ondan hoşlanmamayı zorlaştıran bir tür iyimser zekayla konuşuyordu. Alice onun Dünya'da medya sektöründe çalışıp çalışmadığını merak etti. Harika bir muhabir olabilirdi.

"Katılıyorum," dedi Jade, hâlâ oturuyordu. "Yakışıklı kocamın üzerime titremesini izlerken neden burada yaşamak istememem gerektiğini hatırlamak zordu. Gönüllü olarak gelecek pek çok Dünyalı kadın var, ama aynı zamanda sevgi dolu ilişkiler içinde olan ve buradaki pek çok geleneğe itiraz edecek olanlar da var. Başlangıçta zor olacak ama bence karşılığında hiçbir şey istemeden teknoloji ve uzay yolculuğu hakkındaki bilgilerinizden birazını sunarsanız, bu tekerlekleri yağlamaya yardımcı olacaktır."

"Değerli görüşleriniz için hepinize teşekkür ederim. Söylediklerinizi üzerinde düşüneceğim. Bir sonraki buluşmamızda daha net bir plan yapacağımızı umuyorum." Kraliçe toplantı boyunca sessiz kalan ve önündeki küçük ekrana özenle bir şeyler yazan Metli'ye doğru bir el salladı. Metli odayı tekrar yüzeye çıkarmak için harekete geçtiğinde, insanlar ayağa kalkmaya ve birbirleriyle konuşmaya başladı.

Luka oturduğu yerde kaldı, sert bakışları Alice'in üzerindeydi. Kraliçe ona yaklaştığında Alice geri çekilmeye hazırlanıyordu. Artık yakın olduğu için Alice gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu halkaları ve sesindeki gergin tonu seçebiliyordu: "Sormak istediğiniz soruları hatırladınız mı?

Ben mi?"

Meşgul kadını daha fazla meşgul etmek istemediğinden, dün sessiz evinde tek başına otururken düşündüğü bir şeyi sordu. "Dünya'da veteriner, yani hayvan doktoru olmak için çalışıyordum. Geç başladım, bu yüzden programda o kadar ilerleyemedim ama bu eğitime burada devam edip edemeyeceğimi merak ediyordum."

Kraliçe ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu harika bir fikir. Burada kalabileceğinizi ve kendinize bir kariyer yapabileceğinizi hissetmeniz harika."

Alice başını çevirdiğinde Luka'nın onları kısık gözlerle izlediğini gördü.

Kraliçe devam etti. "Evet, elbette eğitiminize burada devam edebilirsiniz, ancak hayvanlarımız farklı olduğu için baştan başlamanız gerekebilir." Sonra kaşlarını çattı. "İnsanların varlığını dünyamıza açıklayana kadar bu çabayı ertelemenizi rica ediyorum. Şimdilik isterseniz İnci Tapınağı'nda size dilimizi öğretecek birini ayarlayabilirim."

"Bu harika olurdu," diye haykırdı Alice. Tercümanı sayesinde herkesle iletişim kurabiliyor olabilirdi ama el saatinden de anlaşılacağı üzere henüz Clecanian yazısını okuyamıyordu.

"Ona ben öğretirim," dedi Luka yüksek sesle ve iki kadını da şaşırttı.

Alice kaşlarını çattı. Bir dakika önce ona sınırsız erişim istediğini ima etmişti ve ondan birkaç dakika önce de onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Neden ona öğretmek istesin ki? *Aklını başına topla!*

"Araştırmandan uzaklaşmanı istemiyorum, Luka. Hayır, Alice'e yardım edecek başka birini bulacağım," dedi Kraliçe.

"Erkek yok," dedi Luka basitçe, hâlâ oturduğu yerden kalkmaya zahmet etmiyordu.

Alice'in kızgınlığı ve hayal kırıklığı sonunda utancından ve daha önceki reddedilişinden duyduğu acıdan daha ağır basmaya başladı. Kraliçe cevap vermeden önce Luka'ya doğru tepindi. "Bana kimden ders alıp alamayacağımı söylemeye hakkın yok. Benimle ilgilenmediğinizi açıkça belirttiniz, bu yüzden neden umursadığınızı bile anlamıyorum. Karakolda olanlar için özür dileyip durmayacağım. Başka seçeneğim yoktu, tamam mı?" Yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Alice dönüp uzaklaştı ve "Neden hemen arşivlere gidip araştırmana başlamıyorsun, böylece bizi nasıl çiftleştireceğini bulabilirsin" diye mırıldandı. Kraliçe'ye ulaştığında, onun eğlenen ifadesini fark etti. "Bana başka bir şey için ihtiyacınız yoksa, gitmek istiyorum."

Kraliçe ona sırıttı ve çıkışı işaret etti.

Dışarı çıkarken arkasında bir itiş kakış duydu; bakmak için döndüğünde Jade ve Theo'yu gördü

Acı içinde görünen Luka'ya yaklaşıyordu. Ayağa kalkmıştı ve şimdi masanın üzerine çıkmış, Helas onu incittikten sonra baktığı gibi kaşlarını çatmış onu izliyordu.

Alice başını çevirmek için kendini zorladı. *Kötü hissetme. Kötü hissetme.* Sadece çiftleşmiş olması ona onunla özel olma hakkını vermiyordu.

Evine doğru kısa yürüyüşünde düşünceleri karmakarışıktı. Luka'ya duyduğu öfke ve empati arasında gidip geliyordu. Bir yandan, ona bir mal gibi davranmaya hakkı yoktu. Ona karşı bir an soğuk davranıyor, sonra da kontrol ediyordu. Öte yandan, çiftleşme işaretlerinin onu nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eşlerin birbirlerine karşı güçlü bir çekim hissettiklerini biliyordu ama bu çekimin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu.

Eğer ona karşı hem bu bağı hem de öfkeyi hissediyorsa, o zaman belli ki çelişkili duygusal patlamalar yaşaması kaçınılmazdı. Onunla konuşmak istememesi ama aynı zamanda onun başka bir erkekle konuşmasını da istememesi mantıklı olurdu.

Nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Kızmalı mıydı, yoksa onu rahat bırakmalı mıydı? Eski Alice ona bir şans verirdi, buna hiç şüphe yoktu. Luka'nın kendini içinde bulduğu korkunç durum onu çağırırdı. Kalp tellerini çekiştirirdi. Kendisini sevmesi için tekrar tekrar uğraşırdı. Kendini onun sadece zamana ihtiyacı olduğuna ikna ederdi.

Onun davranışlarının bu kültürde normal olduğunu kabul etse ve bu gezegende erkeklerin böyle davrandığını düşünse bile, bununla yaşayabilir miydi?

Evine girerken kapıyı çarptı. *Bu sefer olmaz,* diye düşündü, Luka'dan çok kendine kızgındı. *Özür dilemek isterse onu dinlerim ama yine üzerime gelinmesine izin vermeyeceğim. Kaçtığımızdan beri bana karşı kabalıktan başka bir şey yapmadı ve ben bunu hak etmiyorum. Ben de kaçırıldım ve hapsedildim! Artık Luka'yı düşünmek yok, bu kadar.*

Kahretsin, bu acıtıyor. Luka ayağa kalkmaya çalıştı. Onu kovalamaya. Ona şu anda sağlıklı düşünemediğini söylemek için.

Ancak bacağından yukarı doğru fırlayan yakıcı bir acı onu sandalyesine geri düşmeye zorladı.

Theo ve yeni arkadaşı Jade'in yaklaştığını görmek için döndü. Bugün Jade'i gördüğü ilk gündü ama dikkati dağılmış olsa bile Theo'nun onunla birlikteyken rahatsız ya da bilinçli görünmediğini fark etmişti. Kardeşindeki değişim muhteşemdi ve Alice'in kendi hayatını nasıl iyileştirebileceğini merak etmesine neden oldu. Tabii az önce verdiği zararı geri alabilirse.

"Neyin var senin?" dedi öfkeyle, herhangi bir giriş yapmadan. "Ben-"

diye başladı ama kadın sözünü kesti.

"Theo bana o karakolda sana ne olduğunu anlattı. O zavallı kız seni kurtardı ve sen ona böyle mi davranıyorsun?" Luka tekrar konuşmaya çalıştı ama Jade susması için elini kaldırdı. "Onu öylece yüzüstü bırakamazdın. Ondan hoşlanmıyorsan, bu bir şey, ama onu herkesin önünde böyle utandırmak? Soğuk. Taş gibi soğuk," diye bitirdi başını onaylamaz bir şekilde sallayarak.

Luka kardeşine baktı, sessiz bir yardım çağrısıydı bu. Theo'nun ağzının kenarı sırıtarak kalktı ve geri çekilerek Luka'nın küçük hamile karısı tarafından azarlanmasına izin verdi.

O bağırmaya devam edemeden Luka konuştu. "Ona kötü davranmak istememiştim ama çok acı çekiyorum. Yanınızda bir şifacı var mı acaba?" diye sıkılmış dişlerinin arasından olabildiğince kibarca sordu.

Otururken acıyla başa çıkabildiğini fark etmişti ama ne zaman ayağa kalksa, karanlık onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Alice'e karşı bu kadar kısa konuşmak istememişti ama erkeklerin bir kadınla konuşurken yapması gerektiği gibi ayakta durmak gibi bir hata yapmıştı ve o anda onu itmek, üstünde bayılmaya tercih edilebilir görünmüştü.

Theo'nun sırıtışı soldu ve yerini endişeye bıraktı. "Yaralandın mı?" dedi Luka'nın vücudunu tarayarak.

"Buraya gelirken ayağım takıldı. Sanırım bileğimi kırmış olabilirim. Zaten geç kalıyordum ve toplantı başlamadan önce iyileştirecek zamanım yoktu, bu yüzden onun yerine katlanmaya karar verdim."

"Buraya gelirken ayağın mı takıldı?" diye gözlerini kısarak tekrarladı. Jade onun yanındaki koltuğa yerleşti ve o meşgulken, Luka Theo'ya uyarıcı bir bakış gönderdi. Theo'nun çenesinde bir kas gerildi ama "Sana bir şifacı bulayım. Bir süre Jade'le burada kal."

Theo odadan çıktığında Jade ona bir kez daha kaşlarını çattı. "Neden bir eşek gibi davranmak

yerine ona yaralandığını ve çok acı çektiğini söylemedin?"

Luka'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Jade tamamen haksız sayılmazdı, ama bir dişinin

sözlerini bu kadar saklamaması.

Götün tekiydim.

"Yaralı ve zayıf bir şekilde topallayarak gelmek hiç de çekici olmazdı," diye mırıldandı, planının Alice'le olan şansına zarar vermekten başka bir işe yaramadığını düşünüyordu.

"Yani, umursamaz ve sahiplenici görünmenin zayıf görünmekten daha çekici

olacağını mı düşündün?" "Evet!" Omuzları çöktü ve ekledi, "En azından bir Clecanian

dişisi için."

Luka başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Clecanianlı bir dişi bir erkeğe yaklaşmazdı. O ona yaklaşmasını beklerdi. Luka'nın kararında Alice'in onunla bir konuşma başlatmaya çalışabileceği hesaba katılmamıştı. Ayrıca hem yarasını hem de onu başka bir erkekle görmenin üzerinde yaratacağı etkiyi büyük ölçüde hafife aldığını da biliyordu. İrkildi. Ona bir erkek tarafından eğitilemeyeceğini söylemek haddini aşmaktı. Bunu herhangi bir dişiye söylemek ona düşmezdi. En azından bu şekilde.

"Clecanianlı bir kadın-" diye tartışmaya başladı ama sözü bir kez daha kesildi.

"Yine mi bu? Bazen aranızda beyni olan tek kişinin Izzo olduğunu düşünüyorum. En azından hoşlandığı bir insan kız hakkında gelip benden tavsiye isteyecek kadar sağduyulu. Bir insanın yanında nasıl davranılacağını bildiğini düşündüren ne?" Sonraki sözlerini yavaşça söyledi ve Luka'nın Jade'den hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine neden oldu. "Alice Çekanyalı değil. O bir insan ve tepkisine bakılırsa şu anda son derece kırgın olduğunu tahmin ediyorum. Olması gerektiği gibi. Çoğu insan kadın dürüstlüğü takdir eder. Eğer güçlü görünmek istediysen, tebrikler, bunu başardın. Artık seni etrafındaki en güçlü pislik olarak görüyor."

Dişi kaba ve küçümseyiciydi ve... haklıydı. İnsan dişilerinin nasıl davrandığını ya da bir erkekten ne istediklerini bilmiyordu. Şimdiye kadar zamanını insanlarla ilgili tıbbi bilgileri araştırarak ve onu uzaktan izleyerek geçirmişti ama elindeki en iyi kaynaklardan birini kullanmayı hiç düşünmemişti. Bir dişi insan. Hem de baldızı. Luka gururlu bir erkekti ama aynı zamanda bir bilim adamıydı. Mantığı onu yanıltmıştı ve yanıldığını kabul edebilirdi.

"Haklısın. Klekanyalı bir dişi gibi davranacağını düşünmüştüm ve şimdi sahip olduğum her şansı mahvettiğimden endişeleniyorum. Bana yardım edebilir misiniz?"

Sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdanan Jade, kaşları çatılmış bir halde ona baktı. Yavaşça yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Kardeşin kadar inatçı olmamana sevindim. Ya da benim kadar. Bunun çok daha zor bir mücadele olacağını düşünmüştüm. Ego böyle bir şey işte." Ona mahcup bir sırıtış fırlattı. "Seni kızdırdığım için özür dilerim. Eve tıkılıp kalmak ve doğumun

yaklaşması yüzünden sinirlerim kontrolden çıktı."

"Bu yetersiz bir ifade." O sırada Theo elinde bir şifacıyla içeri girdi. Jade gözlerini devirdi ama şöyle dedi

Hiçbir şey.

Luka rahatlayarak şarkı söyleyebildi. Gidip Alice'i görmesi gerekiyordu. İşleri yoluna koymalıydı. Neden bu kadar kötü davrandığını açıklamalıydı. Ama önce Jade'den insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi.

Cihazı Theo'nun elinden alarak şişmiş ayak bileğinin üzerinde gezdirdi.

Theo, "Bunun sadece geçici olarak ağrıya iyi geleceğini biliyorsun," dedi. "Bundan hemen sonra kırıkları düzeltmek için bir doktora görünmelisin."

Küçük cihazın onu biraz olsun rahatlatabildiğine şükrederek bir iç geçirdi ve Jade'e baktı. "Bir dişi insanı kazanmak için ne bilmem gerekiyor?"

Theo, Jade'in arkasından homurdandı.

Yeşim ona bir tokat attıktan sonra dikkatini tekrar Luka'ya çevirdi. "Öncelikle söyle bana, ondan gerçekten hoşlanıyor musun yoksa sadece eşin olduğu için mi onu etkilemek istiyorsun?"

Luka bunu kendisi de merak etmişti ama zaman geçtikçe ve onu daha fazla izledikçe hücredeki küçük anılar aklına geliyordu. "Yalan söyleyemem ve bağın ona karşı... yoğun duygular beslememe neden olmadığını söyleyemem, ama bu duygular daha çok cinsel ve koruyucu nitelikte. Onu bu sebeplerden dolayı istiyorum ama hepsi bu değil. Karakolda beni birden fazla şekilde kurtardı. Uyuşturulmuştum, neredeyse aklım başımda değildi ama bana ne yaptıklarını belli belirsiz anlayacak kadar kendimdeydim. Eğer sisli anılarım doğruysa, olması gerekmediği halde nazikti. Ve cesurdu. Bu nezaket ve güçle övünebilecek çok fazla insan yoktur. Başlangıçta çiftleşme içgüdüm beni ona çekmiş olabilir ama o yerde hayatta kalabilmemin tek nedeni oydu. Beni akıl sağlığıma bağladı. Bana savaşmaya devam etmem için bir sebep verdi. Beni bir daha görmek istemezse anlarım ama onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Jade yüzünde geniş bir sırıtışla Luka'ya baktı. "Bunu ona söyle. Çok kolay."

"Ne?"

"Harika bir konuşmaydı." Parmaklarıyla saydı. "Onu olduğu gibi seviyorsun.
Ondan delicesine etkileniyorsun. Onu kazanmak için çok çalışacaksın, ama eğer istemiyorsa onu seninle birlikte olmaya zorlamayacaksın."

"Bununla tatmin olacak mı?" Luka merakla sordu. "Hediye ya da yeteneklerimi veya notlarımı göstermemi istemeyecek mi?"

Yeşim yalvarırcasına Theo'ya doğru baktı. Adam iç çekerek onun yanına oturdu. "Bütün gün burada olacağız, değil mi?"

***

Luka, Theo'nun kendisine eşlik ettiği revirden ayrılırken Jade'in ona söylediklerini düşündü. Eğer haklıysa, Alice'in normalde kur yapmaya eşlik eden gösterilere ihtiyacı olmayacaktı.

Bir insan ilişkisine dair tasvirleri Luka'nın inanamayacağı kadar iyiydi. Sürekli sevgi? Uyumak için ortak yatak? Luka en çılgın rüyalarında bile böyle şeylerin mümkün olabileceğini düşünmemişti, hatta Clecanian kısırlığına bir çare bulsa bile.

Jade'in ona söylediği her şeye sahip olabilmek için Alice'e kendini affettirmesi gerekiyordu.

Artık tamamen iyileşmiş olan ayak bileğinin kırılmadığını öğrenmişti. Ancak ayak bileğinin hemen üstündeki ince kemik kırılmıştı. Doktor onu muayene ettiğinde, Luka'nın iki saatten fazla bir süredir sadece ağrıyla uğraşmakla kalmadığını, aynı zamanda yaralı uzvun üzerinde yürümeye çalıştığını öğrenince şaşırmıştı.

Misafir pas topunu ellerinde sıkıca tutarak suyun karşısındaki Alice'in küçük yüzen evine baktı. Endişe kalp atışlarını hızlandırdı ve yakasına bir sıcaklık çöktü. Luka kaşlarını çattı.

Onun dünyasında, denediği neredeyse her şeyde mükemmeldi. Aklına bir şey koyduğunda, çoğu zaman başarılı olurdu. Endişe hissetmek alışık olduğu bir şey değildi.

Daha önce ne zaman kadınlarla etkileşime girse, eğitiminin ona öğrettiği gibi ya çekici ya da ilgisiz oluyordu. Törenin test aşamasına iki kez gelmişti ama seçilmekten kaçınmak için her seferinde katılmayı reddetmişti. Kendini tanıyordu ve ne istediğini biliyordu. Geçici bir eş bu değildi. Ne zaman bir dişiyi etkilemek için okulda öğrendiklerini kullansa, bu her zaman doğrudan ve açık bir şekilde seks yapmak amacıyla olmuştu.

Luka avuçlarının terden ıslandığını hissettiğinde, Alice'le durumunun farklı olduğunu fark etti. Ondan hoşlanıp hoşlanmamasını önemsiyordu. Ondan hoşlanmasını istiyordu. Sohbet etmek için onu aramasını. Onun ilgisine layık bir insan olmak istiyordu ve şu anda böyle hissetmiyordu.

Yola koyuldu, evine doğru yürürken platformların ayaklarının altında belirdiğini görünce rahatladı. *Metli'nin geçişi devre dışı bırakması ne kadar sürer?* Bilom tarafından sokulmak onu sadece revire geri gönderecek ve Alice'ten bir kez daha uzaklaştıracaktı.

Kapısına ulaştığında, kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra kapıyı çaldı.

Kapının arkasından küçük bir ses duyuldu: "Alo? Kim o?"

"Luka."

Cevabını sessizlik takip edince kaşlarını çattı. Tam onunla umduğu gibi yüz yüze değil de tahta aracılığıyla konuşmaya hazırlanırken Alice kapıyı açtı.

Onu, kollarının ve omuzlarının açıkta kalan derisini görünce geçici olarak nefesi kesildi.

Daha önce giydiği kazağı artık giymiyordu.

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra kapının yanına doğru bir adım attı. "İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu, dudakları incelmişti.

Bu bir Dünya geleneği olmalı.

Kadının evine masumca davet etmiş olabileceği diğer erkekleri düşünüp ürperirken bile onu geri çevirmenin kabalık olacağına karar verdi. Clecanianlı bir kadının evine davet edilmesi genellikle seksle ilgilendiğinin bir işaretiydi. Alice'in gözlerinin gergin bir şekilde odanın içinde gezinip durması, ne yazık ki onun aynı niyette olmadığını gösteriyordu.

Şimdi onun evinin aydınlık ve serin sınırları içinde, topu kapının yanına koydu ve onu tekrar inceledi. Sessizce, açıkta kalan omuzlarını ve yakasının düşüklüğünü gördüğü için mevsimsiz sıcak havaya teşekkür etti.

Kadın boğazını temizledi ve adamın gözleri tekrar onunkilere kaydı. Hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı. Daha iyi bir izlenim bırakmak için eline geçen ilk fırsatta onu süzmekten kendini alamamıştı.

Yanaklarına yayılan soluk pembe renk, adamın dikkatini bir kez daha hedeflerinden uzaklaştırdı. *Şiddetli bir sevişmeden sonra yanakları böyle kızarır mıydı, yoksa teni her yerde pembeleşir miydi?*

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi göz göze gelmeden.

Kendine gel! Luka boğazını temizledi. "Sizi daha önce utandırdığım için özür dilemek istiyorum."

Alice narin bir kaş kaldırdı. "Beni *utandırdığın* için özür mü diliyorsun?" dedi yavaşça.

"Evet, ben-" Gözlerindeki yanan bakış onu duraksattı. "Herkesin önünde seninle bu şekilde konuşmak istememiştim."

"Oh!" diye güldü. "Benimle özel olarak bir pislik gibi mi konuşmak

istedin?" "Hayır..." diye başladı ama açıklığa kavuşturmakta zorlandı.

Alice elini kaldırdı. "Luka, benden ne istediğini gerçekten bilmiyorum. Bu karmaşanın içinde olduğumuz ve artık senin eşin olduğumu hissettiğin için üzgünüm ama birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Kalbi boğazına fırladı ve hızla eriyen aksi yöndeki mantıklı argümanını kesti.
Odanın içinde aniden volta atışını takip etti, sözleri sanki argümanını prova etmiş gibi hızlıca geliyordu.

"İlk tanıştığımızda seni gerçekten tanımıyordum. Orada aklımı başımda tutmama yardım ettin ve bunun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım ama başkalarının mutluluğunu kendi

mutluluğumun önüne koymaktan vazgeçmeliyim." Devam etmeden önce yalvarırcasına ona baktı. "Bize bir şans vermek istiyordum ama bu benim aptallığımdı. Tekrar söylüyorum, sizi tanımıyorum ve şu ana kadar bana davranış şekliniz diğer insanlarınkine çok benziyordu.

"Hayatımda zehirli olduğunu kanıtlamış insanlar var."

Öfke içinde kükredi. *Beni geçmişte onu inciten insanlarla mı kıyaslıyor? Beni bu şekilde düşünemez!*

"Hareketlerimi açıklayabilirim," diye bağırdı, niyetinden daha sert bir şekilde.

Kız irkildi ve adam dengesiz öfkesine lanet etti. Onu kazanmanın tek yolu normalde olduğu gibi sakin ve çekingen bir insan olmaya geri dönmekti ama ona karşı olan hisleri ve onun onu reddetmesi bunu imkânsız kılıyordu.

"Eminim bir açıklaması vardır," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Her zaman bir açıklaması vardır ama insanların bana kötü davranıp sonra da bunu açıklamalarına izin vermeyi bırakmalıyım." Birini taklit ederek alçak sesle konuştu. "'Bağırmak istememiştim, sadece işte kötü bir gün geçirdim. Ya da 'Özür dilerim, doğum gününü yine unuttum. Noel'e çok az kaldı.'"

Luka onun anlattığı her şeyi anlayamıyordu ama biri ya da muhtemelen birçok kişi tarafından kendisine çok kötü davranılmış gibi görünüyordu ve şimdi onun da aynı şeyi yapabileceğini düşünüyordu. "Haklısın. Sana asla o şekilde davranmamalıydım. Davranışımın hiçbir mazereti yok."

Ona gözlerini kırpıştırarak baktı ve yüzünü inceledi. "Şey, bunun için teşekkür ederim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Uzun süre birbirlerine baktılar. Luka duruma yardımcı olmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Uygun bir erkek olduğunu nasıl kanıtlayabilirdi? Hayvancılık okulundaki tüm dersler onu buna hazırlamamıştı. Jade'in söylediği bir şey aklına takılmıştı ama işe yarayıp yaramayacağını bilecek kadar bilgi edinememişti. Jade bunun çok romantik olduğunu söylemişti ve hiç denemediği halde bundan zarar gelmeyeceğini düşündü.

"Bunu telafi edebilir miyim?" diye sordu ona doğru bir adım atarak. Kızın kendisine bitkin bir şekilde bakmasına rağmen geri çekilmemesini iyiye işaret olarak kabul etti. Kız sessiz kalınca, "Seni öpmek istiyorum," diye devam etti.

Alice'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir sonraki anda, yüz hatlarında birçok duygu oynaştı. Bakışları adamın ağzına kaydı ve geçici olarak ısındı, bu da Luka'nın nefesinin altında sessizce homurdanmasına neden oldu.

Bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışır gibi başını salladı. "Hayır!" Aralarında sadece birkaç adım kalana kadar ona doğru yürüdü ve suçlayıcı bir parmakla göğsünü dürttü. "Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?"

Kendini durduramadan elini yakaladı, bileğini daire içine aldı ve başparmağını avucuna dayadı. Temasla birlikte göğsünden yüksek sesli bir mırıltı yükseldi.

Birbirine bağlı ellerine baktı ama hareket etmedi. Yavaşça bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Seni öpmek isteyeceğimi sana düşündüren nedir?" diye mırıldandı nefes nefese, sorusunu yalanlayarak.

Luka bunu neden isteyebileceğini bilmiyordu ama Jade bunu kur yapan insanlar arasında yapılan çok önemli bir şeymiş gibi göstermişti ve Alice'in tepkisi ona daha önce bilmediği bir şey söylemişti. Ondan hoşlanmayabilirdi. Hatta ondan nefret bile edebilirdi. Ama ondan etkilenmişti.

Başparmağını avucunun içinde gezdirdi ve diğer parmaklarıyla bileğindeki nabız noktasını sıktı. Hızlı bir nefes alış verişi, bu küçük dokunuşun bile onu en az kendisi kadar etkilediğini gösterdi. Kadının tahrik edici kokusu aralarına yayıldığında, onu kendine çekmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Şey," diye başladı, sesi hırıltıdan öteye geçmiyordu, "başlangıç olarak, nabzın önemli ölçüde hızlandı. Ayrıca-" bakışlarını vücudunda gezdirdi, figürünü incelediğini gizleme zahmetine girmeden "-uyarılmanın kokusunu alabiliyorum."

Alice küçük bir inilti çıkardı ve bacaklarını daha sıkı bir şekilde birbirine yapıştırmak için duruşunu değiştirdi. *İnkâr etmedi o zaman.* Gülümsedi.

Adam ona yaklaştı ve Jade'in kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaştı. Sözleri kızın öfkesini dindirmiş gibi göründüğü için devam etti, "Jade'in tarif ettiği şekilde hiç öpüşmedim, ama bu sende bu tepkiyi uyandırıyorsa, bunu her gün her dakika yapmaktan mutluluk duyarım."

"Hiç öpüşmedin mi?" diye fısıldadı, onun dudaklarına bakıp kendi dudaklarını yalayarak.

Yine de kıza yaklaştı ama kızın çekinmesinden korktuğu için ona dokunmamaya dikkat etti. "Ben hızlı öğrenirim. Tüm derslerden en yüksek notları alırım."

Bir parmağını çenesinin altına sokarak başını kendine doğru çevirdi. Derin bir nefes aldı, göz kapakları kapandı. Onun doğal, tatlı kokusu uyarılmışlığıyla karışarak içinde derinlerde bir şeyleri çağırdı. Zaten yükselmekte olan şaftı bir anda sertleşti. Bu kokuyu daha önce de almıştı. Zihninin gerilerinde bir yerlerde bunu tanımıştı.

Onun uyarılmışlığının kokusunu daha önce almış olması ve şimdi bu kokuyu tanıması moralini yükseltti. Bu, kızın ona daha önce de böyle tepki verdiği anlamına geliyordu. Ondan etkilenmiş ve bunu bastıramamıştı.

Aklına sinsi bir düşünce geldi. Onun duygularını okumakta pek iyi olmayabilirdi ama kendisini başka şekillerde arzulamasını sağlayabilirdi. Onu memnun etmek için yeterince zaman harcarsa, yavaş yavaş onu etrafında istemeye başlayabilirdi. Eğer yeterince yanında olursa, onu nasıl kazanacağını öğrenebilirdi.

İlişkilerinin sekse dayalı olmasını istemezdi, tıpkı diğer tüm Clecanian'lar gibi ama alabileceği her şeyi alırdı. Onun derisinin altına girmeye yemin etti.

"En iyi notlar mı?" diye sordu dalgınca, eli gömleğini yumruklamak için yükseldi. Onun dokunuşuyla adamın mırıltısı şiddetlendi.

Onu öpmesine izin verecekti. Vereceğini biliyordu. Ama tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Boynunun sütununu öptüğü gibi her seferinde bir dudağını mı öpmeliydi, yoksa meme uçlarını öptüğü gibi yalayıp emmeli miydi? Başladığında onun önderlik edeceğini umarak ağzını indirdi. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve hareketsizce yerinde tuttu.

Gözleri hâlâ açıktı, onunkilerin mizahla kırıştığını gördü. Bir kalp atışı geçti ve Luka kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Bu kesinlikle doğru değildi. O geri çekilmeden önce, kadın hareket etti. Dudaklarını yuvarlayarak ağzını onunkine sıkıca bastırdı. Adam da onun hareketlerine karşılık verince, ağzını hafifçe aralayarak nefesinin onunkine karışmasına izin verdi. Bu his yeniydi ama rahatsız edici değildi. Bu bağlantıyı şaşırtıcı derecede samimi ve erotik buldu. Öpücüğün sorumluluğunu almak ve onu istediği şekilde keşfetmek için zorlamamak için tüm enerjisini odaklamak zorunda kaldı.

Ancak kadın dilini onunkinin üzerinde gezdirdiğinde tüm otokontrolü bozuldu. Şaşkınlıktan başını geriye attı. Alice gözleri dehşetle açılmadan önce durgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Oh, bundan hoşlanmadın. Çok özür dilerim. I-"

Bir hırıltıyla ağzını kendi ağzıyla kapattı ve doğru olduğunu umarak öpücüğü istediği şekilde derinleştirdi. Kız uzaklaşmaya karar vermeden önce, adam onun bedenini kendine çekti, bir eli onu yerinde tutmak için saçlarına dolanırken, diğeri sırtının alt kısmında gezindi. Şaşıran ve rahatlayan kız kollarını adamın boynuna doladı ve onun ateşli öpücüğüne kendi tutkusuyla karşılık verdi.

Kadının vücudunun yumuşadığını, kıvrımlarının artık sızlayan şaftına baskı yaptığını hissettiğinde alçak bir inilti kaçtı.

Bir yatak bulmalıyım. Şimdi! diye düşündü, aklı sadece yarı yerindeydi.

Kadının uyarılmışlığının kokusu güçlenmiş, hislerini uzaklaştırmıştı. Her iki eli de aşağı uzanarak onun yuvarlak kıçını sıktı. Kız ağzının içinde inlediğinde zevkle kükremek istedi. Onu en yakın yatay yüzeye taşımak niyetiyle kolayca kaldırdı. Bacakları adamın beline dolandı ve amını adamın sikiyle aynı hizaya getirdi.

Ona karşı hafifçe sallandı. Bir insanın böylesine çıldırtıcı bir şehvet uyandırması nasıl mümkün olabilirdi? Luka bir an önce onun içine girmezse ölecekmiş gibi hissediyordu ama önce onun kendisini istediğinden emin olmalıydı. Hazır olması için gereken süre boyunca onu memnun edecekti.

Geniş ve açık odanın özel bir köşesine sıkışmış yatağını gördü. Yatağın kenarına kadar yürüdü

ve üzerine uzandı. Kadın onun altında debelenmeye devam etti. Yakında durmazsa, tam orada boşalacaktı. Kendini öpücükten uzaklaşmaya zorlayarak eşine baktı.

Önündeki görüntü karşısında göğsü sıkışmıştı. Öpüştükleri için dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. Daha da güzeli, ona gülümsüyordu. Pantolonunun arasından fısıldadı, "Seni daha önce öpmeye çalıştım. Sen geri çekildin."

Sırıttı. "Neyle karşı karşıya olduğumu bilseydim bunu yapmazdım."

Arkasına yaslanıp bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Kız kıpırdamadan yatıp bakmasına izin verdiğinde içinde bir gurur kabardı. İnce bluzunun arasından çıkan sertleşmiş meme uçlarını görünce avucunu yüzünde gezdirdi. Kalçaları hâlâ adamın kalçalarının etrafına yayılmıştı ve elbisesinin altından görünen iç çamaşırının en ufak bir görüntüsünü ona veriyordu.

Bu yataktan hiç ayrılabilecek miydi? Eğer kadın izin verirse, sonsuza dek burada kalmaktan mutluluk duyacaktı.

Dudaklarını yalayıp eteğinin ucuna bakarken, bu gerçek ziyafete nereden başlamak istediğini çok iyi biliyordu. "Kapını kilitlersem çekilir misin?" diye sordu, içinde bulundukları sersemliği bozmak istemiyordu ama mahremiyetlerini sağlamak zorundaydı.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Burada olacağım."

Kız fikrini değiştiremeden, adam kapıya doğru koştu ve titreyen eliyle kilidi açtı. "Bana izin verdiğin sürece seni o yatakta tutmayı planlıyorum ve o kızların rahatsız etmesini istemiyorum," diye omzunun üzerinden seslendi. Sürgülerin sesi duyulduktan sonra dönüp ona doğru yürüdü ve yatağa uzanmış güzel formunu seyre daldı.

Kıkırdadı. "Hangi kızlar?"

Yatağın kenarına ulaştı ve diz çökerek kadının kalçalarındaki damarlara baktı. Zihni şehvetle dolup taştığından, "Kapıyı çalmadan içeri girenler," diye cevap verdi.

Dirseklerine kadar yükselip başını ona doğru eğerek yavaşça sordu: "Bunu yaptıklarını nereden biliyorsun?"

Kahretsin!

Luka bunu neden bildiğine dair mantıklı bir mazeret bulmak için beynini zorladı ama bulamadı. Dehşet içinde sessizce ona baktı. Gülümsemesi soldu ve gözleri önce avluya sonra da ona kaydı.

Yataktan atlayarak, "Beni mi izliyordun, Luka?" diye bağırdı. Jade

dürüstlüğün en iyisi olduğunu söylemişti. Yavaşça yerden kalktı. "Evet."

Bir an için ağzı açık bir şekilde ona baktı. O da bu fırsatı değerlendirerek hızlıca açıkladı: "Sonra İlaçların etkisi geçince çiftleşme bağı beni buraya çekti. Seni görmek ve güvende olduğundan emin olmak zorundaydım ve beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

"Bu kadarı da fazla," dedi elini ağzıyla kapatarak. "Gitmeniz gerekiyor."

Ona doğru bir adım attı ama kadın geri çekildi. Başka ne diyebilirdi ki? Günlerce ve gecelerce onu izlemişti ve daha da kötüsü, bugün onunla birlikte olduktan, onu öptükten sonra, bu konuda kendini kötü hissetmiyordu. O onun eşiydi. Onun yanında olmak o kadar doğru geliyordu ki, ondan uzak olmanın ne kadar yanlış olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordu. Tüm hayatı, varlığından bile haberdar olmadığı bir yapbozun eksik parçasıyla geçmişti.

Onu kollarına almanın, yüzünün ona gülümsediğini görmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimledikten sonra, hayatının geri kalanında her gün onu izleyeceğini biliyordu. Peki, ona ne söylemeliydi? Yalan söyleyip üzgün olduğunu ve bir daha yapmayacağını mı yoksa ona gerçeği mi söylemeliydi?

Adamın karar vermesine fırsat vermeden kapısına yöneldi. Az önce devreye soktuğu kilidi unutarak, sonuçsuz bir şekilde kolu çekti.

Arkasında durdu ve kilidi açmak için omzunun üzerinden uzandı. Kadın, adam arkasındayken donup kalmıştı, kapı hâlâ kapalıydı.

"Neden normal bir adam olamadın ki?" diye mırıldandı. Kapıyı açarak kenara çekildi. Gözlerini aşağıya dikerek, "Çık dışarı," dedi.

"Ben gidiyorum," dedi ve onun sert bakışlarıyla karşılaşmasını bekledi. "Ama bir şeyi bilmelisin. Sen benim eşimsin. Ve insan bedenin beni nasıl tanıyacağını unutmayı öğrenmiş olsa da, ben seninim. İçten içe *normal* bir erkek istemiyorsun ve ben bunu kanıtlayacağım. Seni rahat bırakacağım ama vazgeçmeyeceğim. Söz veriyorum Alice."

Bölüm 14

Alice öfkeyle volta atıyordu. Çok aptalca davranmıştı. Yine. Neden hiç beyninin sesini dinleyemiyordu?

Neden her zaman sürekli olarak yanlış olan hislerine güvenmek zorundaydı?

İlk geldiğinde, ona karşı yumuşadığını hissetse bile güçlü kalmaya ve silahlarına sadık kalmaya çalışmıştı. Sonra adam onu öpmek istedi. Birdenbire ortaya çıkmıştı, tamamen uygunsuzdu ve suratına sert bir tokatla sonuçlanması gerekirdi ama Alice vücudunun tepkisine engel olamadı. Onunla ilk tanıştığından beri onu öpmek istemişti. Bunun hayalini kurmuştu.

Adımları yavaşladı ve bir elini dalgınca dudaklarında gezdirdi. Ama lanet olsun, eğer şimdiye kadar gördüğü en iyi öpüşen kişi o değilse. Gerçekten de hızlı öğreniyordu. Yatağa doğru bakarak inledi. Bir yanı, biraz daha hareketlenene kadar ona takip olayından bahsetmemiş olmasını diliyordu. Vücudu dinmeyen bir şehvetle yanıyordu.

Yatağa doğru ilerledi, ıslak ve zonklayan ihtiyacını kendisi gidermek niyetindeydi ama sonra durdu. Avluya açılan pencerelere bakarken, öfkesi bir kez daha üzerine çöktü. Şu anda bile onu izliyor olabilirdi.

Alice öfkesine hakim olmaya çalıştı ama elini iç çamaşırının beline atıp ona biraz işkence etmek için garip bir istek duydu.

Yatağa yığıldı ve gerçekte nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Üzgün olması *gerektiğini* düşündüğü için mi üzgündü? Yoksa gerçekten kırılmış mıydı? İçgörüye ihtiyacı vardı.

Dışarı çıkıp Vanessa, Daisy ve Rita'nın ortak evlerine doğru ilerledi. Oraya vardığında onları verandada güneşlenirken buldu, geniş ama sığ bir çocuk havuzuna uzanmışlardı, ellerinde floresan içecekler vardı. Onun gelişiyle birlikte üçünden de, herhangi bir Woo Girl'e taş çıkartacak çığlıklar yükseldi.

Alice gülümsemekten kendini alamadı, üç çakırkeyif arkadaşını görünce öfkesi azaldı.

"Hey, kızım!" Vanessa içkisini dökmeden yüzüstü dönmeye çalışıp başaramayınca güldü.

"Bu bir parti faulü. Şimdi havuz suyunu içmek zorundasın." Daisy diliyle kendi içeceğinin pipetini bulmaya çalışırken kıkırdadı.

Alice kıkırdadı ve küçük havuzda bellerine kadar oturan üç kadının yanına oturdu. "Görüyorum ki eğlenceli bir gün geçiriyorsunuz."

"Şey," diye geveledi Rita, sözlerini diğer ikisinden saklayarak, "Vanessa kendini biraz kötü hissediyordu, biz de onu neşelendirmeye karar verdik."

Alice, yattığı yerde bardağının kalanını içmeye çalışan Vanessa'ya odaklandı.

Mide. Luka'yla yaşadığı drama kendini o kadar kaptırmıştı ki arkadaşının yanında olmak için zaman ayıramamıştı.

Vanessa geldiklerinden beri cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama kadının eve dönmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Sık sık, kaçırılmadan kısa bir süre önce kavga ettiği kız kardeşinden söz ediyordu. Daha önce Vanessa, Lucy'nin onun için bir ipucu bulduğunu söylemişti. Alice tırnaklarını kemirdi.

İşler yolunda gitmemiş olmalı. Alice içine dolan bencilce rahatlama dalgasını bastırmaya çalıştı. Elbette arkadaşının acı çekmesini istemiyordu ama Vanessa bir şekilde gitmenin bir yolunu bulduysa, bu onun için başa çıkması zor bir kayıp olacaktı.

Alice ne olduğunu sormaya hazırlandı ama göz ucuyla Daisy ve Rita'nın beceriksizce başlarını salladıklarını gördü. Daisy parmağını dudaklarına götürerek neredeyse kendini gözüne sokacaktı. Alice daha sonra gelip neler olup bittiğine bakacaktı ama şimdilik Vanessa'nın da moralini düzeltmeye çalışacaktı.

"Bütün bunları nereden buldunuz?" diye sordu, havuzun sert, plastik malzemesini ve ayağına yakın bir sürahideki parlak pembe sıvıyı inceleyerek.

Vanessa'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Izzo bizim için her şeyi ayarladı. Burada çalışıyor, biliyorsun. Ve garip bir nedenden ötürü," dedi sesini gereksiz yere yükselterek, "Tapınağın bu bölümünde takılıp duruyor."

Daisy kızardı ve dudağını ısırarak sırıttı. "Şu parlayan balıklardan bazılarını kontrol etmek için bu küvetlerden birini kullandıklarını gördüm ve işleri bittiğinde alıp alamayacağımızı sordum. Sadece nazik davranıyordu," diye sessizce itiraz etti.

Rita kıkırdadı. "Ona malzeme listemizi verdiğinde o çocuk neredeyse kendi ayağına takılıyordu ve sana söyleyebilirim ki, ben istediğim için değildi."

Daisy daha geniş gülümsedi. "Her neyse, toplantın nasıl geçti? Luka'yla konuştun

mu?" Alice'in gülümsemesi duraksadı. "Evet."

Vanessa sarhoş olmasına rağmen onun tavrındaki değişikliği fark etti. Kaşları endişeyle çatıldı. "Olamaz, ne oldu?"

Onların iyi havasını bozmak istemiyordu ama bu konuyu biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Luka ile aralarında geçen her şeyi anlatmak için acele etmedi. Kadınlar soluk soluğa kaldılar ve doğru yerlerde kaşlarını çattılar ve sonunda nasıl ayrıldıklarını anlattığında sessizce oturdular.

Vanessa etrafına bakınarak, "Yani, bekle," dedi. "Seni izliyor muydu? Her zaman mı? Şimdi de bizi mi izliyor?"

Alice ağaçlara doğru baktı, bir heyecan mı hissediyordu? "Belki, bilmiyorum." "Tuhaf."

Daisy kıkırdadı ve yarıya kadar suya batana kadar havuza gömüldü.

Rita sahte bir şaşkınlıkla elini kalbinin üzerine attı. "Daisy, vay canına. O utangaç küçük dış görünüşün bunca zamandır gerçekten de gizli bir ucube mi saklıyordu?"

Vanessa dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini ağzına götürerek ağaçlara doğru bağırdı: "Luuukkkaaa! Orada mısın, seni koca sapık?"

"Vanessa!" Alice gülerek kadını susturdu.

Alice'e döndü ve içkisini yeniden doldurdu. "Peki, sorun nedir? Eğer onun gerçekten bir pislik olduğunu düşünseydin, bizimle onun hakkında konuşmazdın. Ondan hoşlanıyorsun ama hoşlanmaman gerektiğini düşünüyorsun. Sorun bu mu?"

İşte tam olarak bu, diye düşündü Alice, kadının açık sözlülüğü ve sezgileri karşısında şaşırmıştı.

Luka'yı sevmediğinden değildi. Onu çok seviyordu ama böyle bir kişilikle neye bulaşacağını tecrübelerinden biliyordu. Onlara Luka'dan bahsetmişti, böylece onu Luka'dan uzak durmaya ikna edebileceklerdi. Kendisini daha fazla sorgulamasına neden olmak yerine, onu bu çıkmazdan kurtarmak için. "Yaptığım yanlış mı? O kontrolcü ve sahiplenici ve..."

Rita, "Ve kadınlık organlarınızı sevindiriyor," diye ekledi.

Sorun bu muydu? Luka'ya delicesine ilgi duyuyor ve sadece duygularını seksten ayıramadığı için daha fazlası olduğunu mu düşünüyordu?

"Yine de çok fazla kırmızı bayrak vardı. Dünya'dayken Randy denen adam bunun gibi ürkütücü şeyler yapıyordu. Evimin önünde durmuyordu, sanmıyorum ama rastgele iş yerime geliyordu ya da iletişim diploması almak için çalışıyor olmasına rağmen benim aldığım bir derse giriyordu. O zamanlar bir şey düşünmemiştim, ama daha sonra, gerçekten kontrolcü olduğunda, bunu bir araya getirmeye başladım." Vanessa kaşlarını çattı, ikna olmamış görünüyordu ve içkisini yeniden doldurmak için havuzun kenarına eğildi. Alice devam etti, "Ve başka bir adam, Jorge, özel hayatımda bana karşı hep çok tatlıydı, ama ne zaman dışarı çıksak bana bok gibi davranırdı. Sanki benimle görülmekten utanıyor gibiydi."

Rita yüzünü buruşturarak, "Tanrım, erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkin var," dedi.

Alice ellerini havaya kaldırdı. "Ben de bunu söylüyorum! İçgüdülerim asla doğru çıkmaz."

"Gerçekten tavsiyemi mi istiyorsun, yoksa sana duymak istediklerini söylememi mi?" Vanessa havuzun sert kenarına yaslanarak sordu.

Dudaklarını ısırdı, onun tavsiyesini isteyip istemediğinden emin değildi. Alice, Vanessa'nın

sözlerini her zaman yumuşatmasa da, aslında insanları okumakta ve duyması zor olsa bile tavsiye vermekte gerçekten iyi olduğunu öğrenmişti. Vanessa, başka bir hayatta olsaydı, bir kadın doktor olmak istediğini itiraf etmişti.

Psikolog.

Alice gerildi. "Gerçek fikrini istiyorum."

"Doğru, geçmişte pek çok fiyasko seçtiniz ama burası Dünya değil ve kararlarınızı Dünya erkekleri hakkında bildiklerinize dayandıramazsınız. Elmalarla armutları karşılaştırıyorsun. O bir uzaylı. Çiftleşmiş bir uzaylı. Öğrendiğimize göre, bu beyinlerinde ciddi anlamda çılgınca şeyler olduğu anlamına geliyor ve hayvancılık okulunda diğer her şey için eğitilmelerine rağmen, çiftleşme bağıyla nasıl başa çıkacakları ve bunu nasıl yönetecekleri konusunda eğitilmemişler, çünkü artık kimse böyle bir şeyin var olduğunu düşünmüyor." Vanessa küçük bir hıçkırık geçirdikten sonra devam etti. "Tek bildiğin, takip etmenin normal olduğu. Sıradan bir insan gibi gelip kapını çalacak değil ya. Onunla sadece birkaç kez konuştun ve evet, çok iyi biri değildi ama yine de bir nedenden dolayı ondan hoşlanıyorsun. Eğer bu sadece cazibe ise, o zaman onu daha fazla tanıyın. Eğer gerçekten bir pislikse, zamanla çekiciliğin azalacaktır ama belki de sonunda seni şaşırtacaktır." Gülümsedi. "Seni dünyasının merkezi haline getiren bir erkekte sevimli bir şeyler vardır.
Sizi kontrol etmeye çalışmadığı sürece, ona karşı hissettiklerinizde bir sorun görmüyorum."

"Yani toplantıdaki davranışlarını ve beni izlemesini görmezden gelmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Vanessa içini çekti. "Hayır. Bu tür şeyleri bir bağlama oturtman gerektiğini söylüyorum. Bunu her zaman düşünmeden aptalca şeyler söyleyen biri olarak söylüyorum." Birden gözleri cam gibi oldu ve içkisini bir dikişte bitirdi.

Alice yere yığıldı, arkadaşının yüzünde gördüğü bir anlık acı karşısında gözleri yaşardı. Ona doğru uzandı ama Vanessa onu uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ve eğer bir pislikle birlikte olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünseydim, sana söylerdim, tamam mı? Gardını al ama ona bir şans ver. Tek söylediğim bu."

"Sen git o kıçı getir." Daisy hülyalı bir şekilde gülümsedi, kollarını ve bacaklarını kar meleği yapar gibi suyun içinde gezdirdi.

Acı verici derecede utangaç kızdan gelen bu çirkin yorum karşısında tüm kadınlar kahkahalara boğuldu. "Sanırım Daisy'yi kırdınız," diye hırıldadı Alice.

Öğleden sonrasının geri kalanı mutlu bir şekilde geçti. İçeriye geçtikten sonra kadınlar gece boyunca şakalaşıp içki içtiler. Daisy ve Rita bir yığın yastık ve battaniyenin içinde uykuya daldıktan sonra Alice, Vanessa ile konuşma fırsatını yakaladı.

"Bugün ne oldu? Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Alice fısıldadı.

Vanessa içini çekti ve ona doğru dönerek bacaklarını kanepenin altına sıkıştırdı. "Ben sadece... Ona geri dönmem gerekiyor, Alice." Gülümsemesi soldu. "Beni dinleyen herkesle konuşuyorum, beni eve götürecek bir gemiyi nasıl bulabileceğimi anlatmalarını sağlamaya çalışıyorum, ama kimse bunu yapmıyor. Bugün, ben

İyi bir ipucu bulduğumu sanmıştım. Lucy muhafızlardan birinin birini tanıdığını söyledi ama aklındaki geminin çoktan gittiği ortaya çıktı. Bu hiç adil değil. Jade'in kurtarılmasına yardım ettiği insan olmayan kadınların çoğu aylar önce evlerine gittiler! Bazı gezegenlerimiz 4. Sınıf diye biz gidemeyecek miyiz yani? Bu doğru değil."

"Sen ve kız kardeşin gerçekten yakın mısınız?" Vanessa'nın gözlerinde gördüğü acı yürek parçalayıcıydı.

Üzüntüyle kıkırdadı. "Hayır. Birbirimize katlanamıyoruz. Çok tutucudur ve her zaman nasıl iyi bir iş bulup yerleşemediğimden şikayet eder. Birbirimizi çok fazla görmüyoruz bile ama... o benim kız kardeşim. O benim bir parçam." Gözleri sulandı. Alice uzanıp sessizce destek olmak için elini sıktı. "Biz kaçırılmadan önce ona gerçekten korkunç şeyler söyledim. Bunu düşünmeden edemiyorum. Onu tanıyorum - bana ne olduğunu öğrenmeye çalışırken hayatını mahvedecek ve eğer ona geri dönmeye çalışmayı bırakırsam kendimle yaşayamam."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Alice usulca, nasıl olacağını bilmiyordu ama bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

"Her neyse." Vanessa burnunu çekti. "Muhafız bana geminin gittiğini söyledikten sonra kendimi kaybettim." Sessizce horlayan iki kadına gülümsedi. "Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Tekrar Alice'e baktı. "Hepiniz olmasaydınız."

Alice öne doğru eğildi ve ona sıkıca sarıldı. Sonunda Vanessa rahatladı ve çok geçmeden o da uykuya daldı.

Kadınları uyandırmamak için elinden geleni yaparak önlerindeki masaya su bardaklarını yerleştirdi, sonra parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi ve çıktı. Vanessa'ya nasıl yardım edebilirdi? Şimdiye kadar tanıştığı her Kolekanyalı eve dönmelerine izin verilmemesi konusunda kararlıydı. Eğer yeterince uzun süre beklerlerse, diye düşündü Alice, Clecanianlar kendilerini Dünya'ya göstermeye karar verebilirlerdi. Alice dalgın dalgın başını salladı. Vanessa olanlar hakkında ayrıntıya girmemişti ama eve dönme ihtiyacında dile getirilmemiş bir aciliyet var gibiydi.

Gölün bu bölümündeki beş evi birbirine bağlayan ahşap platformlar boyunca düşüncelere dalmış bir şekilde ilerledi. Evine giden yürüyüş yoluna döndüğünde kısa bir süre durdu. Luka kapısının önünde oturmuş, sessizce onu izliyordu.

Duygusal iniş çıkışlar, alkol ve güneşle dolu uzun bir gün olmuştu. Alice çok yorgundu ve şu anda onunla uğraşacak zihinsel güce sahip değildi. Duyguları üzerinde biraz daha çalışana kadar olmazdı.

İnledi. "Hala burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktı ve cevap vermeden önce bakışlarını onun üzerinde gezdirdi: "Geçiş kartımı içeride unuttum."

Adamın aç bakışları karşısında içine yayılan sıcaklığı görmezden gelerek kapısını açmak için harekete geçti. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Omuz silkti. "Sana alan açmak istedim." Ona açık bir erişim sağlamak için yoldan çekilmek yerine, havada asılı kaldı ve iri gövdesiyle onu kalabalıklaştırdı. Üzerinden ısı yayılıyordu, tıpkı sarhoş edici kokusu gibi. Çam mı? Hayır. Ama kesinlikle toprak kokusuydu.

Ormanda saklanıyormuş, Alice!

Kilidi açarken bakışlarını kapıdan ayırmadı. Sanki adamın gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi teni karıncalandı. Kapı nihayet açıldı ve topu almak için içeri uzandı.

"Al," dedi ve hiç istifini bozmadan adamın kalkık ellerine bıraktı. Gözlerini

ondan ayırmadan mırıldandı: "Devre dışı bırakıldı."

"Tabii ki öyle," diye homurdandı. Onun sıcak bakışlarından ne kadar hoşlandığından rahatsız olan Alice el saatini çalıştırdı, sonra da sembollere kaşlarını çattı.

"Humista'ya yirmi dört var," dedi, elleri arkasında onu süzerek. "İçeri girip bir muhafızın gelmesini bekleyebilir miyim? Yaklaşık yarım saat içinde devriye geziyor olmalılar."

Hayır! Hayır de! diye bağırdı

zihni. "Peki." *Aptal.*

Ona küçük bir gülümseme verdi ve onu takip etmeden önce içeri girmesini bekledi. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi topu kolunun altına sıkıştırarak.

Yemek sentezleyicisine doğru ilerlerken sessiz kaldı. Şimdi ne isteyecekti? Yorgunluk

onu çekiyordu. *Ona ne vermeyeceğim?*

Arkasından gelen bir gümbürtü onu yerinden sıçrattı. Arkasını döndüğünde adamın elinde tuttuğu kırmızı pasonun küçük yemek masasının üzerinde durduğunu gördü. Adamın ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuştu.

"Ne?"

Diliyle alt dudağını ıslattı, sonra bir elini dağınık saçlarında gezdirdi.

Alice içinde kabaran iç çekişi bastırdı. Tanrım, o dudağı tekrar öpmek istiyordu. "Ne iyiliği?" Sözleri, umutsuzca enjekte etmeye çalıştığı zehirden yoksundu.

Anlaşıldığı üzere, kolay lokma olmamak zor bir işti ve Alice yorulmuştu. İçgüdülerine karşı savaşmaktan yorulmuştu. Annesi ona her zaman "baltasını gömen" insanlara katlanamadığını söylerdi. Alice de o insanlardan biriydi. Tartışmaların üzerinde durmayı ya da kin tutmayı sevmezdi.

Bir yandan bu durum, affedeceğini ve unutacağını bilen insanların ona kötü davranmasına neden oldu.

ertesi güne kadar. Diğer yandan, diğer insanlardan çok daha hızlı bir şekilde "mutlu" haline geri dönebildiğini fark etti.

Olmuş ve bitmiş bir şeyin üzerinde durmak mantıklı değildi. Neden bundan faydalanmayacak birini bulamıyordu ki?

"Bana hücrede neler olduğunu anlatabilir misin?" Yumruklarını iki yanında sıktı. "Pek bir şey hatırlamıyorum ve hatırladığım kadarını da... şey... her şeyi doğru hatırladığımdan emin değilim."

Alice yavaş bir nefes verdi. Bunu şimdi mi yapmak istiyordu? Sentezleyiciyi çaya benzer sıcak bir içecek üretmesi için programlayarak ne söyleyeceğini düşündü. Omzunun üzerinden, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Sarsıldı ve bir anda ona doğru ilerledi. "Bunu sizin için getirebilirim. Lütfen oturun."

Başını ona doğru eğdi, bakış açısını anlamaya çalıştı. Yavaşça masaya çekildi, onun hareketlerini uzun süre inceleyemeyecek kadar bitkin düşmüştü. "Ne hatırlıyorsun?"

Tezgâha yaslandı ve boğazını temizledi. "Uzun süre zincirli ve yalnız olduğumu hatırlıyorum. Sonra seni hatırlıyorum. Benimle konuştuğunu... bana dokunduğunu."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Özür dilerim,"

diye mırıldandı. "Özür mü?"

Ona baktı ve şaşkın bir ifade takındığını fark etti.
O durumdayken sana dokunmamı istemedin. Özür dilerim. Helas bunu yapmazsam seni elektrikle öldürmekle tehdit etti, umarım anlayışla karşılarsın." Bu bir yalandı. O da bunu biliyordu. Eninde sonunda, Helas'ın tehditleri olmasa bile, ona dokunacaktı.

Ona doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve içkisini almak için tezgâha koştu. İçkiyi masaya koyduktan sonra ona en yakın köşeye oturdu. "Bunun için asla özür dilememelisin."

Bardağını sıkıca kavradı ve gözlerini onunkilerle

buluşturmak için kaldırdı. Yüzüne kurt gibi bir

sırıtma yayıldı. "Asla."

Kalp atışları hızlanınca gülümsemesini fincanına sakladı ve uzun bir yudum aldı. Yaptığı şey yüzünden onu hor görmediğini bilmek bir yükü hafifletmişti. "Bu konuda kızgın olduğunu sanıyordum."

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek güldü. "Güzel bir dişinin, hem de eşimin, işkence görmemi engellemek için ellerini üzerimde gezdirmesine kızacağımı mı sandın?"

Büyüleyici. Ne tehlikeli bir nitelik. Çayına odaklandı.

"Hayvanlarla olan çalışmalarınızla ilgili size bir teklifim var."

Ona baktı. "Eğer bana bir daha bir erkeğin senin dilini okumayı öğretemeyeceğini söylersen, o zaman-"

"Hayır, hayır," dedi başını sallayarak. "Araştırmamın bir parçası olarak, sadece bana ve alanımdaki birkaç kişiye açık olan bir vahşi yaşam rezervine erişimim var. İsterseniz sizi oraya götürebilirim. Bazı hayvanları kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

"I..." Söyleyecek söz bulamıyordu. Görünüşte önerisi çok düşünceli görünüyordu. Peki işin püf noktası neydi? "Peki karşılığında?"

"Seninle akşam yemeği yemek isterim."

"Akşam yemeği. Hepsi bu mu?" dedi kısık gözlerle.

Dudaklarını tekrar yaladı, bakışları bir an için kızın ağzına kaydı. "Daha fazlasını denemeyeceğime söz veremem ama akşam yemeği yeterli."

Onun bu itirafı karşısında cinsel organına bir zevk ateşi düştüğünü hissetti. Onun girişimlerine karşı koyabilecek miydi? Burun delikleri alevlendi ve göğsünde alçak bir mırıltı duyuldu. Yüzüne yırtıcı bir sırıtış yayıldı. "Sadece akşam yemeği," dedi titreyerek.

Bu çok fazlaydı. Adamın onun üzerindeki etkisi çok içgüdüseldi. Onu takip etmesini gündeme getirmesi gerekiyordu. Çünkü buna bir son vermesi gerekiyordu ama aynı zamanda onun yanında neden dikkatli olması gerektiğini de hatırlatması gerekiyordu. "Yine röntgencilik yapmayı mı planlıyorsun?" Onun şaşkın ifadesi üzerine, "Beni izlemeyi" diye düzeltti. Ormanda saklanıp yine beni izlemeyi mi planlıyorsun?"

Arkasına yaslanarak, cevap vermeden önce bir süre ona baktı. "Hayır diyebilirim. Öyle ya da böyle bilemezsin. Ama sana yalan söylemek istemiyorum. Çiftleşme bağının beni geri dönmeye zorlamayacağına söz veremem."

Alice kaşlarını çattı. Verdiği cevap neden onun cazibesini azaltmamıştı? "Bu saplantılı. Beni tanımıyorsun bile."

"DNA'm senin tarafından değiştirildi. Artık daha güçlüyüm. Daha hızlı." Adamın eli şimşek gibi fırladı ve yavaşça onunkini kavradı. Anında kalp atışları hızlandı ve içinden bir mırıltı yükseldi. "Bunu hissediyor musun? Fiziksel bir şey. Biyolojik. Senin hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama ruhum seninkini tanıyor." Elini çekiştirdi. Bir anlık tereddütten sonra elini bıraktı. "Senin yanında olmadığım zaman kendimi... yanlış hissediyorum. Bütün gün etrafta dolaşıyorum, konsantre olamıyorum. Sanki bir şey unutmuşum ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bu çıldırtıcı."

Uyarı! Dikkat! Gardınızı alın! Ona karşı her zaman garip ve yoğun bir bağ hissetmemiş miydi?

Söyledikleri mantıklı mıydı, yoksa kötü davranışları lehine bir argüman oluşturmakta gerçekten iyi miydi?

Birbirlerine sessizce bakarlarken gözleri onunkilere dikildi, nefesleri hızla geliyordu. "Ya sonunda senden nefret edersem?" diye fısıldadı.

Aralarında sadece birkaç santim kalana kadar ona doğru eğilerek, "Benden nefret mi ediyorsun

Alice?" diye gürledi. Kapıya vurulan yüksek ses Alice'in sıçramasına neden oldu.

Luka kısık bir hırıltı çıkardı, ayağa kalkıp masaya doğru yürümeden önce bir süre daha onun bakışlarını tuttu.

Kapı.

Arkası dönükken Alice birkaç sakinleştirici nefes aldı. *Benim istediğim gibi gitmedi.*

Açık kapı aralığında Zed duruyordu. Aralarına bir göz attı. "Metli seni bulmam için beni gönderdi. Burada olacağını düşündüm."

Alice kapıya doğru yürürken, "Merhaba Zed," dedi.

"Zed?" Luka yumruklarını sıkıp açarak "Zed" dedi. "Evet,

Alice'e bana Zed diyebileceğini söyledim."

Alice iki adamın sessiz bir tartışmaya girmiş gibi görünmesini izledi. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Luka'nın gözleri ona baktığında yumuşadı ve kadının içine bir sıcaklık yayıldı. "Evet, o benim kardeşim."

"Kardeşin mi?" Auzed bu yüzden ona çok tanıdık geliyordu. "Bu gezegende kısırlık sorunu olduğunu sanıyordum. Kaç kardeşin var?"

Her iki adam da rahatladı, omuzları düştü. Luka cevap verdi, "Annemiz Çekanyalı değildi. Üremekte o kadar zorlanmadı."

Zed kapı aralığından geriye doğru adım atarak Luka'nın gitme vaktinin geldiğini işaret etti.

"Au-zed'i çağıracağım," diye başladı Zed'in tam adını vurgulayarak, "seni alıp birkaç gün içinde bana getirecek, böylece seni rezervlere götürebileceğim."

Alice kardeşinin yanında Luka'nın tavırlarının çok daha resmi olduğunu fark etti. Başkalarının yanında duygularını daha sıkı tutuyor gibiydi.

Yumuşak tarafını sadece bana karşı mı gösteriyor? Bu çocukça düşünce karşısında

içten içe ürperdi. Başıyla onayladı. Luka ona son bir özlem dolu bakış atarak oradan

ayrıldı.

***

"Beni almak için biraz daha bekleyemez miydin?" Luka, Alice'in evini duyamayacak kadar uzaklaştıklarında homurdandı.

Büyük ilerleme kaydetmişlerdi. Ondan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama en azından yemek sırasında kendini affettirmesi için ona bir şans vermeye hazırdı. Onu tekrar görme kararının ne kadarı onu araştırma rezervine götürmesi için verdiği rüşvete dayanıyordu? Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onu kazanmak zaman alacaktı ve onunla geçireceği zamanı kazanmak için elindeki tüm araçları kullanacaktı.

Onun rezervi ziyaret etmesine izin verme fikri aklına geldiğinde hem çok sevinmiş hem de bunu daha önce düşünemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Bir ziyaret onu mutlu edecek ve kariyerine yardımcı olacaktı. Neredeyse başka hiçbir erkeğin sunamayacağı bir şey sunabileceğini bildiği için zaferle havayı yumruklamak istedi.

Onun ilgisini çekecek olmasının yanı sıra, Huil Araştırma Rezervi de oldukça romantikti. Onu meraklı gözlerden uzak tutabilirdi ve o oradayken başka kimsenin rezerve erişemeyeceğini bilerek rahatlayabilirdi.

"Geçiş kartının süresinin bitmesine asla izin vermemeliydin. Metli çok kızmıştı," diye yanıtladı Zed ona bakmadan.

Öfkesine hakim olmakta zorlandığını fark edince omuz silkti. "Yine de tam olarak yanlış zamanda araya girdin."

Ana bina ile çıkış arasındaki uzun su yoluna ulaşan Zed, ona karşıya kadar eşlik etti. "Seni görmeyi kabul etti mi?"

Yüzüne yine geniş bir gülümseme yayıldı. "Evet, zamanlamayla ilgili ayrıntıları size daha sonra göndereceğim. Ona eşlik edebilirsin, değil mi? Bunu yapacak başka kimseye güvenmiyorum."

"Yapacağımı biliyorsun." Zed eğildi, yüz ifadesi ciddiydi. "Biliyorsun, Metli *dün* öğleden sonra seni almamı istedi." Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve gölün karşı kıyısına çekilmeden önce göz kırptı.

"Alice, dinliyor musun?" Rhaego tersledi.

Birkaç kişi kıs kıs güldü.

Bu sabah Kraliçe, Rhaego'nun ilgilenenlere Tremantian dilinde bir ders vermek için uğrayacağı haberini göndermişti. Alice'in yaklaşık bir saat olduğunu tahmin ettiği bir süre boyunca Rhaego sabırla Clecanian alfabesindeki her harfin adını ve telaffuzunu açıklamıştı. Bu süre içinde Alice'in dikkatini beş kez çekmek zorunda kalmıştı.

Yakında Zed'le birlikte Luka'yı görmeye gitmesi gerekiyordu ve başka hiçbir şeye konsantre olamadığını fark etti. Bu önemliydi, lanet olsun, o halde neden dikkatini veremiyordu?

"Evet, özür dilerim Rhaego. Bugün biraz dikkatim dağınık."

Yanına oturmuş olan Lucy çenesini elinin üzerine dayadı ve hülyalı gözlerle Rhaego'ya baktı. "Biriyle buluşacak."

Alice hemen, "Bu bir randevu değil," diye karşı çıktı. Ama öyleydi. Öyle değil miydi?

Luka'nın söylediklerini düşündükçe ona daha fazla hak vermeye başladı. Aralarında bir tür bağ vardı. İnsanların derinlerde bir yerde hâlâ çiftleşme bağının hayaletini taşıyor olması mümkün müydü? Luka'ya karşı alışılmadık derecede güçlü bir bağ hissettiğini her zaman biliyordu ama bunun birlikte travmatik bir şey yaşadıkları için olduğunu varsaymıştı. Ancak geriye dönüp baktığında, onu ilk gördüğü andan itibaren ona karşı bir çekim hissettiğini hatırlıyordu.

Dünya'daki insanlar ruh eşlerinden bahsettiklerinde, kastettikleri şey bu olabilir miydi? Sadece belirli insanların paylaştığı ve tanıyabildiği uzun süredir kayıp olan bir bağlantı. Eğer öyleyse, bir galaksi tarafından ayrıldıkları için kaç insan eşini bulmayı kaçırmıştı? Ve sonra, eğer tüm bunlar doğruysa, Alice kimdi ki kaderin yüzüne tükürecekti? Gerçekten ruh eşini bulmuş muydu?

Rhaego homurdandı. "Bence bugünlük bu kadar yeter."

Alice irkildi, bir kez daha dikkatini vermediğini, kendi düşüncelerinde kaybolduğunu fark etti.

Derse gelen altı kadın sınıftan ayrılırken, Alice koşarak Rhaego'nun yanına gitti. "Gerçekten çok üzgünüm."

Adam el salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Keşke benim de dikkatimi bu kadar dağıtan biri olsaydı."

Alice de bunu tahmin etmişti. Rhaego'nun ders vermeye gönüllü olduğunu öğrendiğinde nedenini merak etmişti. Geldiğinde giydiği dar gömlek ve taranmış saçları ona fazlasıyla şey anlatmıştı.

"Bugün birkaç kadın kesinlikle seni kesiyordu. Hiçbiri yeterince dikkat dağıtıcı değil miydi?" dedi ve adamın yanaklarına ve boynuzlarına yayılan koyu kestane rengi allığa bakarak sırıttı.

"Jade bana bazı dişilerin bu kıyafet seçiminden hoşlanabileceğini söyledi." Rhaego mahcup bir şekilde gülümsedi. "Korkmadan bakılmak güzeldi ama bir eş tanımadım."

"Yine de onlardan biriyle çıkabilirsin, asla bilemezsin. Theo'nun Jade'i tanıması biraz zaman aldı, değil mi?"

Omuz silkti. "Ya bir dişiyle ilişkiye girersem ve eşimi başka bir dişide tanırsam? İnsan dişileri cinsel ilişkilere Clecanian dişilerinden farklı yaklaşır. Kimseyi incitmek istemem."

Alice başını iki yana salladı ve bu devasa, boynuzlu yumuşaklıktan nasıl korkmuş olabileceğini düşündü. "Hangi dişiyi tanırsan tanı çok şanslı olacaksın. Sen harika bir adamsın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve onu kapıya kadar geçirdi.

Dışarıda, parlak güneşin altında, Lucy telaşlı Auzed'le hızlı hızlı konuşuyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Auzed'in yüzündeki ifade, Lucy ona doğru eğilerek parmağını yavaşça pazusunun üzerinde gezdirdiğinde şaşkın bir hal aldı.

Alice ve Rhaego'yu gördüğünde onlara doğru koştu ve Lucy'nin suratını asmasına neden oldu.

"Bunu neden yaptın? Lucy senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Zed'in çenesi sık sık yaptığı gibi sıkıştı. "Herkesten hoşlanıyor. Her zaman muhafızlardan biriyle flört ediyor. Benimle oyun oynanmasından hoşlanmıyorum. Ve bizim erkeklerimiz flört etmenin Dünyalılar arasında yaygın olduğunu anlamıyor. İnsanların bir kocaya kur yapmaya çalıştığını düşünmeye başladılar ve umutlanıyorlar. Sadece bu hafta, profesyonel olmayan davranışları nedeniyle erkeklerime üç kez ihtar vermek zorunda kaldım."

Alice omuz silkti. Buradaki erkekler, dişilerin az olduğu bir gezegenden gelen erkeklerin olacağını düşündüğünden çok daha seçici olmaya başlamışlardı.

Zed, "Hazır olur olmaz gidiyoruz," diyerek Alice'in hızlanmasına neden oldu.

Evinin kapısına yaklaştığında, şeffaf yuvarlak bir platform üzerinde yüzen güzel bir bitki gördü. Bitkinin yaprakları parlak yeşil ve gürdü ve içine dikildikleri cam kasenin kenarından aşağıya doğru süzülüyordu.

Çabucak bitkiyi aldı ve yüzen platformu uçup gitmesi için bırakarak içeri getirdi. Onu, aldığı diğer üç güzel bitkiyle birlikte yemek masasının üzerine yerleştirdi. Hiçbir zaman

bir not vardı ama kimden geldiklerini tahmin edebiliyordu. Ona Rhaego'nun dersini anlatmaya gelen Asivva, bunların Tören'in var olmadığı zamanlardan kalma yaygın kur hediyeleri olduğunu söylemişti.

Bir süre bitkilere baktı, hediye almış olmanın verdiği maddiyatçı sevinci bastırmaya çalıştı. Luka'yı tanımak istiyordu ve bu hediyelerin duygularını etkilemesini istemiyordu. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. *Ama hediyelere bayılırım.*

Tırnaklarını yiyerek ve el saatini tekrar kontrol ederek gardırobuna geçti ve kıyafetlerine baktı. Kıyafetinin işlevsel olması gerekiyordu, tek bildiği buydu. Güzel görünmeye çalışmalı mıydı? Daha mı şık giyinmeliydi? Bir türlü karar veremiyordu.

Luka için çekici görünmeye çalışmanın artılarını ve eksilerini tarttığı birkaç acı dolu dakikadan sonra şort, bot ve uzun kollu bir üstte karar kıldı. Bu kıyafet hem kullanışlıydı hem de vücudunu gösteriyordu. Saçlarını serbest bıraktı ama her ihtimale karşı bileğine bir kurdele bağlamaya karar verdi. Kurdeleyi tek eliyle bağlamak için birkaç dakika boşuna uğraştıktan sonra vazgeçti ve onun yerine cebine soktu.

Bir saç bağı için krallığım.

Zed'le birlikte çıkışa doğru ilerlerken midesinde kelebekler dans etmeye başladı. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. "Zed, bu kurallara aykırı değil mi? Şehirden biri beni görebilir, değil mi?"

Gözleri gölü taramaya devam etti. Görevde olmamasına rağmen herkesi güvende tutmaktan vazgeçemiyor gibiydi. "Görülmeye izniniz var. Kraliçe diğer dişilerin görülmesini istemiyor çünkü bir Clecanian'ın çiftleşme işaretlerini ortaya çıkarabilirler."

Endişe ve heyecanı hâlâ içindeyken ağzından kaçırdı: "Luka iyi biri mi? Çok kız izler mi?"

Ona yan gözle bir bakış attı.

"Oh, hadi ama. Bunu yaptığını bildiğini biliyorum. O gün onu ormanda gördün, değil mi? Kimseye söylemem," diye ısrar etti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ağzını

iki yana kıvırdı, cık cık etti.

"Luka her zaman çok azimli olmuştur. Her zaman düşünür, her zaman çalışır ve çok nadiren başarısız olur. Eğer bir şey istiyorsa, onun peşinden gider ve başarana kadar da durmaz." Zed ona bir kez daha gülümsedi. "Onun bir dişiyi seni istediği gibi istediğini hiç görmedim."

Parlayarak, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Onun için iyi oldun." Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle ekledi: "Arada bir başarısız olması

gerekiyor.

sık sık. Bunu yapmazsa kendini çok beğenir."

Nakil aracına kadar yolun geri kalanını sessizce yürüdüler ve içeri girdiklerinde kendi düşüncelerinde kayboldular.

Alice henüz şehri görmemişti ve aynalı araçta pencere olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Neden hiç pencere yok? İnsanlar seyahat ederken dışarıya bakmak istemezler mi?"

"Bunu pek düşünmedim." Zed kaşlarını çatarak kabinin tavanına baktı. "Kruvazörün yüzeyinin her yerinde hiçbir şeye çarpmadan yönünü bulmasını sağlayan binlerce küçük kamera olduğunu biliyorum.
Aracın kabuğu da çok güçlü. Görsel olarak o kadar çekici olmayabilir ama daha güvenli."

Açıklaması mantıklıydı ama yine de... Yabancı bir şehir ve o bunu göremiyor muydu?

Çok geçmeden Zed hedeflerine ulaştıklarını duyurdu. İletişim cihazına uzandı, ama
Gitmek için hiçbir hareket yapmayınca Alice'in kafası karıştı. "Dışarı çıkmıyor muyuz? Tam olarak neredeyiz?"

"Luka'nın binasındayız. Seni buraya getirmemi ve sonra da ona haber vermemi istedi. Evine gitmemiz yerine aşağı inip seninle tanışmak istiyor."

"Neden?"

Zed iç çekti, muhtemelen kardeşi hakkındaki soruları yanıtlamaktan yorulmuştu. "Çok özel biri ve oldukça dağınık. Muhtemelen ortalığı toparlamak istememiştir."

Alice muzipçe gülümsedi. "Ona burada olduğumuzu söyledin

mi?" Adam gözlerini ona dikti. "Hayır, henüz söylemedim."

"Güzel. Beni onun evine götürmeni istiyorum."

"Neden?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Çünkü!" diye bağırdı. "O ağaçların arasına saklanıp beni izleyebiliyor ve evimin önünde oturabiliyor ama ben onunkine giremiyor muyum? Bu saçmalık!"

Auzed yüksek sesle güldü, normalde soğukkanlı olan bu adamdan garip bir ses çıkmıştı.
"Katılıyorum. Hadi gidelim."

Taşıttan çıktılar ve birkaç metre ötedeki bir dizi kapıya doğru ilerlediler. Kapıların ardında büyük, dolambaçlı bir merdiven uzanıyordu.

"Kaç kat yukarıda?" diye sordu boynunu bükerek.

Duvardaki bir kumandaya doğru yürüyerek, "Yetmiş dokuzuncu kat," diye cevap verdi.

Alice bunun aptalca bir fikir olup olmadığını merak ederek inledi. Hiçbir uyarı olmadan yer hareket etmeye başladı.

Zed'i pençeleyerek çığlık attı.

Bir kahkaha daha attı. "Her katı yürüyerek çıkacağımızı mı sanıyordun?"

Alice rahatlayarak karakoldaki döner merdiveni düşündü. O da hareket edebilmiş miydi? Bu onların asansör versiyonu muydu?

Mide bulandırıcı bir tırmanışın ardından merdivenler koyu kırmızı lake bir kapının önünde

yavaşlayarak durdu. "Bu o. Katın sahibi o." Zed uzandı ve elini kapının koluna koydu. kapının kendisinden daha fazla. Tanıdık bir vızıltı ve kilit gıcırtısı duyuldu. "Neyse ki acil durumlar için bana giriş izni verdi." Alice onu içeride takip etmek için bekledi ama o hareketsiz kaldı. Bir süre sonra kapının yanındaki duvarda bulunan bir panele doğru ilerledi. "Gitmeye hazır olduğunuzda Luka'ya benimle iletişime geçmesini söyleyin."

"Kalmıyor musun?" dedi, Luka ile tekrar yalnız kalacağı için aniden gerilmişti.

"Tapınağa geri dönmem gerek. Merak etme, iyi olacaksın. Unutma, biraz başarısız olmak ona iyi gelir," diye fısıldadı ve Alice bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldı.

Kapıya doğru dönerek başını salladı ve omurgasını dikleştirdi.

"Ah, bir şey daha var," dedi, onun gözleriyle buluşmasını bekleyerek. "Birkaç gün önceki toplantıdan hemen önce Luka'nın alt bacağındaki bir kemiği kırdığını bilmelisin. Fibula kemiği. Toplantıya yetişebilmek için bunu görmezden gelmeye çalıştı. Sırf seni görebilmek için gölün çevresindeki tüm yolu yürüdü."

Alice toplantı boyunca onun yüzünde birçok kez gördüğü acı dolu ifadeyi düşündü. Her şey anlamlıydı.

Neden bana söylemedi? Alice avucunu yüzüne vurmak istedi. *Çünkü ona bahane üretmemesini söyledim, işte bu yüzden!*

İnledi. "Bana söylediğin için teşekkürler."

Zed omuz silkti. "Bu biraz da benim hatamdı. Sadece bir burkulma olduğunu düşündüm ve ona sineye çekmesini söyledim.
En azından toplantıdaki davranışlarının onun hakkındaki düşüncelerinizi etkilemesine izin vermeyin."

Alice eşiği geçti; aşağıya doğru inen merdivenin gıcırtılı sesi Zed'in yola çıktığını doğruluyordu. Girişte bir an durdu ve az önce öğrendiklerini özümsedi. Bu yeni bilgi bazı şeyleri değiştirmişti ama bu değişikliklerin ne anlama geldiğini gerçekten düşünecek ne zamanı ne de mahremiyeti vardı.

Alice şimdilik onu tekrar tanımaya çalışacağına karar verdi. Kırık kemik yok, zincir yok, dalga geçmek yok. Luka'nın kişiliğinin onu endişelendiren yönleri olduğu kesindi ama Dünya'da bunlar tehlike işaretiyken burada olmayabileceğini de kabul edebilirdi. Evet, şu an için en iyi plan Luka'yı

bir insan olarak tanımak ve sonra biriyle çıkmaya uygun olup olmadığına karar vermekti ve umutsuzca öyle olmasını umuyordu. Kendine zihinsel bir beşlik çakarak etrafına bakındı.

Geniş, açık, yarım daire şeklindeki odada tanıdık parlayan kürelerin sağladığı aydınlatma loş ve sıcaktı. Gözlerinin alışması bir an aldı. Ağzını bir gülümseme kapladı ve endişesinin bir kısmını giderdi.

Önündeki duvar odanın uzunluğu boyunca kıvrılıyordu. Her tarafına resimler, karalanmış notlar ve çeşitli kâğıtlar yapıştırılmıştı. Etrafa gelişigüzel serpiştirilmiş çeşitli mobilya parçalarını incelerken, neredeyse her yüzeye yayılmış kitap ve kâğıt yığınlarını gördü.

Çok dağınık. Alice gülümsedi, artık bu mahrem ayrıntıyı bildiği için heyecanlanmıştı.

Sağında küçük bir mutfak gördü, evin açık ara en çıplak alanıydı. İçinde kimse yemek pişirmemiş gibi görünüyordu, belki de hiç. Siyah taş tezgâhların üzerinde ne mutfak eşyaları ne de baharatlar duruyordu. Görünürde ne bir lavabo ne de temizlenmeyi bekleyen bir yığın kirli bulaşık vardı. Alice evinin dağınık olma ihtimali en yüksek bölümünün Luka'nın en temiz yeri olmasını tuhaf buldu.

Mutfağın yanında bir dizi cilalı ahşap çift kapı vardı. Eşleşen bir çift de duvarın karşı tarafında bulunuyordu. Her iki set de büyük ve heybetliydi. İkisi de sıkıca kapalıydı.

Luka'ya seslenmeli, ona burada olduğunu söylemeliydi. Alice hınzırca sırıttı. *Onun eşi olduğum için beni izlemesinde bir sakınca görmüyorsa, evinin etrafında dolanmamda da bir sakınca görmemeli.*

Odada hiç pencere yoktu ve geniş olmasına rağmen dışarıdan gelen ışığın azlığı Luka'nın evini eksantrik bir profesörün kalabalık çalışma odası gibi hissettiriyordu. İçini suçlu bir zevk kapladı. Çok kişisel bir alanı işgal ettiğinin farkındaydı.

İki yıpranmış koltuk ve şöminenin önünde duran alçak bir masa onu çağırdı. Eğer şömine yanarsa burası harika bir okuma alanı olabilirdi. Çoğu şömine gibi bir duvara bağlı olmak yerine, bu şömine odanın ortasında serbestçe duruyordu. İçinde banyo yapılabilecek büyüklükte metal bir kâsenin içinde pırıl pırıl, sivri siyah taşlar vardı. Tavandan, kasenin yaklaşık beş metre yukarısından sarkan bir havalandırma deliği vardı.

Başını büyük ateş çukuruna doğru eğerek bıyık altından güldü. Eski bir televizyon dizisi olan *Jetgiller*'de olsa hiç de yadırganmazdı. Tabii George Jetson'ın da ateşin tadını çıkarırken kürk bir halının üzerinde çırılçıplak uzanmak istemesine neden olan bir cinsel çekiciliği varsa.

Alice siyah taşları daha detaylı görebilmek umuduyla büyük leğene yaklaştı. Aniden, uzun alevler kükreyerek canlandı. Alice çığlık atarak elini artık kırmızı olan taşlardan çekti.

Arkasından derinden gelen bir ses gürlemeden önce kapıların açılma sesi kısa bir süreliğine bilincinde parladı. "Alice?"

Kalbi hâlâ bir mil hızla atarken, tehlikeli anlık ateşi için onu azarlamak niyetiyle döndü. Gördüğü

şey, kelimelerinin içinde erimesine, sıcak ve ağır bir şekilde içine yerleşene kadar aşağı kaymasına neden oldu

seks.

Küçük bir havlu dışında çıplaktı. Su damlacıkları geniş göğsünden ve yontulmuş karın kaslarından aşağı akarak kalçalarına kadar sarkan kumaşın içinde kayboldu.

Onun vücudunu defalarca görmüş, ona dokunmuştu da. Ama onun zincirsiz, ıslak ve ateş ışığında parlayan görüntüsü ona sanki ilk kez görüyormuş gibi hissettirdi.

"Siktir," diye inledi.

Laneti yüksek sesle söylediğini fark edince elini ağzına kapattı.

Bakışları onunkilerle buluşunca inledi. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı, sonra vücuduna baktı. Başını tekrar kaldırdığında, o güne kadar gördüğü en erkeksi ve kendinden emin sırıtışla karşılaştı.

Sırıtarak ona doğru bir adım attı. "Burada ne işin var Alice?"

Adamın havlusunu sıkı sıkı tutuşunun gevşediğini fark edince kaşlarını çattı. Telaşla, "Zed beni içeri aldı. Nerede yaşadığını görmek istedim."

Havlusundaki hareket kadının bakışlarını üzerine çekti. Kalın kumaş yavaşça kıvrıldı. Karşılık veren sıkışma ve merkezindeki ısı seli, bir iniltiyi bastırmasına ve ondan uzaklaşmasına neden oldu.

Bir anda ona doğru ilerledi ve bir kolunu beline doladı. Adamın kokusu ve sıcaklığı kadının duyularına nüfuz etti. Sırtının alt kısmındaki elinin sıcak dokunuşu bir damga gibiydi.

Kadının bedenini kendine çekti ve eğilerek kulağına gürledi: "Dikkat et aşkım. Neredeyse ateşin içine giriyordun."

Aşk mı? Alice nefes almaya konsantre olmak zorundaydı. Kendini yanıyormuş gibi hissetmesi için alevlerin içine girmesine gerek olmadığını kanıtlıyordu. Havlusunun altında sıkışıp kalmış, sert boyu karnına bastırıyordu. Onun hiç dokunmadığı bir parçasına.

Göğsünden gelen derin mırıltı tüm vücudunda yankılandı. Şaftından gelen titreşim karnına çarptı ve bir şimşek gibi klitorisine fırladı. Hiç düşünmeden vücudu adamın içine doğru kavis çizdi.

Havluyu tutan diğer eli, kadının ensesindeki saçlara gömüldü ve sıkıca kavradı. Birbirlerine bastırdıkları bedenlerinin baskısı artık havluyu aralarında tutan tek şeydi. Eğer uzaklaşırsa, havlu düşecek ve onu tamamen açığa çıkaracaktı.

Saçlarını zevk veren bir acı hissetmesine yetecek kadar sert bir şekilde kavrayan adam, başını yana yatırarak boynunu açığa çıkardı. Adamın sıcak nefesini kulağında hissedebiliyor, dudakları

kulak memesinin derisi üzerinde geziniyordu.

Sesi titreyerek, "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum Alice. Bırak yardım edeyim."

Tanrım, bunu kastetmiş olamaz... Ona nasıl hayır diyebilirdi ki? Göğüs uçları sertleşti, gömleğinin artık nemli olan kumaşında aşırı hassaslaştı. Kollarını yanlarına daha sıkı kenetledi, parmakları sıkı bir yumruk halinde avuçlarının içine kıvrıldı.

Önce onu tanıyın. Önce onu tanı.

"Ben... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Başını onunkine doğru çevirdiğinde, yırtıcı bir gülümsemenin adamın yüz hatlarını kararttığını gördü.

Yavaşça ağzını onunkinden bir nefes uzakta durana kadar indirdi. "Ama yemek için yeterince güzel kokuyorsun. İzin ver seni rahatlatayım. Başka bir şey yapmayacağım, söz veriyorum," diye mırıldandı.

Adamın sırtındaki eli kıçını kabaca yoğurmak için eğildiğinde nefesi kesildi. Adam onun bu anlık şaşkınlığını bir fırsat olarak değerlendirdi ve ayrık dudaklarını ustalıkla öptü.

Bu kez içinden bir inilti koptuğunda şaşırmadı. Luka'nın zekâsı ve kendine güveni çok seksiydi. Onu öptüğünde, bunu tatlı bir şekilde yapmadı. Yumuşak dudakları ve dilinin hızlı geçişleriyle onu kızdırmıyordu. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, derin, sert ve çılgınca öpüyordu.

Onun amını bu şekilde öpebileceği düşüncesi, ellerinin adamın güçlü, nemli omuzlarını kavramak için dışarı fırlamasına neden oldu. Ağzının içine doğru hırladı ve bir koluyla onu vücuduna doğru kaldırdı. Bacağı dışarı fırlarken aralarındaki havlu düştü, ayağı alçak masanın üzerindekileri silip süpürdü.

Bir kasırga içinde, gözlerini açana kadar kaldırılıp döndürüldü ve kendini masanın üzerinde yatarken bulunca şaşırdı. Luka tamamen çıplak bir şekilde üzerinde durmuş, ona bakıyordu. Adamın büyük, kalın sikini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kilit altındayken birçok kez gözünün önüne gelmişti ama bakışlarını hiç ayırmamıştı. Şimdi bu görüntünün tadını çıkarıyordu. Dudaklarını yalayarak ona dokunduğunu hayal etti.

"Beni zorlama Alice," diye boğazının altından hırladı. "Yoksa söz verdiğimden daha fazlasını yapmak zorunda kalırım."

***

Luka, Alice'i bu kadar kısa süre içinde tekrar kollarında hissedecek kadar şanslı olacağını düşünmemişti. Aslında, rezervde birlikteyken çok fazla tahrik olmadığından emin olmak için bazı önlemler alınması gerektiğine karar vermişti. Ne de olsa onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Onu yavaşça baştan çıkarması gerekiyordu.

Küvette oturmuş, ılık suyun kendisini yıkamasına izin vermiş, kadının kendisine gülümsediğini

ve ellerini aletinin üzerinde gezdirdiğini hayal etmişti. Neredeyse onun kokusunu bile alabileceğini düşünmüştü ki, onu görmeden önce üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletmek için yumruğunu sıkmaya başladı. Ama sonra bir çığlık duymuş ve onu bulmak için dışarı fırlamıştı... burada.

Kadının ona attığı ateşli bakış onu çileden çıkarmıştı. İhtiyacının kokusu o kadar güçlüydü ki, onunla yandığını söyleyebilirdi. Tek yapmak istediği kıçını ikinci bir deri gibi saran o dar şortu yırtıp içine dalmaktı ama kendini yavaş gitmeye zorladı. Onun kendisini istemesini sağladı.

Şimdi ona bakarken, kendini kontrol etme yetisi yavaş yavaş yok oluyordu. Onun çıplak vücuduna bakışı, sanki onu tatmak istiyormuş gibi dudaklarını yalayışı, geriye sadece içgüdüsü kalana kadar düşüncelerini sarmala gönderdi. Aletini kavradı, yumruğunu kabaca üzerine bastırdı ve "Şortunu çıkar Alice" diye bağırdı.

Küçük pembe dili alt dudağını tekrar ıslatmak için dışarı fırladı ve adam inledi.

"Eğer koparılmalarını istemiyorsan, çıkar onları," diye hırladı ve kızın

irkilmesine neden oldu.

Onu korkutup kaçırdığından emin bir şekilde içinden küfretti ama sonra elleri yavaşça aşağı inerek şortun düğmelerini çözdü ve çıkardı. "Aferin kızıma. Şimdi de gömlek."

Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Dediğini yapacak mıydı? İhtiyaç duyduğu şekilde hükmetmesine izin verecek miydi? İçindeki çiftleşme içgüdüsü ona bunu yapacağını söylüyordu. Kız onun için her yönden mükemmeldi.

Bir anlık tereddütten sonra sırtını dikleştirdi, gömleğini başının üzerine kaldırdı ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı.

Luka masanın kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve önündeki manzarayı seyre daldı. Kollarını kadının kalçalarının altından geçirip bacaklarının üst kısmını kavrayarak bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin verdi.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, göğsü sıkışmıştı.

Şimdi dirseklerine dayanmış, hızlı nefesler alıyordu. Yanaklarına ve göğsüne yayılan bir kızarıklık neredeyse çakıllı meme uçlarına ulaşıyordu. Adam keskin bir çekişle onu masanın üzerinden kendisine doğru sürüklediğinde ciyakladı. Bacaklarını serbest bıraktı, kalçalarının iki yanında dinlenmelerine izin verdi ve üzerine çıktı.

Bir elini uzaklaşmasını engellemek için omzuna koyarak, bir elini de küçük belinin üzerine koyarak, esmer meme ucuna yerleşti. Dili göğsünün tepesinde dolanır dolanmaz, kadın ona doğru eğildi ve parmakları saçlarına gömüldü. Adam onun nefis göğüslerini yalayıp emerken, kadın alçak sesle inliyordu.

Kadının uyarılmışlığının kokusu havada ağır ağır yayılıyor, adamın ağzını sulandırıyordu. Eğer aşağıya uzanıp ona dokunursa, onu sırılsıklam bulacaktı.

Dostum, benim için ıslandı. Bu düşünceyle mırıltısı yeniden şiddetlendi. Haykırdı, aşağı doğru kıvrıldı

ona karşı daha da yaklaştı ve kalçalarını onun acı verici bir şekilde zonklayan ereksiyonuna doğru eğdi.

Saçındaki keskin bir çekiş onu sırıtmaya itti. Göğsünü serbest bırakarak küçük eşinin onu istediği yere götürmesine izin verdi.

Çoğu kadın onu kendi cinsiyetine yönlendirir ve ondan kendilerini tatmin etmesini isterdi. Alice bunun yerine adamın yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek onu bir öpücük için aşağı çekti. Ağzının içine doğru inledi, vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi, siki onun gıcırdayan seksine sıkıca yapıştı.

Öpüşmek kısa sürede en sevdiği şeylerden biri haline gelmişti. Ağızları bu şekilde kilitlendiğinde hissettiği bağ... tarif edilemezdi. Onun dilinde kendi etinin tadını alabiliyor muydu?

Açgözlü ağzı tarafından boğulan küçük boğuk iniltiler ondan kaçtı. Kalçalarının hareketi hızlandı, parmakları her geçen an daha sıkı bir şekilde adamın omuzlarına gömülüyordu.

Gözlerini açarak geri çekildi. "Seni boşaltmak benim işim ve ayrıcalığım. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözleri ağırlaşmış, şehvetle uyuşmuştu. Adama pençe atıp onu kendine doğru çekmeye çalışmadan önce içinden bir protesto ve hayal kırıklığı iniltisi yükseldi. Adamın göğsü genişledi. Şehvetten çılgına dönmüş eşinin ona uzanmasından daha güzel bir manzara olabilir miydi?

Her iki eliyle kadının bileklerinden birini kavrayarak kollarını iki yanına doğru itti ve ardından kalçalarının üzerine oturdu.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Lütfen geri dön, Luka. Çok yakınım."

Kadının boğucu yalvarışı onu istediğini yapmaya itecek kadar çaresizdi ama sonra onunla birlikte olduğu zayıf pozisyonu hatırladı. Ona vücuduna hükmedebileceğini göstermesi gerekiyordu. "Ben söylediğimde boşalacaksın, aşkım."

Bu ismi daha önce kazara mırıldanmıştı ama kızın gözlerindeki genişleme ve dudaklarındaki gülümseme, hoşuna gittiğini düşünmesine neden oldu.

Bir inilti çıkardı ve onu izlemek için başını kaldırdı. Onun bakışlarını tutan adam, araştırdığı hassas noktanın hemen üzerinde gezinene kadar ağzını siyah iç çamaşırına doğru indirdi. Sanki ilkel bir parçası onun mırıltısından gelen titreşimi sevdiğini biliyormuş gibi, göğsünde bir kez daha gürledi.

Bu ses üzerine küçük bir inilti çıkardı ve nefesini tuttu. Adamın açık ağzı ıslak ve sıcak bir şekilde kadının seksini örten kumaşın üzerine indi. Kadın inledi, başı masaya düştü ve kalçaları adamın diline doğru sarsıldı.

Aleti öfkeyle seğirdi; içinden pompalanan kan kaynar su gibiydi. Her an

Kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmemek için harcadığı zaman acı vericiydi ama kızın önünde kıvranması ve miyavlaması her şeye değerdi.

Kızın bağlanmış bileklerini serbest bırakarak, girişini koruyan iç çamaşırını hızla parçaladı ve kalıntıları kalçalarından yukarı yuvarlayarak yoldan çekti.

Nefesi onu terk etti. Yumuşak kahverengi bukleler parlayan, pembeleşmiş seksinin üzerine oturmuştu. *Çok güzeldi.*

Görünüşe göre onun büyüleyici amcığını hayranlıkla seyretmek için harcadığı zaman çok uzun sürmüştü, çünkü aşağı uzandı ve cinsel organının tepesindeki küçük bir çıkıntının etrafında hızla dönmeye başladı. *Bir klitoris, kısaca klitoris, diye* hatırladı. *Bunu kendisi yapmak istediğine göre canı yanıyor olmalıydı.*

Kızın bu sataşmayı daha fazla hoş karşılamayacağını bildiğinden, bacaklarını omuzlarına attı, her iki bileğini de yakaladı ve büyük avuçlarından biriyle karnına sabitledi. Ağzını hassas tomurcuğunun üzerine sıkıştırdığında protesto çığlığı bir coşku iniltisine dönüştü.

Luka'nın zihni sanki sarhoşmuş gibi zevkle dolup taşıyordu. Kadın onun altında yatıyor, adını inliyordu. Kadının uyarılmasının tatlı tadı dilini kaplıyor, yüzü kadının kalçasındaki yumuşak tene sürtünüyordu. Onun ilk kez boşaldığını duymak üzere olduğunu bildiği için içinden bir heyecan geçti. Vücudunun sertleşmesi ve titremesi de ona aynı şeyi söylüyordu.

Kendi zayıflığından nefret eden bir homurtuyla, serbest eli şaftına doğru uçtu ve onun yuvarlanan kalçalarıyla aynı anda pompalamaya başladı.

Nefesleri kesildi ve vücudu titreyerek göğüslerinin sallanmasına neden oldu. *Artık çok yakındı.* Bileklerini serbest bıraktı, bir parmağını seksine daldırdı ve "Gel, dişi." diye homurdandı.

Yumruğunu kendi üzerinde daha sert pompalayarak kendi orgazmı patladı. Hırladı ve sırıttı, bir yandan da onu yalamaya ve emmeye devam ederken, sıkı çekirdeğinin parmağının etrafında kasıldığını hissetti. Elleri masanın kenarını kavradı ve "Luka!" diye haykırırken sırtı eğildi.

Parmağıyla onu yavaşça okşamaya devam ederek, çığlıkları yumuşak pantolonlara dönüşene kadar bekledi. Sonra, ona dokunmaktan kendini alamayarak, ama onun baştan çıkarıcı merkezinin çok hassas olduğunu bilerek, avuçlarını uyluklarının yumuşak derisinde yukarı ve aşağı gezdirdi.

Tavana baktı, elleri yüzünü örtmek için yukarı uzandı. *Üzgün müydü?*

Onun bacaklarını çekmeye çalıştığını hissetti, bu yüzden kaşlarını çatarak bacaklarını daha sıkı kavradı. Bunun onu daha çok sevmesini sağlaması gerekiyordu, daha az değil. Neden ondan uzaklaşmak istiyordu?

Dirseklerinden destek alarak doğruldu ve kaşlarını çatarak onu inceledi. Yanaklarındaki koyu pembe kızarıklık sadece efordan kaynaklanmıyordu. *Utanç mı?*

Vücudunun aşağısına bakarak, iç çamaşırının artık onu çevreleyen elastik kalıntılarıyla oynadı.

Bel. Titrek bir sesle, "Giyinebilir miyim lütfen?" dedi.

Dişlerini sıktı. Belki de ona yeterince sert bakarsa, zihninin iç işleyişine bir an için göz atabilirdi. Neyi yanlış yapmıştı?

Onun cazibesini yanlış mı anlamıştı? İmkânsızdı. Deneysel bir şekilde öne doğru eğildi ve hafifçe öpüp iç uyluğunu ısırdı. Kadın sarsıldı ve adam onun uyarılmışlığının kokusunu tekrar aldı.

Hayır, kesinlikle hâlâ onu çekici buluyordu.

Daha dik oturdu ve eliyle cinsel organını görüntüden korudu. Tüm Traxian içgüdüleri çığlık atarak canlandı ve göğsünden acı dolu bir bıçak darbesiyle birlikte alçak bir hırıltı yükseldi.

Eşim kendini benden saklıyor mu? Onu ters çevirme, masanın üzerine yatırma ve içine gömülüp kendisinden hiçbir şey saklayamayacağını kanıtlama isteğiyle savaştı. Ama gözlerindeki bir şey onu engelledi.

Onu bırakarak ayağa kalktı ve kendine doğru çekti. Ten tene, zayıf bir şekilde mücadele etti. "Luka... Ben-"

Dudaklarına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurarak onu susturdu. Bir süre sonra vücudu gevşedi ve onunkine doğru iç çekti. Yapmak istediği son şey onu bırakmaktı. Kalbi göğsünde acı içinde sıkıştı. Eğer onun dikkatini dağıtmak isterse, bunu yapabileceğini biliyordu. Eğer elini şu anda onun cinsel organına götürürse, tahrik olacaktı. Kendini tekrar kaybedecekti. Ama bunu yapmasını istemiyordu ve bu bilgi kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, yüzündeki şaşkın ifadenin yavaşça kaybolduğunu gördü. İçeri girdiği odayı işaret etti. "Banyo odası şurada." Şimdi evinin diğer ucundaki kapıları işaret ederek, "Benim odam orada. Ben de giyinmeye gidiyorum."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek ondan uzaklaştı. Adamın bedeni bu kayıp karşısında gerildi.

Aceleyle giysilerini topladıktan sonra banyoya çekildi ve onu çıplak ve yalnız bıraktı, peşinden gitme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Bölüm 16

Alice sessizce kendini azarladı. Hiç mi kendimi kontrol edemiyorum?

Banyodaki pırıl pırıl siyah tezgahı kavradı ve aynadaki yansımasına ters ters baktı. *Çok utanç verici!*

Alice orada geçici olarak aklını kaybetmiş gibi hissetti. Seksi bir adama karşı koyamayan bir nemfoman gibi davranmıştı. Şimdi onun üzerindeki etkisini bildiğine göre onunla tekrar nasıl yüzleşebilirdi?

İçinden küfrederek giysilerini topladı ve belini saran parçalanmış iç çamaşırına gülerek baktı, sonra da parçalanmış kumaşı çekiştirerek çıkardı. Şortunu ve üstünü giyerek kollarını kavuşturdu ve tezgâha yaslandı.

Kız ne zaman tahrik olsa kokusunu alabilmesi doğru değildi. Düpedüz kirli, haksız bir avantajdı bu.

Yere yığıldı. Alice, Luka ile yatağa çok hızlı girmek istemiyordu. Seks ona her zaman olması gerekenden daha derin ve daha hızlı hissettirirdi. Geçmişte, erkeklerle çok erken yatma hatasına düşmüş ve onları gerçekten tanımadan çok fazla bağlanmıştı.

İkisinin de iyiliği için, Luka'ya bunun olmasına izin veremezdi. Bir eş, ayrılınabilecek bir kız ya da erkek arkadaş değildi. Onunla birlikte olmayı kabul ettiğinde, asla bırakmayacağını biliyordu. Sonsuza dek birlikte olmadan önce ondan ve birlikte olacaklarından emin olmalıydı.

Luka düşünceli bir yönünü gösteriyordu ama bu yönünün onu cezbetmek için bir oyun mu olduğunu yoksa gerçekten böyle biri mi olduğunu bilmiyordu. Onu sadece çiftleşme bağı ona öyle söylediği için mi istiyordu? Onunla seks yapmak istediği için mi? Alice öyle düşünmüyordu ama içgüdüleri daha önce birçok kez fena halde yanılmıştı. Kendini asla terk edemeyeceği bir adama aşık olmuş halde bulduğunda, adamın sadece bedenine ilgi duyduğunu ve başka bir şey istemediğini öğrenmek onu ikiye bölerdi.

Onu tanıyın. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlayın!

Yaşadıkları cinsel birlikteliği zihninde canlandıran ve bunu tekrar yapabilmeyi dileyen kadın ayağını yere vurdu. Yansımasını işaret ederek, "Temel kuralları koyacaksın. Sert olacaksın. Güçlü olacaksın. Geleceğinden sen sorumlu olacaksın."

Başını sallayarak banyo kapısından hışımla içeri girdi, kanunu uygulamaya hazırdı ama... adam orada değildi. Alice başını geriye attı ve öfkeli bir of çekti.

"Sorun değil. Geri döndüğünde onunla konuşurum," diye fısıldadı.

Kendi kendine mırıldanarak ve sinirlerini yerinde kalması için cesaretlendirerek odayı bir kez daha keşfetti. Uzun, kıvrımlı duvarda yüzlerce yapıştırılmış kâğıt ve resim vardı. Alice gözlerini kısarak metinlere baktı

kâğıtlara baktı, keşke bugün derse daha fazla dikkat etseydim diye düşündü. Tremantian yazısı çok güzeldi. Dünyadaki pek çok batı dilinin aksine, bu yazı soldan sağa ya da sağdan sola değil, yukarıdan aşağıya doğru okunuyordu. Harfler incelikle kıvrılıyor ve alttaki harfe eklenerek akıcı bir yazı oluşturuyordu. Bu ona bir zamanlar gördüğü bir Doğu Asya yazı dilini hatırlattı.

Ancak kâğıtları incelemeye devam ettikçe, yazıların hepsinin aynı olmadığını fark etti. Bazıları öğrenmekte olduğu Tremantian sembollerini içeriyordu ama diğerleri çok farklıydı. Kaşlarını kaldırdı. *Luka kaç dil okuyabiliyordu?*

Şu anda onun yeteneklerinden daha fazla etkilenmek istemediği için resimleri incelemeye başladı. İçindeki romantik, neye baktığını fark ettiği anda istenmeyen bir baygınlık geçirdi. Çiftleşmiş çiftler.

Her türden çiftleşmiş çiftlerin yüzlerce fotoğrafı duvarı süsleyen metin sayfalarının etrafına dağılmıştı. Kaşlarını çattı ve oda boyunca yürüyüp geçmişteki Clecanian'ların mutlu, parlayan yüzlerini inceledi.

Bir resim adımlarının duraksamasına neden oldu. Uzun boylu, sarışın bir güzel, Grek tarzı kırmızı bir elbise içinde asil bir şekilde duruyordu.
Yanında Alice'in Clecanian resmi kıyafeti olduğunu tahmin ettiği iri bir adam duruyordu. İç içe geçmiş ellerinde mavi çiftleşme izleri görülüyordu. Muhteşem bir çifttiler ama Alice'i duraksatan şey adamın yüzündeki ifadeydi. Kadın kameraya doğru gülümserken, adam gözlerini eşine dikmişti. Gözlerindeki sevgi ve saf neşe Alice'in bir şekilde hem empatik bir sevinçle dolmasına hem de içinin boşalmasına neden oldu.

Kapının kapanırken çıkardığı yumuşak sesi duyunca kaskatı kesildi. Sırtına yayılan sıcaklık Luka'nın konuşmadan çok önce arkasında olduğunu gösteriyordu.

"Bu resmi beğendin mi?" diye gürledi ve kadının içini ürpertti.

Hoşuna gitti mi? Bu onun kalbini sızlattı. "Neden bütün bu resimler sende?" diye sordu onun yerine. "Bir düşünsene, neden bu kadar çok kâğıt parçan var? Burası teknolojik olarak gelişmiş bir gezegen değil mi?" Odanın genelini işaret etti. "Tüm bu kitapların ve resimlerin dijital olması gerekmez mi?"

"Birçok veri tabanına yüklendiler, ancak fiziksel sayfaları zihnimde düzenlemeyi her zaman daha kolay buldum. Hissetmek ve koklamak da hoşuma gidiyor." Ellerini arkasında kavuşturmuş, mutlu çiftin resmine doğru başını sallayarak onun yanında durdu. "Bunların hepsi geçmişteki Clecanian eşlerinin resimleri. Ne zaman bir çiftleşme öyküsü bulsam, öyküleriyle birlikte resimlerini de toplayıp bu duvara asıyorum."

Onun yakışıklı profiline baktı. "Araştırma için mi?"

Bir süre sonra, "Benim alanım modern üreme, çiftleşme değil," dedi.

"O zaman neden her yerde bunlardan var?"

Çenesi sıkıştı ve kaşları sanki nedenini kendisi de merak ediyormuş gibi birbirine yaklaştı. Uzun bir duraksamadan sonra ona döndü ve gözlerinin içine baktı. "Sanırım," diye başladı yavaşça, "olabilecekleri hatırlatmak hoşuma gidiyor. Çiftleşmiş Clecanian'ların birlikte mutlu olmaya geri dönebilecekleri bir dünya hayal etmek hoşuma gitti. Onların hikâyeleri beni daha çok çalışmaya itiyor."

Lanet olsun. Adam tam bir gizli romantik! Luka'ya karşı duyduğu cinsel çekimle zaten zar zor başa çıkabiliyordu ama şimdi bir de romantik bir yanı olduğunu mu ortaya çıkarmıştı? Yumurtalıklarının ona *"Birlikte mutlu olabiliriz!" diye* bağırdığını hissedebiliyordu.

"Peki, hikâyeleri ne?" diye homurdanarak bakışlarını Luka'nın yoğun bakışlarından ayırdı ve yakışıklı çiftin resmini işaret etti. Luka'nın bir süre daha kendisine baktığını hissedebiliyordu. Duruşları fotoğraftaki kadın ve erkeğin mutsuz aynası gibiydi.

"Seksen yıl boyunca çiftleşmişler, o günlerde, tıbbi gelişmelerimizden önce uzun bir süre. Adam bahçıvandı, ilaçlarımızda kullanmak üzere bitkiler yetiştiriyordu. Kadın ise bir askerdi. O zamanlar Clecania Tagion türüyle savaş halindeydi. Özellikle acımasız bir savaş sırasında yaralanmış ve hastaneye kaldırılması gerekmiş. Bitkileri teslim ederken onu gördü ve potansiyel bir eş olarak tanıdı. O da onu tanımış ama asker arkadaşlarını terk etmek istememiş, bu yüzden ona yaklaşmayı reddetmiş, yaklaşırsa çiftleşme izlerinin ortaya çıkacağını ve asla ayrılmak istemeyeceğini biliyormuş."

"Bu şekilde seçim yapabiliyor musun?" Alice büyülenmiş bir halde sordu.

Luka omuz silkti. "Bunun olduğu biliniyor. Çiftleşmek bir içgüdüdür ama biz hâlâ kendimiziz. Hâlâ hedeflerimiz ve hırslarımız var."

"Sonra ne oldu?"

"Cepheye geri döndü. Buraya yakın başka bir şehir olan Sauven'de kaldı. Onunla sık sık iletişim kuramıyordu ama kendini ona yakın hissetmek için gizlice evine giriyordu. Bunu her yaptığında, bir çiçek ya da bitki getirirdi." Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Sonunda eve döndüğünde kendini bir ormana girmiş gibi hissettiğini söylerdi."

Alice'in göğsü şişti ve boğazı sıkıştı. Luka da ona her gün bitki vermişti. Birkaç sakinleştirici nefes aldı ve adamın söylediği bir şey aklına geldi. "Orman gibi olduğunu mu *söyledi?* Bu kâğıt onun tarafından mı yazılmıştı?" Alice uzanıp sararmış sayfayı eliyle hafifçe sıyırdı.

Ona orantısız bir gülümseme verdikten sonra resimdeki adamı işaret etti. "Adı Atheon'du." Parmağı kadına doğru hareket etti. "Ve onun adı da Illukia'ydı." Alice'e kaşlarını kaldırarak, "Bana

onun adını vermişler," diye ekledi.

Alice nefesini tutarak Luka'dan resme baktı. "Bunlar senin ataların mı?"

"Büyükannem ve büyükbabam. Onlarla hiç tanışmadım ama babam biz çocukken onlar hakkında bitmek bilmeyen hikâyeler anlatırdı." Resme doğru sırıttı.

Duvardaki onca resim arasından onunla bağlantılı olanı nasıl bulmuştu? Alice huzursuz bir şekilde, "Onlara ne oldu?" diye sordu.

Yavaşça nefes verdi. "Seksen yıl boyunca mutluydular ve çiftleştiler, ama sonra veba ortalığı kasıp kavurdu. Pek çok dişi gibi o da kaçırıldı."

Başı, Luka'nın büyükbabasının sevinçli ve sevgi dolu bakışlarına doğru döndü. Alice'in gözleri yaşardı. Ne kadar yıkılmış olmalıydı?

Luka ona doğru bir bakış attı, sonra da bir kez daha baktı. Onu omuzlarından hafifçe kavradı ve yüzünü ona dönmesi için vücudunu çevirdi.

Diğer tüm zayıflıklarının yanı sıra Alice aynı zamanda bir ağlayıcıydı. Filmler, diziler, Hallmark kartları. Ona hüzünlü bir reklam verin ve ağlamaya başlamasını izleyin. Luka'nın ne kadar aptalca davrandığını görmesini istemediği için başını çevirip gözlerini resme odakladı.

Yumuşak elini yanağına koyarak kızın yüzünü kendisine doğru çevirdi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle kıza baktı. "Birlikte mutlu bir ömür geçirdiler. Bu, bugün yaşayan herhangi bir Clecanian'ın söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu gerçekten çok tatlı," dedi sesi kırılarak.

Luka ona tekrar sırıttı, gözlerinin kenarı kırıştı ve sonra onu kucakladı. "Her şeyi çok derinden hissediyorsun, değil mi? Bu harika bir şey."

Alice bir an için kaskatı durdu, duyguları hâlâ boğazını tıkıyordu. Adam başını çenesinin altına sıkıştırıp saçlarını okşamaya başlayınca rahatladı ve yanağını adamın göğsüne bastırdı. Adamdan alçak bir mırıltı yayıldı ve Alice'in yıpranmış sinirlerini yatıştırdı.

Luka'nın bu şefkatli, tatlı yanına hazırlıklı değildi ve duygularıyla nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmiyordu. Luka gülmemiş ya da onun duygu gösterisiyle alay etmemişti ama susmamış ya da rahatsız da olmamıştı. Tam da insanların ona karşı nasıl davranmasını istiyorsa öyle davranıyordu ve bu onu çok korkutuyordu.

Kendini geri çekerek gözlerini sildi. Derin bir nefes alarak, sert olmaya çalışarak ona baktı. "Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Tamam." Adam dalgınca ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi ve kadın bu şefkatli harekete bir son vermesi gerektiğine pişman oldu.

"Benimle görüşmeye devam etmek istiyorsan, bazı kurallara uyman gerekecek. Seni tanımak istiyorum ve sen bunu benim için çok zorlaştırıyorsun." Adam tartışmaya kalkıştığında, parmağını kaldırarak onu susturdu. "Bir, artık bana dokunmak yok." Ellerine dikkatle baktı.

Ellerinin hareketi omuzlarında durdu ve memnun gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüştü. Adam ellerini çekmeden önce parmaklarının kısa süreliğine sıkıldığını hissetti, sanki adamın istediği şeyi yapmak için içsel bir savaş vermiş ve neredeyse kaybedecekmiş gibiydi.

Cesaretlenerek devam etti, "Ve iki, artık beni izlemek yok. Ciddiyim. Artık yok."

Kaşları birbirine yaklaştı ve yumruklarını iki yanında sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

Onun cevabını beklerken bakışları gergin bir şekilde odanın içinde gezindi.

Sonunda geri adım attı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İkisini birden yapamam,"

dedi basitçe. "Ne?"

"Dokunmak ve izlemek yok mu? İkisini birden yapamam." Başını iki yana salladı. "Bu bir içgüdü ve senin
görmezden gelmenin acı verici olduğunu anlamayabilir." Yine büyükbabasının fotoğrafını işaret etti. "Bu yüzden ayrılmadan önce çiftleşmelerinin daha ileri gitmesine izin vermedi. İzler ortaya çıktıktan sonra, senden uzakta olmak fiziksel olarak acı veriyor. Yanında olduğumda ve sana dokunduğumda bu his azalıyor. Yani... İsteklerinizden birini yerine getirebilirim ama ikisini birden yapamam."

Alice ağzı hafifçe açık bir şekilde durdu. Bir pazarlık beklemiyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, onun kurallarını tamamen görmezden gelmesini ve ne isterse yapmasını bekliyordu. Diğer erkeklerden alışık olduğu buydu ama Vanessa haklıydı, o farklıydı ve bu durum da farklıydı. Kaşları birbirine yaklaştı. Ona acı çektirmek istemiyordu.

Neyi daha çok önemsiyordu? Onu izlemesi ilk başta tedirgin edici gelmişti ama şimdi garip bir şekilde kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Yine de ona dokunmak tehlikeliydi. Onun kararlılığını nasıl zayıflatacağını çok iyi biliyordu ve buna izin veremezdi. Belki de üçüncü bir seçenek vardı.

"Tamam," dedi yavaşça. "Beni ormandan izleyemezsin, ama haftada bir ziyaretime gelebilirsin ve bana dokunabilirsin, ama sadece benim söylediğim yerlerde. Geri kalan her yer kırmızı bölge."

Beklentiyle kaşlarını kaldırdı ve onun devam etmesini

bekledi. "Kollarıma ve ellerime dokunabilirsin."

"Ve sırtın ve yüzün. Ayrıca, seni gün aşırı ziyaret etmek istiyorum," diye savundu.

Yüz eşittir dudaklar. Bir öpücük ve her yerine dokunması için ona yalvaracaktı. *Buna izin veremem, diye* düşündü çabucak.

"Sadece sırtım. Yüzüm yok. Her üç günde bir. Son teklif."

"İyi," diye homurdandı.

İçgüdüsel olarak elini uzattı ama sonra Clecanialıların tokalaşmadığını hatırladı.

Kadın tekrar indiremeden Luka onu kaptı ve elleriyle nazikçe masaj yaptı. Ona yaklaşarak, ipek kadar yumuşak bir sesle, "Bana istediğin her yerde dokunabilirsin," dedi. Kızın kalkık elini ağzına götürerek yavaşça bileğini öptü, kızın nabzı onun dokunuşuyla sıçradı.

Cinsel organı sıkıştı. *Korkunç bir hata yaptım.*

Bölüm 17

Kendini neyin içine sokmuştu? Görüşmelerinden kısa bir süre sonra Luka, hava kararmadan önce rezervlere gitmek istiyorsa hemen yola çıkmaları gerektiğini söylemişti.

O zamandan beri durmadan onun kollarına ve ellerine dokunuyordu.

Kollar ve eller. Bu güvenli bir bahis. El ele tutuşmak ne kadar seksi olabilir ki? Aptal. Luka söz konusu olduğunda, Alice onun elinin her dokunuşunun cinsel olduğunu düşünüyordu.

Bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Luka düşüncelere dalmış gibiydi ve Alice tüm vücudunu sıkıyor, onun dokunuşuna yaslanmamak için kendini zorluyordu.

Kadının eli yukarı kalkık bir şekilde adamın kalçasında duruyordu, neredeyse kadının çekilmesine neden olacak kadar yakındı. Avucunun çizgilerini ve parmaklarının yumuşak dolgusunu nazikçe izledi. Diğer eliyle bileğini sıkıca kavradı. Yumuşak, nazik okşamalar ve sahiplenici, sıkı tutuşun birleşimi onu çıldırtıyordu.

Adamın onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğini biliyordu. Daha önce giydiği kalın iç çamaşırından bunu anlayabiliyordu; şimdi iç çamaşırsız olduğuna göre, ona ne yaptığını ne kadar kolay anladığını ancak hayal edebiliyordu. Bu manipülasyon gibi geliyordu ve geçmişte çok sık manipüle edilmiş olan Alice bundan nefret ediyordu.

Adam bir başka işkenceli öpücük için kızın elini ağzına götürdüğünde kız geri çekildi. Adamın bileğindeki tutuşu sıkılaştı ve onu inceledi. "Eline dokunabileceğimi söylemiştin."

Tekrar çekiştirerek, "Evet, ama kendini ona kalıcı olarak bağlayabileceğini söylemedim. Çok fazla ovuyorsun. Derisi çiğ kalıyor."

Onu serbest bırakarak kıkırdadı. "Gerçekten nasıl hissettiğinin kokusunu alabildiğimi bildiğin halde neden yalan söylüyorsun?"

Yanaklarında bir sıcaklık belirdi ve huysuzca kollarını kavuşturarak ondan uzaklaştı. "Seni istemediğimi bildiğin halde neden beni tahrik etmeye çalışıyorsun?"

"Omuzlarınızı ovmamı istediğiniz için sırtınızı göstermediğinizi varsayıyorum, ancak bunun rahatlamanıza yardımcı olacağını düşünüyorum."

Bir sırt masajı kulağa harika geliyordu. *Sadece küçük bir tane... Hayır. Kötü Alice!* Karşıdaki kruvazör bankına geçti ve Luka'nın karşısına, ulaşamayacağı bir yere oturdu.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini hesaplıyormuş gibi onu tekrar inceledi. Sonunda şöyle dedi: "Geri dön Alice. Artık sana dokunmayacağım."

Küçük bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi ve sıkıntısını yok etti. Tanıdık bir sıcaklık hissetti

İçine yayıldı ve göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Bunu bana söylerdin, biliyorsun. Karakolda." Onun derin baritonunu taklit etti ve "Geri dön Alice," diye tekrarladı.

Luka kaşlarını kaldırdı. "Dinledin mi o zaman?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Kendine rağmen kıkırdadı, ama sonra gülümsemesi soldu ve bir maske gibi takmaya çalıştığı çekiciliğin ötesine geçerek ona gerçekten bakmaya çalıştı. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve omuzlarını kaldırdı. "Biraz hatırlıyorum. Her gün biraz

daha fazla." "Sana yaptıkları için özür dilerim," diye fısıldadı.

"Değilim," dedi Luka ciddiyetle. Gözleri tekrar onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Eğer o olmasaydı, sen

Diğerleri gibi bir hücreye kondun ve belki de hiç kaçamadın. Sen kaçtığın için diğer karakolları bulma konusunda bir ipucumuz var ve ben de seni buldum." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir Clecanian'ın eşini tanımak için ne kadar ileri gidebileceğini anlayabilir misin bilmiyorum. Gerekirse yine yaparım."

Alice ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sadece onun bakışlarını tuttu ve sözlerinin gerçekliğinin gözlerine yansıdığını gördü.

Yoğun sessizlik, kruvazörün hafifçe yalpalayarak geldiklerini haber vermesiyle bozuldu. Luka eğildi ve yerden büyük bir çanta aldı. Onun arkası dönükken Alice sakinleştirici birkaç nefes aldı ve çarpan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Tekrar yapar mı? Benim için mi?

Aracın kapısının tıslayarak açılması, sıcak bir hava akımından önce geldi. Nefes alırken tanıdık bir koku aldı. Tam olarak çam değil ama... Luka gibi kokuyordu. *Buraya ne sıklıkla geliyordu?*

Kruvazörden çıktığında onu geniş bir orman karşıladı. Daha yakından baktığında "orman" kelimesinin pek de doğru olmadığını fark etti. Luka büyük çantasını kaldırdı, elini onunkine doladı ve onu ağaçların arasına doğru yönlendirdi.

Buradaki yeşillik yemyeşil bir renkteydi. Tipik bir orman kadar serin ve derin değildi. Bir ormanın hayal ettiği gibi daha canlı ve zengindi. Yer, dökülmüş büyük yapraklar ve neon yeşili yosunlarla kaplıydı. Luka onu çekerken gözlerini kocaman açarak her ayrıntıyı yakalamaya çalıştı.

Ortam tanıdıktı ama ürkütücü derecede farklıydı. Ağaç gövdelerinin dokusu Dünya'daki ağaçlara benziyordu ama renkleri gövdeden gövdeye değişiyordu. Birçoğu çoğu ağaçta bulunan

tipik kahverengi tonlarıyken, diğerleri açık kahverengiyle girdaplanmış çeşitli deniz mavisi tonlarındaydı. Ayrıca ormanın ilerisinde pembe, sarı ve mavinin tonlarına sahip birkaç ağaç daha gördü.

Hayvanlar ve böcekler sık yeşilliklerin arasında gizlenmişti ama sesleri etrafta uhrevi bir koro halinde yankılanıyordu. Normalde bir amfibiyle ilişkilendireceği sesler yüksekti. Çok

çok gürültülüydü. Etrafında kuş sesleri çınlıyordu ve gözlerini kaldırdığında ağaçların tepelerinde yarışan parlak renk parıltılarını görebiliyordu.

Ormanın nemli, ağır kokusu hafifçe azaldı ve bakışlarını indirdiğinde geniş, ışıltılı bir dereye yaklaştıklarını gördü.

Elini bırakan Luka, en az yüz metre boyundaki devasa, eski bir ağaca doğru ilerledi. Budaklı kökleri toprağa girip çıkıyor, her türden yaratığın saklanabileceği karanlık delikler oluşturuyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan o siyah çukurlardan birine uzandı. Alice ağzını kapattı, orada gizlenen şeyin ne olabileceğini düşününce tüyleri diken diken oldu. Adam omzunun üzerinden ona orantısız bir sırıtış fırlattı. "Benim için korktun mu?"

Alice dudaklarını büzdü ve ellerini indirdi. "Kokusunu aldığınız korku, yetişkin bir adamın ormanda rastgele bir deliğe uzanacak kadar aptal olduğu için elinin ısırılıp koparılmasına tanık olma ihtimalinizden kaynaklanıyor."

Kıkırdadı ve ağacın derinliklerini karıştırmaya devam etti. Elini çekmeden önce küçük bir gıcırtı duyuldu, şimdi küçük tüylü bir hayvan tutuyordu.

"Ne yapıyorsun sen! Onu yerine koy," diye bağırarak koştu. Bir hayvanı yuvasından bu şekilde koparırken ne düşünüyordu?

Yere oturdu ve küçük yaratığı kucağına yerleştirdi. Alice'i şaşırtacak şekilde, onu bırakır bırakmaz kaçmaya çalışmadı. "Sakin ol dişi. Bu guarsilin ilaca ihtiyacı var."

"Ne?" dedi usulca, yaratığı incelemek için diz çöktü.

Onun deyimiyle guarsil bir nar büyüklüğünde ve rengindeydi, yuvarlak vücudu koyu kırmızı, tel tel tüylerle kaplıydı. Luka çantasına uzanıp küçük yeşil bir tablet aldığında, guarsil kucağına sokuldu ve bacaklarının arasına girmeye çalıştı.

"Annesi kısa süre önce ayrıldı ama o kardeşleri gibi yuvadan çıkmadı. Birkaç gün önce onu kontrol ettiğimde biraz üşüttüğünü fark ettim."

"Soğuk algınlığı mı? Onu soğuk algınlığı için mi tedavi ediyorsunuz?"

Yeşil saçmayı hayvana doğru uzattı ve Alice, sevimli küçük eller olduğunu düşündüğü uzun kolların tableti kapmak için yuvarlak merkezinden fırlayışını izledi. "Guarsiller sürü hayvanlarıdır ve nesilleri tehlike altındadır. Yuva arkadaşlarının nereye taşındığını biliyorum ama yakında iyileşmezse onu sürülerine geri götüremeyeceğim. Soğuk algınlığı onu öldürmez ama iyileştiğinde yalnız kalmak öldürecektir."

Alice minik hayvanın yeşil nesnenin kenarlarını kemirmesini izledi. Küçük, keskin dişleri tıpkı

bir insanın mısır koçanına saldırdığı gibi ona saldırıyordu. "Çok sevimli." Gülümsedi.

Luka esprisiz bir kahkaha attı. "Şimdi sevimli ama yaklaşık iki ay sonra olgunlaştığında çok hırçın olacak. Küçük boyutları aldatıcıdır. Hayvanlar, düşmüş bir wanget meyvesi olduğunu düşünerek bekleyen bir guarsil'in etrafında burnunu çekerek gelecekler. Yeterince yaklaştıklarında, tüm sürü üyeleri saldırır. Kendilerinden yüz kat büyük hayvanları yere serdikleri olmuştur."

Bir tür korkunç su dışı piranası gibi. Alice yaratıktan uzaklaştı ve etrafına bakındı.

"Merak etme. Hiçbir şeyin seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim," dedi Luka, kara kaşlarının altından ona sırıtarak.

Dilinden dökülen karşılık buharlaşıp uçtu. Onu koruyacaktı. Bunu hissetmişti. Geçmişindeki hiçbir erkek onu Luka kadar güvende hissettirmemişti.

Kızın kendisine olan açık bakışından habersiz, kıvranan guarsil'i ağacın köklerine geri bıraktı.

"Neden ona yardım etmeye çalışıyorsun?" Alice hayvanları iyileştirmenin onun değil, kendisinin tutkusu olduğunu hatırlayarak sordu.

Omuz silkti. "Çünkü ben her zaman buradayım ve yapabilirim."

Onun bakışlarını üzerinde tuttu. Tüm Clecanian erkekleri sevimsiz, vahşi bir hayvana yardım etmek için kendi yollarından çıkarlar mıydı? Hiç sanmıyordu.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

"Senden önce mi?" diye başladı, anlamlı anlamlı ona bakarak. "Her gün ya da iki günde bir. Elimden geldiğince sık. Bazen diğer araştırmacıların işleri çıkıyor, bu da ziyaret edemediğim anlamına geliyor."

İlk yorumunu görmezden gelerek sordu: "Burada ne tür bir araştırma yapıyorsunuz? Alanınızın Clecanian üremesi olduğunu sanıyordum?"

Orantısız bir sırıtışla etrafı inceledi. "Farklı hayvanların çiftleşme alışkanlıklarını inceleyerek üreme hızlarında ve çiftleşme pratiklerinde göze çarpan bir kalıp olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Vücutları kızgınlık halindeyken daha fazla kimyasal madde üretiyor mu ki bu kimyasallar Clecanian'larda kullanılabilsin? Yılın zamanı ya da beslenme şekilleri daha fazla ya da daha az doğumla sonuçlanıyor mu? Bu tür şeyler.
Çoğunlukla sadece gelip izliyorum. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum ama çiftleşmelerinin ilginç yolları beyin fırtınası yapmama yardımcı oluyor."

"Ne tür ilginç yollarla çiftleşiyorlar?" diye merakla sordu. Dünya'daki bazı yaratıkların tuhaf şekillerde çiftleştiği biliniyordu. Burada da benzer olabilirler miydi?

"Şey..." Suyu işaret etti. "Hermafrodit olan bazı suu türleri vardır. Çiftleşmeyi seçtiklerinde,

üreme organlarını birbirlerine saplamaya çalışırlar ve

tohumlarıyla diğerlerini öldürürler. Bazen aldıkları yaralar yüzünden ölürler."

"Bence bu Dünya'daki sümüklü böceklere çok benziyor." Güldü, bir yıl boyunca aldığı ilginç olmayan genel eğitim derslerinden sonra aldığı ilk hayvan bilimi dersini hatırladı. "Sümüklüböceklerin çiftleşme alışkanlıklarının araştırmanıza nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum."

Başka bir çekik gülümsemeyle omuzlarını kaldırdı. "Eğer yeterince dikkatli bakarsan, her zaman işe yarar bir bilgiye ulaşmanı sağlayacak benzerlikler bulabilirsin. Hermafroditler Clecanianlar arasında nadirdir, ancak hakimiyet için yapılan savaşlar duyulmamış değildir. Doğu'daki Rotun'lar eşlerinin kim olacağına karar vermek için güreşirler. Kim kazanırsa evliliğin lideri olur ve kararların çoğunu eşinin katkısıyla alır."

Onun iri cüssesine baktı ve bir Rotun şehrine götürülmediğine sevindi. O ve Luka arasında bir güreş müsabakasında kimin kazanacağı konusunda hiçbir soru işareti kalmazdı. "Erkeklerin haksız bir avantajı var gibi görünüyor."

Dişlerinin arasından bir kahkaha tısladı. "Sen hiç Rotun dişisi görmedin. O kadar büyük olmayabilirler ama güçlüdürler ve mükemmel güreşçiler olmak için eğitilirler." Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve "Gidelim. Biraz yürüyüp ne görebileceğimize bakarız diye düşündüm. Eğer bir hayvan görürsek size anlatırım."

Alice başını salladı ve bir eli bükülmüş dizinin üzerinde yükselmeye başladı. Luka onun diğer elini tutarak yolun geri kalanında ona yardım etti.

Ayağa kalktığında "Teşekkürler," diye mırıldandı. Adamın eli kadının elinin içinde kıpırdandı ama çantasını almak için uzaklaşarak onu bıraktı. Adam çantayı almak için eğilirken kadın onun kıçına bakmamaya çalıştı. "İçinde ne var ki?"

Ona belli belirsiz bir cevap vermeden önce geniş göğsünün üzerindeki gevşek kayışı sıktı. "İhtiyacımız olabileceğini düşündüğüm birkaç şey."

Gözlerini devirerek ona yolu göstermesini işaret etti.

Ormanda ilerlerken, Luka ona uzanmaya ve kısaca dokunmaya devam etti. İlk başta sinirlense de, bir süre sonra Luka'nın gerçekten elinde olmadığını düşünmeye başladı. Bir hayvanı ya da bitkiyi tarif ederken birden elini Alice'in kolunda gezdiriyor ya da hiçbir açıklama yapmadan elini hızla sıkıyordu. Alice bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi.

Ancak daha da ilerledikçe ve yabancı bir ormanın harikaları kendilerini gösterdikçe kafa karıştırıcı erkeğe dair farkındalığı azaldı. Clecania ve Dünya faunasında pek çok benzerlik görebiliyordu ama karşılaştıkları bazı hayvanlar tamamen yabancıydı.

Alice, küçük yeşil tohum kabukları ortaya çıktığında çizme giyecek kadar akıllı olduğu için son derece minnettardı.

yerde zıplamaya ve ayak bileklerini ısırmaya başladı. Luka bu küçük böceklerin yerli çalıların tohum kabuklarına benzeyecek şekilde evrimleştiğini açıkladı. Söz konusu çalıların yanında yerde bekler ve kan akıtmak umuduyla oradan geçen herhangi bir canlıyı ısırırlardı.

Luka'nın duyuları çok keskindi ve arada sırada dallanıp budaklanıyor, kızın aklına gelmeyen bir izi ya da kırık bir uzvu inceliyordu. Burada evindeymiş gibi görünüyordu.

"Her gün buraya geldiğinde bunu mu yapıyorsun?" diye sordu adam mor bir asmadan az miktarda özsu toplarken.

Özsuyu büyük çantasına koydu ve sonra gözleri heyecanla parlayarak ona doğru geri yürüdü. "Bunun bir varyasyonu. Gözlemlemeye ve farklılıkları not etmeye geldim. Dört yılın ardından, wyret asmasının özsuyu sızmaya başladığında wadeflerin kızıştığı gerçeğini nihayet bir araya getirdim." Ellerini havaya kaldırdı, yüzünü aydınlatan keyifli bir gülümseme vardı. "Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Bu özsuyun ne gibi özellikleri olduğunu görmek heyecan verici olacak. Acaba onu yiyorlar mı yoksa bir tür tespit edilemeyen bir koku mu yayıyor?" Elini ona doğru uzattı. "Buraya gel, bakalım bir koku alabilecek misin?"

Alice gülümsemesini gizleyemedi. Luka'nın işine duyduğu heyecan elle tutulur bir şeydi. Onun elini tuttu ve kendisini yeşil özsuyu sızan koyu mor asmaya yönlendirmesine izin verdi. Eğilip içine çekti. "Siyah meyan kökü gibi kokuyor!"

Kız ona sırıttı ve adamın gözleri kızın ağzına kilitlendi. Bir kalp atışı geçti ve sonra aceleyle boğazını temizledi ve uzaklaştı.

Indiana Jones'un bilim adamı-keşifçi haliyle muhteşem bir adam.

"Meyan kökü nedir?" Luka arkasından sordu ve onun içsel sızlanmasını böldü.

"Bu bir şeker. İnsanlar siyah meyankökünü ya sever ya da nefret eder. Çok farklı bir kokusu ve tadı vardır." Omzunun üzerinden ona baktı ve kestane rengi saçlarını bu kadar mükemmel vurguladığı için güneşe ters ters bakma isteğiyle savaştı.

"Seviyor musun yoksa nefret mi ediyorsun?" Onun yanında adım atana kadar hızlandı.

"Nefret ederim. Ama nedense bu tada sahip bazı içecekleri seviyorum. Barda hazırladığım bir kokteyl var, içinde bir tutam anason var..." Luka elini kısa bir süreliğine sırtının alt kısmına koyup onu sağa doğru yönlendirdiğinde sözleri bir an için duraksadı. Yutkundu ve ne hakkında konuştuğunu hatırlamaya çalıştı. "Anason, siyah meyankökündeki lezzetin çoğunun geldiği yerdir, ama zencefilli birayla karışık bir içkiye biraz koyarsanız, gerçekten her şeyi bir araya getirir."

"Dünya'da içki yapmaktan keyif aldınız mı?"

Alice kaşlarını çattı. Başka biri olsa bu soru mesleğini küçümsüyormuş gibi gelebilirdi ama Luka onun cevabını beklerken samimi görünüyordu. Ağzının köşesi kalktı. "Yaptım. Yani, hayalimdeki iş değildi. Maaş berbattı. Patronum berbattı. Müşterilerin bazıları da berbattı, özellikle de okul döneminde, üniversite öğrencileri şehirdeyken. Ama gelen insanlarla konuşmayı ve hoşlarına gideceğini düşündüğüm içkiler hazırlamayı seviyordum. Burada bar var mı?" Belki de uzaylı bir veteriner olmaya çalışırken bir barda çalışmaya geri dönebilirdi.

"Var ama çoğunda otomatik barmenler var."

Bir içkiye ve dinleyecek bir kulağa ihtiyacı olan yalnız ruhlar o zaman kiminle konuşuyordu?

Luka eliyle kolunu tutarak onu durdurdu ve bir ağaç gölgesini işaret etti. Her biri bir üzüm tanesinden daha küçük olan binlerce renkli kuş, yukarıdaki dallara yuva yapmıştı. Ellerini ağzının etrafında birleştirerek yüksek ve tiz bir çığlık attı. Kuşlar parlak pembeler ve turunculardan oluşan bir kitle halinde ağaçlardan fırladı. Gökyüzüne çıktıklarında, bir balık sürüsü gibi yeniden şekillendiler. Birbirlerine bu kadar yakın uçan küçük bedenleri, çok daha büyük bir kuşun avını avladığı izlenimini veriyordu.

Alice'in bakışları Luka'nın yüzüne yerleşti ve uçup giden kuşlara gülümsedi. "Çalışmadığın zamanlarda eğlenmek için ne yaparsın?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sonra tekrar yürümeye başladı. "Daha çok çalışıyorum ya da egzersiz yapıyorum."

Eminim vardır. "Hobilerin var mı?"

Bir an düşündü. "Çiftleşme hikâyeleri topluyorum ve alanımdaki diğer araştırmacıların makalelerini okuyorum."

"Peki ya aileniz? Onları sık sık ziyaret ediyor musunuz? Bu kadar çok iş yaparken hiç hayal kırıklığına uğradığınız oluyor mu? Çok tatil yapar mısın?" Alice artık Luka'nın yanında kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı ve ona soracak milyonlarca sorusu olduğunu fark etti. "Mutlu kalmak için ne tür şeyler yapıyorsun?"

Parmaklarını arkasında birleştirdi, ağzını açtı ve sonra ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi kapattı. "Her zaman işime çok odaklandım. Eninde sonunda çalışmayı bırakıp şehir dışına taşınmak istiyorum. Ailemi daha sık görmek, belki yeğenlerimi ziyaret etmek istiyorum. Kız kardeşimin çocuklarını küçüklüklerinden beri görmedim." Kaşları çatılmış bir halde yere baktı.

"Bunları yapmak için beklememelisiniz. Aile önemlidir."

"Ailen nasıl biri?" Luka parmak uçlarını kızın kolunda dalgınca gezdirerek sordu.

Şimdi bu konuya girmeli miyim? Geçmişi hakkında konuşmak Alice için her zaman acı vericiydi. *Bu yüzden buradayım, değil mi? Ona bir şans ver.*

"Annem... zor biriydi. Çok çalışırdı ve çok mutlu bir insan değildi. Çok sert olmamalıyım

onun üzerinde. O sadece güçlü olmaya ve hayatlarımızı daha iyi hale getireceğini düşündüğü şeyleri yapmaya çalışan yalnız bir kadındı ama sonunda çok şey kaçırdı."

Alice boğazının sıkıştığını ve gözlerinde yaşlar oluşmaya başladığını hissetti ve onları kırpıştırarak uzaklaştırdı.

Luka ona doğru uzandı ama sonra ellerini aniden bıraktı. O anda neredeyse kurallarını koymamış olmayı dileyecekti.

"Birbirimizi anlamakta zorlandık. Denedi ama maddi şeylerin beni neden mutlu etmediğini anlayamadı. Onunla bir gün geçirmeyi alışveriş yapmaya tercih ederdim ve bu ona mantıklı gelmiyordu." Alice elindeki saati kaldırdı ve yabancı semboller karşısında iç geçirdi. "Antremizdeki büyük dede saatinin önünde oturup onun işten eve gelmesini beklediğimi hatırlıyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Annemiz öldükten sonra babam altımızı birden büyütürken zor zamanlar geçirdi. Beni sevdiğini ve elinden geleni yaptığını biliyordum. Ben de onunla bütün bir günü yalnız geçirmek isterdim."

Alice yürümeyi bıraktı ve Luka'yı inceledi. Kasları gerilmişti ve gözlerinde kalıcı bir endişe vardı. Sıkılmış bir çeneyle onun yüzünü inceledi ama bir şey söylemedi. İçinden bir ses Alice'e onun böyle şeyler hakkında konuşmaya, bu şekilde savunmasız olmaya alışık olmadığını söylüyordu.

Uzandı ve onun ellerini kendi elleriyle kavradı. Alçak bir mırıltı kekeledi ve sonra sanki onu bastırmış gibi durdu. "Ailen için gerçekten çok üzgünüm. Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Onun sözleriyle omuzları gevşedi ve içinden bir mırıltı yükseldi. "Yürürken zamanı nasıl söylediğimizi açıklamamı ister misin?"

Alice parladı. "Buna bayılırım. Burada kimse zamanı söylemeyi önemsemiyor gibi görünüyor."

Luka'nın göğsü genişledi ve sırıttı. Sonraki bir saat boyunca yürümeye devam ettiler ve Luka sabırla saati söylemenin karmaşık yöntemini açıkladı. Alice telaşlanmaya başlamıştı. Sabah ve akşam saatlerini anlamak için önce ayların birbirlerine göre hareketlerini anlaması gerekmekle kalmıyor, aynı zamanda saatlerin yukarı değil, aşağı doğru sayıldığı gerçeğini de kavraması gerekiyordu.

"Sizin de mi zaman diliminiz yok?" Alice kafası çarparak sordu. "Yani saat dörde geliyorsa burada hava kararıyor demektir, ama başka yerlerde hava aydınlık ve yine de aynı şeyi mi söylüyorlar?"

Luka kıkırdadı. "Evet. Bu gezegen çapında bir sistem."

Dere boyunca uzanan güneş lekeli bir açıklığa geldiklerinde Alice rahatlamıştı. Bir molaya ihtiyacı vardı ve bu nokta mükemmel görünüyordu. Suyun karşısına bakınca, guarsil'i barındıran ağacın köklerini tanıdı. Görünüşe göre, derenin etrafında geniş bir yay çizmişler ve kıyıya gelmişlerdi

diğer tarafta.

"Sanırım otuz ikiden geriye saymak mantıklı ama-"

Luka aniden çömeldi ve Alice'i de yanına çekti. Bir parmağını dudaklarına götürerek, suyun üzerinde binlerce saz benzeri dalın uzandığı büyük bir ağacı işaret etti.

Ağaç genel olarak ağlayan bir söğüde benziyordu, dökülen yapraklar tabanın etrafında bir perde oluşturuyordu. Alice güvence için Luka'ya baktı, ağacın altında gizlenmiş bir yırtıcı hayvan görmüş olabileceğinden korkuyordu.

Sırıttı ve kızın elini tutarak ağaca bakmasını işaret etti. Gözleri aradı, aradı ama Luka'nın ani ilgisine neden olabilecek herhangi bir kuş ya da böcek bulamadı.

Ağacın gövdesine bakarken, ne kadar tuhaf bir şekli olduğunu düşündü. Tabanı küçük başlıyordu, ama gözleri yukarı doğru devam ettikçe, gövde çılgınca eğiliyor, sonra normal genişliğine dönüyordu. Sanki ağaç, ortasında sıkışıp kalmış çok büyük bir hayvanı yemiş gibi görünüyordu. Gövde ayrıca dikey olarak ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Uzun yarılar birbirlerinin etrafında dönerek gölgelikte kayboldular.

Orada birkaç dakika sessizce çömeldiler. Adam neyi bekliyordu? Kadın kaşlarını kaldırarak adamın elini çekti. Adam gözlerini devirdi ve çantasından büyük bir kutu çıkardı.

Kutu kucağında duruyordu ve kapağı açıp bir yığın küçük siyah böceği ortaya çıkarmadan önce ona sırıttı. Alice geri çekildi, dengesini kaybetti ve sertçe kıçının üzerine düştü.

Luka bir tanesini kaldırarak ona artık hayatta olmadıklarını gösterirken, omuzları sessiz bir kahkahayla titredi. Buna engel olamayınca onun da yüzüne bir sırıtma yayıldı. Onun da dengesini kaybedip kutuyu üzerine dökmesini umarak omzunu itti ama Luka sadece yerinde sallanmakla yetindi.

Sessizce bir elini kaldırarak ona kalmasını söyledi ve elinde kutuyla ağaca doğru sürünerek ilerledi. Birkaç adım yaklaştığında kutuya sert bir darbe indirdi, ölü böcekler yaprakların üzerinde uçuştu, sonra hızla geri çekildi. Alice başını eğdi. Böcekler yere sürüklenmeliydi ama bunun yerine sanki oraya yapışmışlar gibi yapraklara serpiştirilmişlerdi.

Luka döndüğünde hızla arkasına oturdu ve sırtı önüne gelene kadar hızla öne doğru kaydı, bacakları kalçalarının iki yanında büküldü. Kız ona döndü ve adamın sıcak, davetkâr göğsüne bu kadar kolay gömülebilmekten hoşlanmayarak uzaklaşmaya başladı ama adam kızın başını iki eliyle kavradı ve yüzünü tekrar ağaca doğru çevirdi. Ağaç hareket etmeye başladığında, tam da kırmızı bölgedeki bir vücut parçasına dokunduğu için onu azarlamak üzereydi.

Kız olduğu yerde donup kaldığında, başka tarafa bakamadığında, Luka ellerini kaldırdı ve kızın

üzerinde gezdirdi.

çenesini başının üstüne yasladı.

Yapraklardan oluşan perde yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı dönmeye başladı. Aklına bir karnaval salıncağının görüntüsü geldi. Bir zamanlar yükselen dallar, dönüşlerinin gücüyle yatay hale geldi. Dönmeye devam ettiler, şimdi bir hortum gibi yukarı doğru hareket ediyorlardı, dallar ağacın bükülmüş gövdelerinin hemen üzerinde iki dikey silindir oluşturana kadar hortumun tüpü gittikçe daraldı.

Alice bundan sonra ne olacağını görmekten hem korkuyor hem de heyecanlanıyordu. Luka'ya yaslandı ve onun dizlerini kavradı. Avuçlarını Alice'in ellerinin üzerine koyarak onları kaldırdı ve üst üste binen kollarını Alice'in karnının etrafında çaprazladı. Özünde, beline hiç dokunmadan onu bedenine sarıyordu. Bu zekice çözüm karşısında kızın ağzının bir köşesi kalktı.

Ağacın devasa gövdesi gevşemeye başladığında her şey bitmişti. Alice olabildiğince geriye çekildi ve önlerinde beliren devasa yaratıktan uzaklaşabilmek için ayakta durmaya çalıştı. Luka onu sıkıca tuttu ve kulağına fısıldamak için eğildi, "Seni tutuyorum. Bize zarar veremezler."

"Onlar mı? Ne oldu?" diye nefes aldı.

"Çiftleşmiş bir manta çifti. Şehrimiz adını onlardan almıştır."

İki ayrı yaratığın ortaya çıkışını hayretle izledi. Bir atış gibi, dönen yeşil yapraklar gövdelerin içine doğru çekildi. Bir süre sonra gövdeler alçaldı ve sessizce yemeklerini yiyerek durdular.

Luka tekrar onun kulağına konuştu. "Gezinen böcekleri yakalamak için dillerini dışarı gönderirler. Yaprak gibi görünen yeşil parçalar inanılmaz derecede yapışkandır. Bazen günlerce oldukları yerde donup kalırlar, doyacaklarını hissedene kadar beklerler."

Şimdi hareket ediyor ve ağaç gibi davranmıyorken, yaratıkların o kadar da korkutucu olmadığını fark etti. Rahatladıklarında, uzun hortumları onları güdük bacaklı, kamufle edilmiş fillere benzetiyordu. O izlerken, iki manta'dan büyük olanı hortumunu diğerine sürttü. Alice başını eğdi. Dokunuş neredeyse sevgi dolu görünüyordu.

"Yalnız olduklarında yaprakları seyrek olur ve fazla yiyecek yakalayamazlar ama bir eş bulduklarında birlikte dururlar ve dolgun, kalın bir gölgelik oluştururlar." Yavaşça kulağına sokuldu. "Ömür boyu çiftleşirler."

Ah, kahretsin. Kız adamın kucağına kıvrılmıştı ve adam ona aşk hikâyeleri anlatıyordu. Bu nasıl olmuştu? Sanki birlikte bir doğa belgeseli izliyorlardı. *Bunun işim için ciddi bir araştırma olması gerekiyordu, Netflix ve chill değil!*

Yemeklerini yedikten sonra, iki manta'nın yerlerine geri döndüklerine tanık oldu.

gövdeleri ve onları zarifçe bir araya getiriyor.

Luka onu nazikçe sıktı. "Bu kısım eğlenceli."

Ne demek istediğini soramadan, yeşil filizler gövdelerinden bir havai fişek gibi patlayarak Alice'in sıçramasına neden oldu. Eğer onu tutuyor olmasaydı, muhtemelen yere çakılacaktı.

Adamın göğsünden bir kahkaha yükseldi ve kadın da onunla birlikte kıkırdadı.

Bu iyi hissettirdi. Onunla gülmeyi seviyordu. Birlikte harika bir öğleden sonra geçirmişlerdi ve adam kulağına birkaç kez dokunması ve başını okşaması dışında sözünü tutmuştu. Göğsüne yaslanırken, *kesinlikle kuralları çiğnemişti,* diye düşündü, ama *kuralları* çiğnememişti ve onun hileci yanından hoşlandığını fark etti.

Çarpan kalp atışları yavaşladığında, ona doğru gevşedi ve vücudunun onu sarmasına izin verdi. Adam nefesini verirken kolları onun etrafında sıkılaştı. Nefesini mi tutuyordu? Adamın içinden bir mırıltı yükseldi ve kadın sırıttı.

Luka'nın göğsü kalıcı olarak genişlemiş hissetti. *Ona sarılmama izin veriyor!* Hatta ona doğru eğiliyor.

Daha önce ona kurallarını anlattığında, adam şaşkınlığa uğramıştı. Planı, ona verebileceği zevk sayesinde onu kendisiyle birlikte olmaya ikna etmekti. Ona dokunmasına izin vermezse bu plan işe yaramayacaktı.

Kararını onun kişiliğine göre vermek istediğini söylemişti. Luka kişiliğiyle tanınan biri değildi. Kendi başına olmayı severdi. Evinde tek başına çalışmak, yedekte olmaktan sonra ikinci sıradaydı. Bir dişiyi iltifatlarla nasıl etkileyeceğini ve onu nasıl memnun edeceğini biliyordu ama çok az dişi bir erkeği yoldaş olarak tanımayı önemsiyordu. Bu onların ilerlemesini ve başkalarıyla üremesini zorlaştırırdı, bu yüzden bu gerçeği asla onlara karşı kullanmazdı.

Alice'in özünde olduğu kişiden hoşlanmayabileceği fikri onu söyleyebileceğinden çok daha fazla korkutuyordu.

Ama eğer eşinin ihtiyacı olan şey buysa, o da bunu sağlayacaktı. Onu memnun ederek gözüne girmeye çalıştığı felaket girişiminden sonra, kendisi olmaya karar vermişti. Ona sevdiği hayvanları göstermiş ve rezerv hakkında durmadan konuşmuştu. Bir kez bile ilgisiz ya da sıkılmış gibi davranmamıştı.

Ölü böceklerle bile dalga geçmişti.

Onu boşaltmak ona saf erkeksi bir tatmin getirmişti ama onun kendisinden hoşlandığını bilmek ona çok daha fazlasını hissettiriyordu.

Orada birlikte oturup sessizce sallanan manta balığını izlediler. Kızın nefeslerinin yavaşladığını ve eşitlendiğini hissettiğinde duyguları boğazında düğümlendi. Kollarına sarılıp uykuya dalacak kadar güveniyordu ona. Ona kalsa, güneş doğana kadar ona sarılıp öylece kalmayı tercih ederdi ama çıplak bacaklarının üzerinden süzülen soğuk elini zorluyordu.

Luka bir an için ne yapacağını bilemeden donup kaldı. Onun kendisine güvenmesini istiyordu ve bahsettiği bölgeler dışında hiçbir yerine dokunmamasını kabul ettirmişti ama onu kaldırıp kruvazöre geri götürmek yerine uyandırmak yanlış görünüyordu.

Gürültülü bir baeder vıraklaması duyuldu ve kızın hızla uyanmasına neden oldu. Etrafını incelemesini izledi ve onu bu kadar uzun süre tuttuğu için üzülüp üzülmeyeceğini merak etti.

Ona tekrar baktı. "Uykuya mı daldım?"

"Uyudun, aşkım."

Kadın kızarıp sessizce, "Ah, özür dilerim. Sanırım bu yürüyüş beni yordu."

"İzin verin sizi eve götüreyim." Luka çantasına bir bakış attı ve onlar için hazırladığı ziyafeti hayal etti.

"Akşam yemeği ne olacak?" Bir esnemeyi bastırmaya çalıştı.

Ayağa kalkmasına yardım etti, elini elinin içinde hissetmekten hoşlanıyor ama dokunuşların bu kadar kısa olmasından nefret ediyordu. "Onun yerine yarın uğrarım. Sorun olur mu?"

Kadın küçük bir gülümseme ve baş sallama hareketi yaptıktan sonra, adam onları kruvazöre doğru yönlendirmeye başladı. Şaşkınlıkla ona doğru uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Sevinçle bağırmamak ve onu ayak parmakları kıvrılana kadar öpmemek için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanması gerekti.

Araca yaklaştıklarında ve kız içeri girmesi için onu serbest bıraktığında, rezervin romantik sisinin tadını çıkardıktan sonra gerçek dünyaya dönmenin kızın tekrar uzaklaşmasına neden olacağından endişelendi. Adam elini bir kez daha kucağına aldığında, kız ne şikâyet etti ne de itiraz etti.

Günün erken saatlerinde, rezerv alanına giderken onun elini okşamış, onu tahrik eden dokunuşun türünü öğrenmişti. Şimdi ise sadece rahatlamış, onun küçük, yumuşak avucunu avucunun içinde hissetmekten memnun olmuştu.

"Bugün beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Çok yorgun olduğum için özür dilerim. Gergindim ve dün gece pek iyi uyuyamadım. Meraktan soruyorum, akşam yemeği için ne planlamıştınız?"

Gergin miydi? "Bize piknik hazırladım." Ayağıyla yerdeki siyah çantayı itti.

Jade ona bu fikri ilk verdiğinde saçma olduğunu düşünmüştü. Tremantian dişileri ormanda yerde yemek yemekten hoşlanmazdı. Ama bir süre sonra bunun herhangi bir dişi değil, onun eşi olduğunu fark etti. Eğer o rezervden hoşlanıyorsa, dişinin de hoşlanacağı mantıklıydı.

Yine de, bir ömür boyu edindiği tecrübeyle nefesini tutmuş, bu fikir karşısında yüzünde belirecek alaycı ifadeyi bekliyordu. Daha önce babasıyla olan ilişkisiyle ilgili kişisel bir gerçeği paylaşmaya karar verdiğinde de nefesi aynı şekilde kesilmişti. O zaman verdiği şefkatli yanıtla onu şaşırtmış ve memnun etmişti, şimdi de aynı şeyin olmasını umuyordu.

Alice kocaman gözlerle büyük çantaya baktı.

Dehşet midesinde düğümlendi. Yanılmıştı. Sadece bu hatanın onları çok geriye götürmemesini umuyordu.

"Bana piknik mi hazırladın?" Kız ona tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Evet. Özür dilerim. Dışarıda yemekten hoşlanacağınızı düşünmüştüm ve manta'nın böcekleri

bizden uzak tutmak için iyi bir iş çıkaracağına inanmıştım, ama şimdi anlıyorum-"

"Dur, bekle," diye araya girdi Alice. Şaşkınlık yüzünü aydınlattı ve nefesini kesen muhteşem bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Özür dileme. Bayıldım! Bunu bana daha önce söylemediğin için çok üzgünüm. Bu kadar zahmete girdiğini bilseydim toparlanırdım. Sadece bir şeyler yapacağımızı sanıyordum.

Bir restorandan paket servis falan."

Kadının sarhoş edici kokusu adamın üzerine sinmişti. Ondan yayılan mutluluk onu zevkten sarhoş hissettirdi ve sikinin sertleşmesine neden oldu.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

Sesini tekrar bulması bir anını aldı. "Evet. En iyisi değilim. Aşçılık sınavımdan sadece yedi puan aldım ama iyi yaptığım birkaç yemek var."

Ona doğru dönüp bacağını altına sokarak sordu: "Aşçılık sınavı mı? Aşçılık okuluna falan mı gittin?"

Kadının kendini yeniden konumlandırırken göğüslerini baştan çıkarıcı bir şekilde sallamasına bakmamaya çalışarak, "Hayır, hayvancılık okulu," diye cevap verdi.

Gözleri tavana doğru yükseldi ve konsantrasyon içinde gözlerini kıstı. "Ah, evet. Metli bize bundan biraz bahsetti. Yemek pişirmeyi öğrenmek zorunda olduğunu bilmiyordum. Başka ne öğrendin?"

Benim eğitimim hakkında ne düşünecek? Jade konseptle tanışmasını anlatmış ve bazı çalışmaları olumlu karşılamadığını söylemişti.

"Bir kadının kocasından isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği farklı şeyleri öğreniyoruz. Yemek pişirme, çocuk bakımı, anatomi, cinsel yeterlilik..." Luka, kadının sorgulamayacağını umarak son cümleyi hızlıca söylemeye çalıştı ama yine de sözünü kesti.

"Pardon? Cinsel yeterlilik?"

Alice'in hoşnutsuzluğunun bir kısmını yatıştırmak umuduyla konuşmadan önce Jade'in uygulamayla ilgili sorununu hatırlamaya çalıştı. "Evet, mezuniyete yakın erkeklere eşlerini nasıl memnun edeceklerini öğreten isteğe bağlı bir ders."

Nefesini tuttu, onun anlayışlı mı yoksa tiksinmiş mi olacağını görmek için bekledi. Jade'in derse verdiği tepki onu şaşırtmıştı ve bir erkeğin eğitiminin dışarıdan birine nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalışmıştı.

Okuldayken, bu uygulamanın nahoş olduğunu hiç düşünmemişti - tam tersi. Kendisi de dahil olmak üzere tanıdığı tüm erkekler sınıfa girerken bir yığın sinir ve utanç içindeydi ve sınıftan çıktıklarında kendilerine güvenleri gelmişti.

Genç erkeklere bir dişiyi nasıl baştan çıkaracaklarını ve onun zevk alıp almadığını anlamak için tepkilerinde nelere bakmaları gerektiğini öğretiyorlardı. Erkekler ayrıca rızanın önemini ve istekli bir kadın olmadığında cinsel enerjilerini nasıl kontrol edeceklerini de öğrenmişlerdi.

Bir an gözlerini kırpıştırdı, güzel mavi gözleri onun yüzünü aradı. Beklenmedik bir şekilde uzandı, bir eliyle onun yanağını kavrarken diğer eliyle parmaklarını tuttu. "Ve senin için sorun yoktu.

Bu mu?"

Tuttuğu nefesi bir anda dışarı verdi, içinde bir mırıltı patladı. *Benim için endişeleniyor.* Eşinin onun için endişelendiği düşüncesi göğsüne bir sıcaklık yaydı.

"Evet, aşkım. İyiden de öteydim. O dersler olmasaydı, bileğime ve elime bir dokunuşla eşimi tahrik edemezdim," diye mırıldandı, daha önceki kruvazör yolculuğunda onun bakımlarına verdiği yoğun tepkiyi hatırlayarak.

Yanaklarına pembe bir allık yayıldı ama bunu inkâr etmedi. Sırıtarak, "Kendini beğenmiş erkek" diye mırıldandı.

"Doğruysa ukalalık mı?" diye alay etti.

Birden gözleri odaklanamaz oldu ve kaşları çatıldı. Onun yüzünü aradı. "Var..." Devam etmeden önce kısa bir süre başparmağının tırnağını kemirdi. "Hiç evlendiniz mi?"

Yüzüne kazınan şey kıskançlık olabilir miydi? Luka yüzüne yayılmak üzere olan memnun sırıtışı bastırmak zorunda kaldı. "Hayır, aşkım. Birkaç kez seçildim ama asla nihai olarak seçilmedim. Seçilmemeye özen gösterdim." Elini ağzından çekip aldı ve başparmağının ucunu öptü. "Seçilmiş olsaydım üzülür müydün?"

Dudaklarını büzdü ve gözlerini ondan kaçırdı. "Hayır," derken sesi sahte bir rahatlıktaydı.

"Yalancı." Dedi, mırıltısının içinden gürlemesine ve ona gerçek hislerini göstermesine izin

vererek.

Kadın gözlerini ona dikti ama adam onun ağzının kenarının gülümseyerek kalktığını gördü. "Ne olduğunu görebilir miyim?
yaptın mı? Acıktıysan şimdi birlikte yiyebiliriz."

Konunun değişmesine izin verdi ama eşinin kendisine imrendiği fikrinin tadını çıkarmaya devam etti. "Bu harika olurdu." Onunla böyle mi olacaktı? Kolay, mutlu ve daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde samimi.

Çantasını karıştırarak öğleden sonra özenle hazırladığı yiyecek ve içecekleri çıkardı ve masanın üzerine koydu. Isıtıcı kapakları yiyecekleri ısıtacak şekilde programladı ve Alice'e bir bardak tury uzattı. "Jade bana buna prosecco 2.0 dediğini ve senin bunun ne anlama geldiğini anlayacağını söyledi."

Alice dudaklarını yalayarak adamın gözlerini bir kez daha ağzına çekti. *Tüm hayatını öpüşmeden geçirdin. Biraz daha bekleyebilirsin.*

Küçük bir yudum aldı ve yüz hatları aydınlandı. "Mmm. Bu gerçekten çok iyi. Çok tatlı

olacağından endişelenmiştim ama sevdiğim bir ekşiliği var." Bacak bacak üstüne atarak bir yudum daha aldı ve yumuşak kruvazör duvarına yaslanarak rahatladı. "İşe ne zaman dönmen gerekiyor?"

Omuz silkti. Şu anda iş hakkında düşünmek neredeyse imkânsızdı. Eskiden bir kural vardı.

Eğer çiftleşirseniz işe uzun süre devamsızlık yapmanıza izin veriyordu, ancak işaretlerini göstermesine izin verilmiyordu. "Emin değilim."

"Eğer çok dikkat dağıtıcı değilse, seninle tekrar rezervlere gitmek istiyorum. Çalışırken seni izlerim." Luka geniş sırıtışına engel olamadı. "Hayatımı oldukça zorlaştırıyorsun, biliyorsun."

Umutlu ifadesi soldu. "Öyle mi?"

Başka bir kadınla olsa, sataşmalarıyla tehlikeli sularda yüzüyor olurdu ama Alice'in onun bu yönünü görmekten hoşlandığını hissediyordu. "Eğer orada olmazsan, seni düşüneceğim için hiçbir iş yapamayacağım ve eğer orada olursan, seni düşüneceğim ve sana bakacağım için hiçbir iş yapamayacağım."

Alice kızardı. "Teşekkür ederim."

Luka yiyecekleri açtı ve ona, damak tadı taramasının sevdiğini ortaya çıkardığı malzemeleri içeren tabağı verdiğinden emin oldu.

"Bu harika. Teşekkür ederim," dedi küçük lokmalar arasında. "Bana ailenizden biraz daha bahseder misiniz?"

Luka, Tapınağa giden yolculuğun geri kalanında kardeşlerini anlattı. Alice kadar konuşmaktan hoşlandığı başka biri olup olmadığını bilmiyordu. Komik ve samimiydi ve tanıdığı herkes hakkında daha önce hiç deneyimlemediği gerçek, açık bir nezaketle konuşuyordu.

Şimdiye kadar tanıştığı erkeklerden bahsettiğinde varlığının karanlık bir parçası büküldü. Rhaego'dan ve Tremantian dilini daha fazla öğretmek için geri döneceğinden bahsettiğinde, Luka elindeki kalın camı kırmamaya odaklanmak zorunda kaldı. Bu hiç iyi değildi.

Zihni dönmeye başladı. Şimdi çiftleşmemiş erkeklerin serbestçe devriye gezdiği Tapınak'a geri dönüyorlardı. İçindeki vahşi bir parça, arabayı o kadar büyük bir güçle evine geri götürmesi için çığlık attı ki, eli hızla geri çekilmeden önce dışarı fırladı.

Onu yalnız bırakmayı düşünmek bile doğal değildi. *Onu tekrar izleyebilirim*, diye tısladı zihni. *O benim eşim; onun korunduğundan emin olmalıyım.*

Kruvazör durdu ve kapı kayarak açılırken tısladı. Luka kendini toparlamaya çalıştı ama kadının onu terk etmek için yapacağı en ufak bir hareketin onu tekrar taksiye sürüklemesine neden olacağından korkuyordu.

Alice tabağını yere bıraktı ve beklentiyle ona baktı. "Luka, iyi misin?" O da tabağını yere bıraktı ve dişlerini sıktı.

Bir elini onun dizine koydu ve sert bakışlarını yakaladı. "Bana anlatabilirsin. Sorun nedir?"

Ona söyleyebilir miydi? Yutkundu. "Bununla mücadele ediyorum Alice. Gitmene izin vermek yanlış geliyor." Uzakta yürüyen bir muhafız gözüne çarptı ve elleri yumruk oldu.

Kaşları birbirine yaklaştı ama gözlerinde öfke yerine sempati görmek Luka'yı rahatlattı. "Bunun senin için zor olmasına üzüldüm. Yine de gitmeme izin vermelisin. Hiç ayrı kalamazsak nasıl birlikte olacağız? Bu sağlıklı değil."

Ellerini saçlarında gezdirdi ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kız haklıydı. Eğer o bir veteriner olarak çalışacak ve kendisi de araştırmalarına devam edecekse, ondan ayrı kalabilmeliydi. Traxian yarısının çiftleşme içgüdüsünün etkilerini şiddetlendirdiğinden şüpheleniyordu ve bunu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Başını salladı ve gülümsemeye zorlayarak başını kaldırdı. "Yarın görüşürüz."

Ayağa kalktı ve onun önünde diz çökerek ellerini avuçlarının içine aldı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum ve çabanı takdir ediyorum." Utangaç bir gülümsemeyle ekledi, "Dünya'da bir çiftin buluşmadan sonra öpüşmesi adettendir. Eğer yardımı olacaksa bir süreliğine yüze dokunma yasağını kaldırabilirim."

Adamın eli şimşek gibi fırladı ve kadının ensesini kavradı. Ağzını onunkinin üzerine eğdi ve ikisi de nefes nefese kalana kadar onu öptü. Adam geri çekildiğinde Alice'in mavi gözleri ağır ağır kapanmış ve ona odaklanmıştı. Öne doğru eğildi ve onu daha yavaş, durgun bir şekilde öptü, nefesini kesen ve parmaklarını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmek için zaman ayırdı. Tekrar uzaklaştığında, onun gözlerindeki hayal kırıklığını görmekten memnun oldu. Şu anda ona sahip olamayabilirdi ama onun başka birini istemeyeceğinden emindi.

Bölüm 19

Luka bütün gece dönüp durmuştu ve tuhaf bir ruh hali içindeydi. Zihni ve bedeni yorgun, saldırganlığı yüksekti ama aynı zamanda akşam yemeğinde Alice'i göreceği için heyecanlı ve gergindi.

Üstüne üstlük, hiç istemediği halde içinde kaynayan bir uyarılma duygusu vardı. Bir gece önce eve döndüğünde Alice'in kokusu hâlâ burnundaydı ve onu çıldırtıyordu. Ateşin yanında çıplak yattığı yere bakmış ve boşalırken vücudunun nasıl titrediğini hatırlamıştı.

Volta atıyor, rahatlayamıyordu. Orada onunla birlikte olmalıydı, evinde yalnız değil. Uyuyamayınca, en iyi hareket tarzı üzerinde çalışarak dikkatini dağıtmaya karar verdi. Alice'in sonunda onunla kalmaya karar verdiğinden emin olmak için net bir plana ihtiyacı vardı. Biraz fikir edinmek için Theo'yla iletişime geçmişti ama bu sadece daha fazla hayal kırıklığına yol açmıştı.

İnsanlar imkansızdır! Başka herhangi bir dişiye samimiyetini göstermek için hediyeler verebilir ya da uygun bir koca ve baba olacağını kanıtlamak için yeteneklerini sergileyebilirdi ama Alice söz konusu olduğunda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Theo, Jade'le yaptığı birçok konuşmadan sonra, bir insanın sevgi ve sadakat kapasitesinin benzersiz olduğuna inandığını, ancak bunun kazanılması, hatta kazanılması gerektiğini açıklamıştı. Soğuk mantık yerine kalplerinin sesini dinlerlerdi. Onun sevgisini garantilemek için yapabileceği ya da verebileceği hiçbir şey yoktu ve bu kesinlikten yoksunluk dehşet vericiydi.

Izzo geniş bir sırıtışla ona doğru koşmaya başladığında hazırladığı yiyecek torbasını biraz daha sıkı kavradı.

"Merhaba kardeşim," dedi neşeyle yaklaşırken.

Luka cevap olarak sadece homurdandı ve İzzo'nun elinden pasoyu kaptı. Alice'e ulaşmak ve onu her gördüğünde hissettiği rahatlamayı yaşamak için sabırsızlanarak ilerledi.

"Randevunla ilgili her şeyi duydum," dedi Izzo arkasından.

Luka kardeşini görmezden gelmeye çalıştı ama merakını bastıramadı. "Ve?" diye hırladı.

"İyi iş çıkardın. Çok mutlu oldu."

Morali bir an için yükseldi ama sonra tekrar karardı. "Nereden biliyorsun? Onu ziyaret ettiniz mi?"

Luka, Alice'in Izzo'yu nazikçe evine davet ettiğini hayal etti, bunun Clecanian erkekleri için ne anlama geldiğinden habersizdi. Ona bunun önemini açıklaması gerekecekti.

"Sana bir sürpriz yapmak için benden yardım istedi. Bütün gün bunun için uğraştı, o yüzden mutlu

bir yüz ifadesi takındığından emin ol, çünkü şu anda somurtkan biri gibi davranıyorsun ve o bunu hak etmiyor."

Luka'nın adımları durakladı ve başını eğerek kardeşine doğru döndü. Izzo gençti ve her zaman

grubun en neşeli kişisiydi. Traxian tarafının ruh halini belirlemesine asla izin vermezdi ve her zaman huysuz kardeşlerinin ruhlarını hafifletmek için çalışırdı, ama şimdi sağlam gövdesi ve açık mavi gözleri otorite ve saldırganlık yayıyordu.

Luka'nın içinde bir an için gurur kabardı. Izzo zorlu bir erkek olmaya başlamıştı. Güçlü, gururlu ve onurlu. Sadece Zed'in değil, Izzo'nun da eşinin çıkarlarını gözettiğini bilmek Luka'nın kaygılarını bir nebze olsun azaltıyordu, bu gerektiğinde Luka'ya karşı koymak anlamına gelse bile.

"Onu gördüğümde daha iyi olacağım. Uzakta olmak çok zor."

Izzo kollarını kavuşturdu ve Alice'in evinin yakınındaki suyun karşısına bakarak ofladı. "Bir de bana sor."

Alice dün ormanda haklıydı. Ailesini nimet olarak görmeye başlaması gerekiyordu. Bugünlerde çoğu Clecanialının çok az kardeşi vardı. Onların sevgisini hafife almamalıydı.

"Nasıl gidiyor..." Luka, Izzo'nun aşık olduğu kıvırcık kahverengi saçlı küçük kızın adını hatırlamaya çalıştı.

"Daisy," dedi Izzo. Omuzlarını kaldırdı ve ağzının köşesi aşağı doğru döndü. "Onu teknik olarak tanıyamadım ve nedenini de bilmiyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren benim olması gerektiğine yemin edebilirdim."

Luka onun omzunu kavradı. "Son birkaç gündür çiftleşmeyi araştırmak için çok zaman harcadım ve birçok çiftleşme hikayesi okudum. Bulduğum şey, bunun çoğu insanın düşündüğü kadar tutarlı olmadığı. Çiftleşme izlerinin, bir birey eşinin kokusunu alır almaz, daha onu görmeden ortaya çıktığını okudum. Diğerleri yıllar süren arkadaşlıktan sonra ortaya çıkıyor. Asivva, Theo'nun bilinçaltında buna karşı zihinsel bir engel oluşturduğu için bu kadar uzun sürdüğüne inanıyor. Bu ırktan ırka ve bireyden bireye değişir. Umudunuzu kaybetmeyin. Eğer içgüdüleriniz onun size ait olduğunu söylüyorsa, muhtemelen haklılardır."

Izzo yavaşça başını sallayarak onayladı ve omuzlarını geriye itti. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Luka'ya sırıttı. "Şu haline bak, moral konuşmaları yapıyorsun ve insan içine çıkıyorsun. Alice seni etkiliyor."

Adını duyunca kalbi hızlanan Luka, kızın evine doğru yürümeye devam etti ve sırıttı. "Umarım öyledir."

Sonunda Alice'in kapısına ulaştığında, Izzo ona geçiş izninin dört saat içinde sona ereceğini söyleyerek ayrıldı. Eğer daha fazla zamana ihtiyacı olursa, Alice'in bir muhafızı uyarması ve talep etmesi gerekiyordu.

Kapıyı usulca çaldı ve doğruldu, teni heyecandan kaşınıyordu.

Kadın kapıyı açtı ve adamın midesi bir takla attı. Saçları gevşek ve biraz dağınıktı, teni pembe kızarmıştı. Beline bej bir önlük bağlamıştı. Kız ona gülümsedi ve adam

onu kollarına alma dürtüsünü kontrol etti.

Ayak parmaklarının üzerinde durup onu yanağından hızla öptüğünde, hırıltıyla noktalanan alçak bir mırıltı ondan kaçtı.

Adamın yüzünü tararken gülümsemesi soldu. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun. İyi uyudun mu?"

"Evet, aşkım. Girebilir miyim?" Luka bu ismi her kullandığında kızın göz bebeklerinin büyümesine ve vücudunun zevkle titreşmesine bayılıyordu.

Adamın istediği gibi dikkati endişesinden uzaklaşınca kızardı ve içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

İçeri girdikten sonra onun elini tuttu ve mutfağa doğru çekti, bu küçük temasın onun üzerinde yarattığı etkiden habersizdi.

"Dün akşam yemeğinin karşılığını vermek istedim, bu yüzden sana kendim yemek yapmaya çalıştım. Izzo sevdiğin yiyecekleri seçmeme yardım etti ve o garip ocak-tezgah şeyinde nasıl pişireceğimi gösterdi. Gidip elimi yüzümü yıkamalıyım. Git otur, hemen döneceğim." Elini masaya doğru salladı, sonra da banyo odasına doğru koşarak uzaklaştı.

Yemek masasına doğru baktı ve çenesi gevşedi.

Cam küreler masanın üzerinde uzun ve narin bir şekilde asılı duracak şekilde programlanmıştı ve evin geri kalanındaki ışıklar kısılmış, samimi ve sıcak bir parıltı yaratılmıştı. Hafifçe aydınlatılmış masa büyük bir bezle örtülmüş ve ona verdiği bitkilerle süslenmişti. Masanın iki ucunda kapalı tabakları ve karmaşık bir desenle katlanmış yumuşak bir peçete duruyordu. Mutfağa baktı ve kullanılmış tabak yığınları ile doğranmış yemek parçalarını gördü. Uzun süredir bunun üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Bütün bunları onun için mi yapmıştı? Kapı tekrar açıldı ve kadın banyo odasından çıktı. Adam onun çarpıcı görüntüsünü gördükçe sertleştiğini hissetti. Önlük yerine, göğsünü sımsıkı saran, göğüslerini vurgulayan ve belini zarifçe sararak kalçasının ortasında biten vermilyon rengi bir elbise giymişti. Kulağının yanındaki saçlarına, bugün ona gönderdiği ruhi çalısından koparılmış birkaç küçük çiçek takılmıştı.

Gözleri onu yeterince göremedi ve uzun süren bir sessizlikten sonra kadın ayaklarının üzerinde kaymaya başladı. Küçük tırnaklarını ağzına götürdüğünde, stresle ilişkilendirmeye başladığı bir hareketle, hipnozundan irkildi.

Yemeği yere bırakarak kızın yanına geçti ve avuçlarını kızın kollarında gezdirdi. "Çok... güzel görünüyorsun." Bu iltifat yeterli değildi, hem de hiç değildi ama yine de yüzünü buruşturdu.

"Umarım yemeği beğenirsiniz." Koşarak mutfağa gitti ve buzdolabından bir şeyler almak için eğildi. "Sana söylemediğim ve sen de yemek getirdiğin için özür dilerim ama endişelendim.

her şeyi berbat edebilir ve eğer yedeğimiz yoksa aç kalırız."

Kehribar rengi sıvıyla dolu iki bardak çıkardı. Birini masanın bir tarafındaki tabağın yanına koyarak diğer tarafa oturmak üzere hareket etti.

Olduğu yerde kaldı, önündeki manzaraya baktı ve içinde kükreyen tüm farklı duyguları yatıştırmaya çalıştı. Daha önce hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı ve bunu hak etmek için ne yaptığı konusunda tamamen şaşkındı.

"Beğenmedin mi?" Yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve bakışları masanın etrafında gezindi.

"Buna alışık değilim," dedi, onun için hazırladığı tabağa doğru yürürken. Ona doğru baktı. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

Alice oturduğu yerde kıpırdandı ve dudağını dişledi. "O kadar da önemli bir şey değil. Yemekler muhtemelen o kadar iyi bile değildir."

Luka homurdandı. Eğer kız onu bir tabağa koyma zahmetine katlansaydı, katranı seve seve yerdi. "Yalnızca bir sorun var."

Masayı tekrar taradı, rahatsız edici "sorunu" aradı ve kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Beni çok uzağa koydun." Sandalyesini kaldırdı ve onunkinin tam köşesine yerleştirdi, tabağını ve içkisini de yanına aldı. Sandalyesine çöktü ve ona sırıttı. "Oradan dokunamadığım yerlerine nasıl hayran olabilirim ki?"

Kızardı. "Özür dilerim. Eski alışkanlıklar zor ölür."

Kaşlarını çattı ve bu ilginç söz hakkında düşündü.

"Sana bir kokteyl hazırladım," dedi bardağa bakarak. "Umarım beğenirsin. Sıvı formda doğru tatları bulmak gerçekten zordu ama kardeşinin sevdiğini söylediği şeylere dayanarak bunu sevebileceğini düşündüm. Bizim eski moda dediğimiz şeye en yakın olanı bu."

Deneysel bir yudum aldı ve boğazından aşağı kayan kadifemsi karışımın tadını çıkardı.

Alice ona doğru eğildi, kaşlarını kaldırdı.

Luka dürüstçe, "Bu inanılmaz," dedi.

Gülümseyerek arkasına yaslandı ve omuzları gevşedi. "Güzel. Daha karmaşık bir şey yapmaya çalışmadan önce klasik bir şeyle başlayabileceğimi düşündüm. Portakal yerine geçebilecek bir sebze bulana kadar kaç farklı meyve denediğimi tahmin bile edemezsin."

Eflatun bir ışık, evin programlama pedindeki düşük bir ding sesiyle aynı anda yanıp söndü.

"Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim." Alice meraklı gözlerini ona çevirdi. "Ne yapıyor

ne demek?"

Bir an için Luka'nın içinden, küstah birinin yemeklerini böldüğünü söylememek için sinsi bir dürtü geçti ama bu acil bir durum olabilirdi. Elini kendi eliyle kapatarak açıkladı: "İçeri girdiğimde iletişim cihazım evinize bağlanıyor. Bu renk bir çağrı aldığım anlamına geliyor."

"Oh," dedi. "O zaman cevap vermelisin."

"Onlara şu anın iyi bir zaman olmadığını söyleyeyim." Mutfağın yanına bıraktığı çantadan şık gri iletişim cihazını kaptı. Arayanı görünce kaşları birbirine çatıldı. *Verakko mu?*

"Merhaba."

"Alice'le birlikte misin?" Verakko selam vermeden sordu.

Luka'nın tüyleri diken diken oldu. Birkaç gün önce eşini güldüren erkek şimdi onu sorguya çekiyordu. "Neden?" diye ısırdı.

"Haberlerimiz var ve onu hemen görmemiz gerekiyor. Onu hemen Kraliçe'nin malikanesine getirebilir misiniz?"

"O giderse, ben de giderim." Erkeğin sorusu üzerine Luka'nın içinde kıskançlık alevlendi. Mantıken Verakko'nun acil bir durum olmasa arayıp bu buluşmayı talep etmeyeceğini biliyordu ama daha az anlayışlı bir yanı eşini bir başkasının ellerine teslim etmeye isyan ediyordu.

"Tamam, ama sadece kabul ederse." demeden önce sinirli bir nefes verme sesi duyuldu. Giydir onu."

İletişim cihazını Alice'e uzattı.

Yavaşça aldı, sert duruşu ve sıkılmış çenesi karşısında tek kaşını kaldırdı. "Alo?" dedi usulca.

Üstün işitme yeteneğine rağmen erkeğin ne dediğini tam olarak anlayamadı.

Verakko'nun yanıtı her neyse Alice'in sırıtmasına ve ardından Luka'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Oh, merhaba, Verakko! Nasılsın?"

Kadın, erkeğin söylediği bir şeye hafifçe kıkırdayınca yumruklarını sıktı.

"Uh-huh." Ona baktı, sert duruşuna dikkat etti ve dinledi. "Şimdi mi? Bekleyebilir mi?"

Alice ona doğru eğildi ve yumuşak bir avuç içini gergin ön kolunda aşağı yukarı gezdirdi. İçindeki memnuniyet ve tedirginlik karışımını gösteren hızlı bir mırıltı normalden daha yüksek bir perdede çınladı.

"Evet, onun da gelmesi benim için sorun değil," dedi Luka'ya gülümseyerek.

Omuzları bir santim düştü. En azından onunla gitmesine izin verecekti.

"Tamam, tabii. Yakında görüşürüz." İletişim cihazını Luka'ya geri verdi ve Luka'nın kısa bir veda edip telefonu kapatması üzerine gülümsedi.

Taş gibi yüz ifadeleri olan iyi silahlanmış altı adam önlerinde durmuş, ona ve Luka'ya sertçe bakıyordu ve ilk kez Luka'nın aşırı korumacı kişiliğini takdir ediyordu.

Kruvazörü doğrudan Kraliçe'ye götüremedikleri için Kraliçe'nin mülkünün sınırında durmuşlar ve şimdi yaya olarak içeri girmelerine izin verilmesini bekliyorlardı. Luka Alice'in önüne geçerek muhafızların sabit bakışlarını kısmen engelledi.

Gömleğinin koyu yeşil kumaşına gülümsedi ve onun dokunuşundan hoşlandığını bildiğinden, minnettarlığını göstermek için ellerini sırtının alt kısmına koydu. Adam hızla öksürüp mırıltıyı uzaklaştırmadan önce içinden alçak bir mırıltı geçti. Sırıtarak, onun ölümcül erkeklerin önünde zayıf bir yanını göstermek istemediğini varsaydı.

Dün ormanda geçirdikleri günden sonra Alice bir şeyin farkına varmıştı. Luka onu istediği zaman tahrik edebiliyor, onun uyarılma kokusunu onay olarak kullanabiliyor olabilirdi ama Alice'in kendine ait bir süper gücü vardı. İstediği zaman, sadece ona doğru şekilde dokunarak o lezzetli mırıltıyı Luka'nın içinden geçirebileceğinden emindi. Bu iyi hissettiriyordu. Sanki onun tepkileri üzerinde de küçük bir kontrolü varmış gibi.

Her geçen dakika Luka'yla daha da oynadığını hissederek, ellerini Luka'nın sivriltilmiş belinden sırtının üst kısmındaki büyük kaslara doğru deneysel olarak gezdirdi. Vücudu kaskatı kesildi, açıkta kalan pazularının üzerinde tüyleri diken diken oldu. Ellerini arkasına götürerek bileklerini kavradı ve hızla bastırılmış bir mırıltı eşliğinde bir arada tuttu.

Gözleri hâlâ önlerindeki adamlarda, omzunun üzerinden uyarı tonuyla "Alice" diye homurdandı.

İstenmeyen bir mırıltı daha duyacağını bildiği için başını adamın sırtına yaslama dürtüsünü bastırarak sessizce kıkırdadı.

Bunun yerine, önlerindeki yüksek metal yapıyı inceledi ve burada ne kadar durmaları gerektiğini merak etti. Yüzey sağlamdı ve kendisine söylendiği gibi bir kapıdan çok bir duvara benziyordu. Önünde duran muhafızlar olmasaydı, bunun potansiyel bir giriş olduğunu hiç anlayamayabilirdi. Pürüzsüz kömür grisinde hiçbir kırılma görülmüyordu.

Ayaklarının altından gelen yavaş bir gümbürtü Luka'ya doğru eğilmesine neden olurken, tuttuğu elleri ona tam olarak bastırmasını engelledi. Luka onun bileklerini nazikçe sıktı ve önünde durması için onu yönlendirdi.

Yerdeki titreşim büyüdü, küçük çakıl taşlarını ve toprak parçalarını zıplattı. Gözlerinin önünde, uzun, aşılmaz duvardan bir dilim yavaşça yere batmaya başladı ve küçük bir dikdörtgen bıraktı

Tabanda bir kişinin geçebileceği kadar geniş bir açıklık.

Luka'nın cesaretlendirici bir itişiyle, tersten giyotine gönderilmek istemediği için açıklıktan hızla geçti. Döndüğünde, Luka'nın yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir sırıtışla içeri girdiğini gördü.

Ona umursamaz bir tavırla elini salladı ve kapıdan uzaklaşan temiz toprak yolda yürümeye başladı.

Ona kolayca yetişen Luka, bir parmağını omurgasında gezdirerek titremesine neden oldu. "Bunun için seni geri alacağım, biliyorsun."

"Hmm, vücudunuzun tepkilerini kontrol edememenin ne kadar can sıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum," diye iğneledi.

"Kontrolün bende olmamasını seviyorum, ama sadece seninleyken ve başkalarının önünde değil." Gözlerindeki şakacı parıltı yumuşak ve samimi bir hal aldı.

Alice iç çekerek yutkundu ve yanaklarının kızardığını hissetti. Odağını tekrar önüne çevirdi ve basitçe "Mmm." diye cevap verdi.

Kraliçe'nin evine giden yol düzenli ama rustikti. Alice, araçları yüzdüğü için normalde yolları asfaltlamadıklarını tahmin ediyordu ama yine de toprak bir patika kullanarak gerçek bir kraliçeye doğru seyahat etmek garipti.

Çevre de beklediğinden farklıydı. Koruma alanındaki ormanlar kadar sık olmasa da buradaki ağaçlar hâlâ çok sayıda ve yabaniydi. Yıllar önce bir okul gezisi için Fransa'ya gitmişti ve şatoların ve şatoların yakınındaki arazinin son derece bakımlı olduğunu hatırlıyordu.

Uzaylı bir kraliçenin evinin neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalışırken heyecanlanmaya başladı. Kraliçe'nin sarayı bir masal kitabındaki şato gibi ormanın içinden yükselir miydi? Kuleleri ve kuleleri var mıydı?

Bir köşeyi döndüklerinde ve patika küçük bir kulübenin yanında çıkmaza girdiğinde, Alice'in adımları duraksadı.

Bu konut personel için miydi?

Luka adımlarını küçük yapıdan uzaklaştırmak yerine ona doğru ilerledi. Kulübe küçük ve ten rengindeydi; iki büyük penceresi ve bir kapısı vardı. Parıldayan yeşil kiremitten yapılmış kavisli bir çatı binanın tepesindeydi. Küçük evin hemen önünde daha küçük bir patika vardı ve her iki yanında büyük kır çiçekleri sıralanmıştı.

Yeşil ön kapıdan Verakko çıktı. Yanlarına gidip onları selamlama zahmetine girmeden el

sallayarak ilerledi ve tekrar küçük evin içinde kayboldu.

"Burada mı yaşıyor?" Alice fısıldadı.

Luka büyüleyici kulübeye doğru baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Evet. Neden?"

Omuz silkti. "Burası bir kraliçenin yaşayacağı bir yere benzemiyor. Kırmızı Başlıklı Kız ya da bir hobbit belki ama bir kraliçe değil."

"Hobbit nedir?" Luka ciddiyetle sordu ve ondan bir kahkaha kopardı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hadi gidelim."

Onu içeriye kadar takip edince, içerinin de dışarısı kadar küçük olduğunu ama daha az çekici olmadığını gördü.

"Bu tarafa," diye seslendi Verakko sollarından.

Bir kemerli geçitten Verakko ve Kraliçe'nin küçük ahşap bir masada oturduklarını görebiliyordu. Alice ve Luka da masaya yerleşmişti.

"Merhaba, hanımefendi," dedi Alice, uygun olup olmadığından emin olamadığı için

"hanımefendi" kelimesine takılarak. Kraliçe başıyla hızlıca onayladı.

Luka eğilerek selam verdi ve gözlerini Verakko'dan bir saniyeliğine ayırarak Kraliçe'nin yüzüne baktı,

"Hanımefendi."

"Merhaba Alice. Luka. Bize katıldığınız için teşekkürler. Zamanınızı boşa harcamak istemediğim için hemen konuya gireceğim. Tesiste biraz daha zaman geçirdikten sonra Verakko birkaç keşif yaptı." Ona doğru başını sallayarak, "Açıklamasına izin vereceğim." diye devam etti.

Gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel Alice." Luka'ya doğru kaşlarını çattı.

"Ve seni." Luka cevap olarak homurdandı.

"Bildiğiniz gibi, her iki karakol da bir tür arıza emniyeti ile donatılmıştı. Tesisleri aramaya devam ettim, herhangi bir ipucu aradım ama ikisi de çıkmaz sokaktı," diye başladı Verakko.

Alice'in kalbi sıkıştı. Hâlâ o yerlerde tutulan insanlara ne olacaktı?

"Ancak elimizde başka bir ipucu daha var," diye ekledi Kraliçe. "Helas'tan bilgi almaya çalışıyorduk ama kendisi İsyancıların davasına çok sadık olduğunu kanıtladı. Örgütün üst kademelerinden biri olduğundan şüpheleniyoruz."

Helas'ın adını duyunca Luka'nın kaskatı kesildiğini gördü. Alice karakolda geçirdiği korkunç günleri büyük ölçüde geride bırakmıştı ama Luka'nın aksini iddia etmesine rağmen, onun bunu yaptığından emin değildi.

Masanın altında adamın sıkıca yumulmuş yumruğunu buldu ve parmak uçlarını adamın teninde

gezdirdi, ta ki adam elini onun elinin içine koyabilecek kadar gevşeyene kadar. Vücudu hâlâ gerginlik yayarken, adamın sıkılı çenesinin bir parça gevşediğini görünce rahatladı.

Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "Öte yandan Sal yardım etmeye karar verdi."

"Neden? Ve bu Alice'i nasıl ilgilendiriyor?" Luka homurdandı.

Bu beni nasıl ilgilendirir? Alice, Kraliçe'nin insanlar ve insan kadınlar için neler yapılabileceği konusunda kendisinden yardım istemesine alışmıştı ama Luka haklıydı, bu farklı hissettiriyordu. Bu strateji tartışmak için Tapınak'ta yapılan büyük bir toplantı değildi, Kraliçe'nin evinde yapılan samimi bir toplantıydı. Verakko'nun yüzünde beliren kısa süreli endişeyi fark ettiğinde omurgasında ürpertici bir his belirdi.

Verakko Alice'in bakışlarını tuttu. "Sal, Helas'ın karakolun yakınındaki ormanda gizli bir çalışma alanı olduğunu ortaya çıkardı. Orayı nasıl bulacağını bildiğini ve diğer üyelerin bilmediği kendine ait bir işletim sistemi içerdiğini söyledi. Görünüşe göre Helas oldukça paranoyakmış ve kimsenin haberi olmadan diğer karakolları denetleyebilmek istediğine karar vermiş."

"Bu harika!" Ama neden ona söylüyorlardı?

Verakko başını iki yana eğdi, yüzünü buruşturdu. "Neredeyse harika. Sistem üç faktörlü bir tanımlama ile korunuyor. Beslemesine giriş yapmak için Helas'ın güvenlik belirtecine, parmak izine ve yüz tanıma taramasına ihtiyacımız var."

"Ve bu vücut parçalarının o sırada ona takılı olması gerektiğini varsayıyorum?" Luka karanlık bir şekilde mırıldandı.

"Evet." Verakko tekrar Alice'e doğru baktı. "Helas'ı eve taşıyabilir ve onu yerinde oturmaya zorlayabiliriz ama bize jetonun nerede olduğunu söylemesi için onu zorlayamayız. Bu yüzden sana ihtiyacımız var."

"Ben mi?" Alice ciyakladı, gözleri büyüdü. "Nerede olduğunu

bilmiyorum." Luka kıpırdamadan durmuş, yüzü okunamaz hale

gelmişti.

"Hayır, ama Sal'ın var ve eğer önce onu ziyaret ederseniz, bizimle gelip bize nerede olduğunu göstereceğini söylüyor. Telafi etmek istediğini söylüyor." Verakko ona doğru eğildi ve gözleri daha parlak bir şekilde parlıyor gibiydi. "Video yayınlarına, kilitlerine ve hoparlör sistemlerine erişebilirsek, tüm gardiyanları içeri kilitleyebilir, tüm hücrelerin kilidini açabilir ve mahkumlara neler olduğunu ve nasıl kaçabileceklerini açıklayabilirim."

Helas'ın uşağı mı? Sal'a dair hatırladığı son şey, Vanessa'yla birlikte kaçmadan önce iri adamı yere düşürdükleriydi. Dünyanın dört bir yanında kafeslerde tutulan kadınları kurtarmak için Alice'in tek yapması gereken bir pisliğin özrünü dinlemek miydi?

Artıları ve eksileri tarttığında, bunun kapanışı bulması için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü. Kayıp zamanıyla ilgili hâlâ kafasında pek çok soru vardı. Eğer Yeşim'le aynı gemide nakledildilerse, neden hayatının aylarını hatırlayamıyordu? Öte yandan, bu bir oyun da olabilirdi.

"Bize hapishaneye kadar eşlik etmen ve Sal'den ihtiyacımız olan her şeyi alana kadar burada kalman gerekiyor, sonra da onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın." Verakko zorladıkça Alice sesinin derinleştiğini ve sanki duygularla değişiyormuş gibi yankılandığını ve bazı sözlerinin hafif bir tıslamayla noktalandığını fark etti.

Lanet olsun. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve kendisi de dahil olmak üzere bu masadaki hiç kimse bundan memnun olmayacaktı. Gözleri Luka'ya kaydı ve yüzünü buruşturdu. Kasları gerilmişti ve gözleri önüne dikilmişti ama eli Luka'nın elinin etrafında nazikçe duruyordu. Eğer Luka'ya ondan uzakta olmanın zorluğunu anlattığı şey doğruysa, bu fikir Luka'nın hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Sal'i görmek için hapishaneye gitmeyeceğim." Luka'nın yüzünün bir an için gevşediğini hissetti ve ekledi: "Sal, Helas ve başka kim varsa onlarla kulübeye gitmek istiyorum."

"Kesinlikle hayır." Luka'nın başı ona doğru döndü ve Alice onun öfkeli bakışlarını uzun süre üzerinde tuttu. "Alice, seni o aşağılık... iğrenç...." Vahşi bakışları dolaştı.

Verakko kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, deniz mavisi teni hafifçe koyulaştı. "Katılıyorum. Bu çok tehlikeli."

Kraliçe sessiz kaldı ama zeki gözleri Alice'e odaklanmıştı.

"Oradaki kadınların kendileriyle konuşan kişiye güvenmeleri gerekiyor. Üzgünüm, Verakko, ama sesin çok... yabancı geliyor. Buradaki herkes öyle. Konuşma şeklin ve kullandığın kelimelerden insan olmadığını anlayacaklar. Peki çevirmeni olmayan insanlarla konuşmaya çalıştığında ne olacak? Geride mi kalacaklar? Hepsinin bir çevirmeni olduğunu varsayamayız." Elini sıkıca kavrayan Luka'nın düzensiz nabzını hissedebiliyordu. Ona döndü. "Luka, biz kendi insanlarımızız, değil mi? Kendi hedeflerimiz ve hırslarımız var, değil mi?" diye sordu, Luka'nın günler önceki sözlerini tekrarlayarak.

Başını öfkeyle arkaya attı ve dizleri zıplamaya başladı. Gözleri odanın içinde gezinirken nefes alış verişleri hızlanmıştı, muhtemelen bir tartışma arıyordu.

Alice, Verakko ve Kraliçe sessizce oturmuş, Luka'nın cevabını bekliyorlardı. Alice ne olursa olsun gidecekti. Onun iznine ihtiyacı yoktu ve eğer gerçekten onunla bu konuda savaşmayı düşünürse kaybedecekti. Ama onun ne yapacağını görmek istiyordu. Alice son birkaç gündür Luka'dan uzak duruyordu. Ona aşık olduğunu hissedebiliyordu ama henüz ona tam olarak güvenemiyordu.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak ona kendisi hakkında birkaç şey öğretmişti. Güvensizliğine rağmen tutkulu, dirençli ve cesurdu. Onu zorlayan ve gelişmeye devam etmesine izin veren bir adama ihtiyacı vardı, onun için en iyisinin ne olduğuna onun söz hakkı olmadan karar veren birine değil.

Onun kararlarına kızması umurunda değildi. Bağırıp çağırabilir, kedi köpek gibi kavga edebilirlerdi ama günün sonunda onun kendisini istediği şeyi yapmaktan alıkoymaya çalışmayacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

Onunla yüzleştiğinde gözleri ve alnı endişeyle kırışmıştı. "Seninle gelmem gerekiyor."

Alice sıcaklığın parmak uçlarına kadar yayıldığını hissetti. Bunu yapabilirlerdi. Luka ile işleri yoluna koyabilirdi. "Elbette gelebilirsin." Kraliçe'ye ve Verakko'ya döndü. "Zaten Sal'in Luka'ya benden daha büyük bir özür borcu var."

"Harika," dedi Kraliçe, gergin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "İki adamın sessizce kulübeye nakledilmesini ayarlamak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Diğer İsyancılar bu ikincil sistemi bilmiyorlarsa, onları uyarmak istemiyorum."

Verakko masadan siyah bir iletişim cihazı aldı ve Alice'e uzattı. "Sizinle bunun üzerinden iletişim kuracağız." "Ona nasıl kullanılacağını göster." diye eklemeden önce Luka'ya bir göz attı.

Kraliçe Luka'ya hitap ettiğinde hepsi ayağa kalktı ve vedalaşmaya başladı. "İşaretlerinle ilgili mesajımı aldın mı?"

Luka'nın dudakları inceldi ve başını salladı.

"Bu bir rica değildi, Luka, bir emirdi."

"Anlaşıldı, madam."

Verakko geride kaldı ve Kraliçe'ye lojistik işlerinde yardımcı olması gerektiğini açıkladı. Luka başka bir şey söylemeden ona kapıya kadar eşlik etti. *İşaretleri hakkında ne mesajı?*

Kapıya doğru yola çıktıklarında, "Kraliçe işaretleriniz hakkında ne dedi?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde homurdanarak, "Bana evlerimizden her ayrıldığımızda ellerimi boyamam gerektiğini hatırlattı. İzleri mümkün olduğunca uzun süre saklı tutmak istiyor." Bir elini önünde esneterek kaşlarını çattı. "Bugün evden çıkmadan önce onları boyamak niyetindeydim ama... onlara bakamamak yanlış hissettirdi."

Kalbi pıt pıt atıyordu. *Çıkartmak istemediği bir evlilik yüzüğü gibi.*

Alice onun elini sıkıca tuttu ve kapıya doğru yürürlerken sırıttı. Luka'nın kafasında meşhur dişliler dönüyordu. Kaşları çatık ve yüzü gergin, evrenin en karmaşık meselelerini düşünmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Alice'in gelecek gezintiyle ilgili endişesi, ezici bir sevinç ve şefkat duygusunun altına gömülmüştü.

Bu doğru değildi; Luka bu kadar stresli görünürken o bu kadar iyi bir ruh halinde olamazdı. Yürümeyi bıraktı. Luka'nın bunu fark etmesi bir anını aldı, ona bakmak için döndüğünde birbirine bağlı elleri ilerlemesini engelledi.

"İyi misin?" diye sordu, onun önünde durarak.

"Ben..." derin bir nefes aldı, yüzüne baktı, "endişeliyim."

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve kollarını onun boynuna doladı. "Yine de desteğiniz için minnettarım." Adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve elleri kadının kalçalarını kavramak için havalandıktan sonra geri çekildi.

Hâlâ sözünü tutuyor. Şu anda göğsü çok dolu hissediyordu. Sonunda rahatlayabilir ve aralarında tuttuğu duvarın yıkılmasına izin verebilirdi. Ona gülümsedi ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Dudaklarına karşı, "Artık kırmızı bölge yok." diye nefes aldı.

Ona yetişmesi bir kalp atışını aldı ama yetiştiğinde kollarını onun sırtına doladı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Adam onu kaldırırken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, göğsünden çıkan güçlü bir mırıltı gömleğinin ince kumaşından göğüs uçlarını gıdıkladı.

Tanıdık bir uyarılma ateşi çekirdeğinde toplandı ve kendini bıraktı. "Hadi buradan çıkalım," dedi yabancı, gırtlaktan gelen bir sesle.

Yüzüne baştan çıkarıcı bir sırıtma yayıldı ve onu ayağa kaldırmadan önce yavaş, sıcak bir öpücük daha verdi. Zihni bulanıklaştı, yalpaladı.

Bunun için çok hazırım.

Kruvazöre bindiğinde, Luka zihninin odaklanmasını istedi. Eşi birdenbire ona karşı oldukça sevecen davranmaya başlamıştı ve bunun nedeninden tam olarak emin değildi. Öne doğru eğilerek aracı onları evine götürmesi için programladı. İç çamaşırı yerinde olsa bile, öpüşmelerinin getirdiği uyarılma kokusu kısa elbisesinin altından kolayca seçilebiliyordu.

Kapıdaki erkekler dikkatini çekmişti ve Tapınak'ın etrafında konuşlanmış çok sayıdaki muhafızın da aynı şeyi yapmasını istemiyordu. Kendi katına çıkan tek merdiven çok daha güvenli bir bahis olacaktı.

Arkasına yaslandı ve elini bacağının üzerinde gezdirdi. Neyi bu kadar doğru yapmıştı?

"Alice," dedi belli belirsiz.

Ona gülümsedi. "Hmm?"

"Sen..." Yanlış bir şey söyleyip onun ruh halini bozmak istemiyordu ama onu neyin bu kadar mutlu ettiğini bilmek zorundaydı. Bilmek zorundaydı, böylece gelecekte bunu tekrar tekrar yapabileceğinden emin olabilirdi. "... benden memnun," diye bitirdi.

"Senden çok memnunum." Işıl ışıl parlıyordu.

"Neden?"

"Çünkü kapana kısılmış insan kadınlara yardım etmek için kulübeye gitmemi engellemeye çalışmadın."

O iki pis korkağın yanında olması fikrinden ne kadar hoşlanmadığını hatırlayarak gerildi. Eğer eşine zarar vermeye kalkarlarsa kelleleri uçacaktı. Kendisini hiçbir zaman şiddet yanlısı bir erkek olarak görmemişti ama Helas'tan bahsedilmesi bile tüylerini diken diken etmiş, Traxian tarafı kan için kükremeye başlamıştı.

Alice hiçbir uyarıda bulunmadan oturduğu yerde kıpırdandı, bacağını onunkinin üzerine atıp üzerine bindi. Sikini bir anda sertleştiren adam, kadının kalçalarını kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Yüzünü ellerinin arasına alarak onun bakışlarını üzerine çekti. "Hey. Her şey yoluna girecek. Benimle geliyorsun, değil mi? Sana güveniyorum."

İçinden bir duygu seli geçti. Gurur göğsünü kabarttı. *Bana güveniyor. Ve beni görüyor.* Alice onun hoşnutsuzluğunu *tekrar* fark etmekle kalmamış, onu yatıştırmaya çalışıyordu. Onun tatlı, şefkatli kişiliği, bir kadında her zaman umduğu ama asla sahip olamayacağına inandığı şeydi.

Eşinin hediyelere ya da pohpohlanmaya ihtiyacı yoktu. Eğer onu böyle gülümseten ve ışıldatan

şey destek ve özgürlükse, sahiplenme içgüdülerini bastırmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Elleri adamın sırtını sarmak için hareket etti ve başını omzuna indirip boynuna sokulmadan önce onu yanağından kısaca öptü.

İçinden tatmin edici bir mırıltı geçti ve kalçalarının beklenmedik bir şekilde sarsılmasına neden oldu. Ne olduğunu merak ederek yüzünü geri çekti, sonra anatomisindeki lezzetli farkı hatırladı. Kadının uyarılma kokusu yoğunlaştı ve adam bir iniltiyi bastırdı.

"Mırlamam hoşuna gidiyor mu aşkım?"

Yanaklarında tekrar soluk bir pembelik belirdi ve adamın kucağında daha da aşağı kaydı. Artık dişisinin yumuşak, sıcak girişine bastırılmayan şaftı öfkeyle atıyordu. Onu ileriye doğru sürükleme, kendisine doğru hapsetme dürtüsü içinde kabardı. *Henüz değil,* dedi kendi kendine.

Parmaklarını çıplak bacaklarında gezdirdi, sonra elbisesinin eteğinin altına sokarak kıçının yanlarını kavradı. Kadın küçük bir inilti çıkardı.

Ellerinden biri kızın saçlarına dolanmak için hareket etti. Başını aşağı eğdi ve tepkilerini görebilmek için onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Kız küçük bir nefes verdi, geniş mavi gözleri onunkilerle buluştu.

"İçine gömüldüğümde mırıltımı hissetmek ister misin?" Beklediği

gibi, gözbebekleri büyüdü, nefes alışları arttı. Sırıttı.

Kruvazörün kapısı yavaşça açıldığında bakışmaları kesildi. O kadar meşguldü ki
Öyle ki hareket etmeyi bıraktıklarını bile fark etmemişti.

"Kalk. Hemen," diye emretti.

Ağzının kenarı kalktı ama kıpırdamadı.

Onunla oynuyor, sanki ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anlamış gibi kontrolü ele alması için onu zorluyordu.
Nasıl bu kadar mükemmel olabilir? "Pekala, bunu sen

istedin." "Ne için sordum-"

Kızın sorusunu keserek aynı anda öne doğru oturdu ve onu omzunun üzerinden kaldırdı. Kruvazörün kapısına çömelmeden önce dışarı baktı. Hiçbir hareket belirtisi görmeyince araçtan merdiven girişine doğru fırladı.

Alice kıkırdamaya başladı ve onun sırtına vurdu. "Luka, indir beni. Ya merdivenlerde biri varsa?"

Doğru katı talep ettikten sonra basamaklar hareket etmeye başladı. Dönen merdivenleri ikişer ikişer çıktı. "Sonra da muhteşem bir manzarayla karşılaşacaklar."

Kıkırdadı ve adamın omzunda kıpırdandı. "Hadi, indir beni."

Kıçına inen sert bir şaplak ve ardından gelen küçük bir nefes boş merdiven boşluğunda çınladı. "Neredeyse geldik."

Sonunda kapısını fark edince, darmadağınık evin içinden hızla geçerek yatak odasına gitti. Adam eğilip onu omzundan kaldırdığında ve yatağına yatırdığında ciyakladı. Kızın odaya göz atması için geçen sürede adam gömleğini çıkarmış ve bir dizini kızın bacaklarının arasına bastırmıştı.

Gözleri adamın çıplak göğsünde dolaştı, bakışları açlaştı. Kadının bakışları adamın zorlanan ereksiyonuna indiğinde, adam yavaşça pantolonunu çözmeye başladı ve yere düşmesine izin verdi.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesi onu uçurumun kenarına itti. Üzerine atılarak onu vücuduyla sardı. Dizleriyle bacaklarını açmaya zorlayarak bacaklarının arasına yerleşti.

Dudaklarını onunkilere bastırdı, öpüşmeyi onun sevdiği şekilde derinleştirmek için başını eğdi. Sırtına batan tırnaklar onun ağzının içinde inlemesine neden oldu. Eğer böyle devam ederse, uzun süre dayanamayacaktı.

Adam geri çekilmeye başladığında küçük tırnakları daha derine battı, bu yüzden bileklerini yakaladı ve kollarını onun üzerine kaldırdı. Bir eliyle ince ellerini siper gibi kavrayarak bir arada tuttu; diğer eliyle de elbisesini kaldırarak sabitlenmiş bileklerine kadar çekti.

Onun altında kıvrandı, göğsünü yalamak ve öpmek için vücudunu yukarı kaldırdı.

"Kahretsin, bu harika hissettiriyor, ama bunu kesmek zorundasın." İnledi, kalçaları onun seksini örten yumuşak kumaşa sürtünürken kontrolünü kaybetmeye başlamıştı bile.

Ona baktı, gözleri kısıktı ve yanakları kızarmıştı. Gözlerinde sinsi bir parıltıyla sırıttı. "Yoksa ne olur?"

Kadının meydan okuması üzerine içinden vahşi bir hırıltı koptu. Üzerinden atlayarak onu yüzüstü çevirdi. Kadın daha ayağa kalkamadan üzerine atladı ve aleti hâlâ iç çamaşırıyla örtülü olan mükemmel kıçına yerleşirken inlemeye başladı. Bunun değişmesi gerekiyordu.

Bir anda elbisesini çıkardı, bileklerini arkadan büktü ve kırmızı kumaşı ellerini sıkıca bağlamak için kullandı.

"İşte bu," diye homurdandı ellerini onun esnek etinin üzerinde gezdirirken. Kadın onun altında debeleniyor, küçük hayal kırıklığı sesleri çıkarıyordu.

Ayağa kalkmadan önce onun yanaklarını sıkıca yoğurdu. Eğer bir insanın günde birden fazla seks yapabildiğine dair okudukları doğruysa, gece bitmeden onu en az bir kez bu pozisyona getirmeyi başaracaktı.

Ellerini kalçalarının altından geçirerek kalın iç çamaşırının kenarını buldu ve ikiye ayırdı. Sonra harap kumaşı bacaklarından aşağı kaydırdı, giderken düzgün kalçalarının arkasını öptü ve ısırdı. Geride durarak, onun hareketsiz ve kendisi için hazır olan çıplak formuna hayranlıkla baktı.

Onun erkeği.

Ellerini kullanamadığı için onun yerine dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı ve ona yıkıcı bir manzara sundu

bu süreçte. Bir elini yüzünde gezdirdi ve damarlarında dolaşan ateşi yatıştırmaya çalıştı. Narin bronz teni ve uzun, ince gövdesiyle çok güzeldi. Çok sert davranmaması gerektiğini hatırlamak zorundaydı; vücudunun neleri kaldırabileceğini bilmiyordu.

Tekrar ona doğru ilerledi, ayrılmış kalçalarının arasına diz çöktü, bir kolunu beline doladı ve sırtını önüne bastıracak şekilde onu dikleştirdi. Saçlarını yana doğru süpürerek ağzını boynunda ve omzunda gezdirdi. Bir elini ön tarafına götürdü ve göğsünü avuçlayarak büzülmüş meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

Boğuk bir çığlık atarak başını adamın omzuna yasladı.

Diğer elini karnından aşağıya, klitorisinin hemen üzerinde durana kadar gezdirdi. Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladı, parmaklarına ulaşmak için kalçalarını eğmeye çalıştı.

"Luka..." diye yalvardı.

Kulağına karşı kıkırdaması, elleri arkasına uzanıp daireler çizdiğinde bir tıslamaya dönüştü ağrıyan şaftını. Onu olabildiğince sıktı ve okşadı.

Başını onun omzuna yaslayarak boynuna yakıcı öpücükler kondurdu ve fısıldadı: "Hadi Luka. Bunu içime gömmek istemiyor musun?"

İnledi. Kendi sözlerini ona karşı kullanmıştı. Onu aklından çıkarmaya mı çalışıyordu? *Evet*. Gülümsedi. Alice'i vahşi biriydi.

İstediğini yapmasına bir baştan çıkarıcı fısıltı daha kalmıştı ama bir şekilde geri çekilecek gücü buldu. Yalpaladı, artık onun bedeni tarafından desteklenmiyordu, sonra döndü, hala dizlerinin üzerindeydi, onunla yüzleşmek için.

Parmaklarını kadının ensesine dolayarak başparmağının boğazının ön kısmında dolaşmasına izin verdi. Diğer kolunu kadının arkasına geçirerek onu kalçalarına doğru kaldırdı. Sonra kendini yatağın başına dik oturacak şekilde konumlandırarak, onu bir kez daha üzerine oturması için indirdi.

Adamın boyu kadının ıslak kıvrımlarına doğru kayarken birlikte inlediler. Bir parça yükselmeye, adamın şaftına batmaya çalıştı, ama adam bağlı ellerinden sert bir çekişle onu kendisine yaslanması için geri çekti.

"Luka, lütfen," diye nefes aldı, seksini salladı ve ilahi sularını onun uzunluğu boyunca yaydı.

"Henüz değil." Eli hâlâ kadının boğazındaydı, onu gözlerinin içine bakmaya zorlayacak şekilde eğdi. "Benim eşim olduğunu söyle. Benim olduğunu söyle."

Onun yüzünü inceledi, kendi yüzüne bir gülümseme yayıldı. Oyunbaz savaşını kaybedecek

miydi? Ona boyun eğecek miydi? Kalp atışları hızlandı ve hissettiği acıyı gözlerinden uzak tutmaya çalıştı. Bir parçasının onun bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı. Şu anda Traxian tarafını serbest bırakmıştı ve onaylanmaya ihtiyacı vardı. *Söyle. Benim olduğunu söyle.*

Eğildi ve ona yumuşak bir öpücük verdi. "Ben senin eşinim. Ben seninim."

Göğsünde kabaran duyguyu, planladığı gibi derin bir mırıltı takip etti. "Oh fu-"

Kalçaları sarsılıp gözleri geri döndüğünde sözleri kesildi.

Adamın şaftına sıkıca bastırdığı göbeği daha da ıslandı. Eşinin önünde titreyen görüntüsü Kendinden geçmesi mırıltısını daha da yoğunlaştırdı. İnledi ve alt bedeni titremeye başladı, neredeyse elektriklenmiş görünüyordu.

Öne doğru eğilerek kızın meme uçlarından birini ağzına aldı ve dişlerinin arasında

yuvarladı. "Luka, ben... Ben..."

Homurdandı, kalçalarını kaldırdı ve içine daldı. "Seni hissetmek istiyorum, aşkım."

Çığlık atarak adamın omzunu ısırdı ve göğsüne doğru sarktı. Orgazmı içinden geçerken ipeksi göbeği adamın sikinin etrafında kasıldı.

Zirveden inerken her nefes verişine tiz iç çekişler ve inlemeler eşlik etti.
Kulakları için tatlı bir müzik. Elbisesini çözüp yana attı, sonra kollarına ve omuzlarına masaj yaptı.

Ellerini adamın göğsünde ve karnında gezdirdi, sonra yüzünü kaldırdı. "Bu inanılmazdı," diye nefes aldı.

Kalçalarını ona doğru salladı. "Daha işimiz bitmedi."

***

Ne adam ama. Alice beklenti içinde dudaklarını yaladı.

Luka az önce ona gerçek anlamda bu dünyanın dışında bir orgazm yaşatmıştı ve şimdi onunla da ilgilenmesi gerekiyordu. Henüz boşalmamıştı. Ya da en azından o öyle olduğunu düşünmüyordu.

Serbest kalan elleriyle adamın kaslı omuzlarını kavradı ve muhteşem sikine sürtünerek kontrolü ele aldı.

Elleriyle kalçalarını öne ve arkaya doğru iterek, hafifçe titreşen ağzıyla meme uçlarını yalamak ve emmek için öne eğildi. Şimdiden, seksindeki bir sarmalın tekrar sıkılaştığını hissedebiliyordu.

Onu titreşen şaftına sıkıca bastırmaya zorladığında, klitorisi canlı bir kabloya dokunmuş gibi hissetmişti. Bu his neredeyse çok güçlüydü. Sonra, içine girdiğinde, büyük horozu her sinir ucuna sürtünürken, hiç deneyimlemediği bir yoğunlukla boşalmıştı.

Luka onun kalçalarını daha güçlü bir şekilde sallamaya başladı, ağzına kadar öpüşürken

küfürler mırıldandı. Onun inlemelerini öpücüğüyle yutarken, bir kolunu beline doladı ve sonra

Başı yumuşak şilteye çarpana kadar onu geriye doğru kaydırdı. Kalçalarının üzerine oturarak yavaşça içine girip çıktı, kalçalarını yataktan yüksekte tutarak kendi kalçalarıyla aynı seviyede kalmalarını sağladı.

İticilerin hızı arttı ve kadının göbeğindeki düğüm daha da sıkılaştı. Adam kızın içine girdikçe gergin karın kaslarından ter damlıyordu. *Muhteşem erkek, onun erkeği.*

Alice gözlerini kapattı, nefes alışları çılgınca bir hal aldı. Ona sürtünmek istiyordu ama adam onu çok sıkı bir şekilde yerinde tutuyordu. Vücudunun yataktan aşağıya doğru eğildiğini hissetti. *Çok yakındı.*

Luka'nın başparmağı tam da sevdiği şekilde klitorisini çevrelemek için aşağı indiğinde, adını haykırarak parçalandı. İtişler sertleşti ve düzensizleşti, orgazmını uzattı, sonunda tavana doğru kükreyene kadar, durmadan önce birkaç kez daha ona çarptı.

Dirseklerinden destek alarak onun üzerine uzandığında vücudu hâlâ titriyordu. Ellerini başının altından geçirerek eğildi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Kalçalarının yavaş, şehvetli gıcırtıları ve durgun öpücüğü bir iddia gibi hissettirdi. Ve kadın buna doyamıyordu.

Bölüm 22

Alice ertesi sabah uyandığında her yerinin ağrıdığını hissetti. Luka gece boyunca onu farklı pozisyonlara sokmuştu. Bazen o başlatıyordu ama daha çok Alice başlatıyordu. Her seferinde iyi olduğunu kanıtlamak için biraz ikna etmek gerekmişti. Görünüşe göre Klekanyalı kadınlar günde sadece bir kez tam penetrasyonlu seks yapabiliyorlardı.

Kedi gibi gerinirken, *onlar için* çok *yazık,* diye düşündü.

Diğer odadan gelen sesler ona Luka'nın nerede olduğunu söyledi. *Giyecek bir şeyler bulmalıyım*, diye düşündü yırtık iç çamaşırına bakarak. Odasının etrafını kolaçan etti, boş alanda ne zaman kişisel bir eşya görse içinde bir sevinç kıvılcımı parlıyordu. Dolabında orman kokusunu koruyan yumuşak siyah bir gömlek bulunca onu giydi. Sonra yatak odasına bağlı küçük tuvaleti kullandı ve erkeğini bulmak için dışarı çıktı.

Onu yeni ortaya çıkan yemek masasının üzerindeki bir yığın kâğıda bakarken gördü. Yumuşak, bol bir pantolon giymişti ve üzerinde gömlek yoktu. İç geçirdi. Onun vücuduna hayran olmaktan hiç bıkmayacak mıydı?

Onu fark ettiğinde sırıttı ve kız göğsündeki derinin kızardığını hissetti. Masanın üzerinden hızla geçip zarifçe önüne inerek onu kucakladı. Geniş avuç içleri sırtında dolaştıktan sonra kıçının etrafında kıvrıldı ve çenesini yukarı kaldırıp ona uzun bir öpücük verdi.

Adamın kollarında sallanarak masayı işaret etti. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Ah!" dedi neşeyle ve mutfağa geçti. "Bize kahvaltı hazırladım ve oturup yemek yiyecek bir yer olmadığını fark ettim."

Luka birkaç tabak yemeği masaya taşıdı, sonra da siyah saçları dağılmış bir halde ona beklenti dolu bir bakış attı. Alice istese de yüzündeki gülümsemeyi silebileceğini sanmıyordu.

Ona katıldı ve yemeği inceledi. Tabağındaki bazı yiyecekler tanıdıktı. Evindeki yemek sentezleyiciyi kurcalarken keşfettiği yiyecekler. Diğerleri yeniydi ama lezzetli kokuyorlardı. Kırmızı, pul pul bir ekmek gözüne çarptı ve oradan başlamaya karar verdi.

Luka sanki çalınacakmış gibi yemeğini mideye indirmeye devam etti. Alice kendi tabağının dolu olmasına karşın onunkinin dağ gibi olduğunu fark etti.

"Aç mısın?" diye alay etti.

Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bitirdi, sonra hırıltılı bir sesle, "Dün gece beni çok çalıştırdın ve yemek yemedik," dedi.

Yemeğinden küçük bir ısırık alarak sırıttı. *Evet, öyle yaptım.*

"Bugün sana ayak uydurabileceğimden emin olmalıyım."

Masum bir ifade takınarak, "Eğer meydan okumaya hazır değilsen her zaman bırakabilirim," dedi. Sırıtışını gizlemek için yemeğinden küçük bir ısırık daha alarak, "Kendini fazla zorlamanı istemem," diye ekledi.

Kocaman bir lokmayı daha çiğnedikten sonra çatalını kadına doğrulttu. "Sözlerine dikkat etsen iyi olur, kadın."

Yemeklerini yerken rahat bir sessizlik içinde oturuyor, sık sık birbirlerine mutlu bakışlar atıyorlardı.

İşleri bittiğinde ilk olarak Luka konuştu. "Bugün ne yapmak istersiniz? İstersen seni Tapınağa geri götürebilirim."

Ona yan gözle baktı. Çenesi sıkılı ve gözleri boş, ona bakıyordu. Alice onun bu öneriyi kendisini mutlu etmek için yapmış olabileceğini düşündü, her ne kadar bu fikirden hoşlanmadığı belli olsa da.

Sırıttı. "Yoksa?"

Adamın yüzü geniş bir sırıtışa büründü ve kadının kalbi göğsünde pıt pıt atmaya başladı. "Rezervde çalışmak için kimse talepte bulunmadı. Sana daha fazla hayvan gösterebilirim." Açlaşan bakışlarıyla ekledi: "Önümüzdeki bir yıl boyunca yatak odasına geri dönebiliriz."

"Yakıtımız bitti, değil mi kaplan?" diye şaka yaptı. "Rezerv kulağa harika geliyor ama önce Tapınak'a uğrayabilir miyiz? Kıyafete ihtiyacım var."

Adam bakışlarını vücudunda gezdirdiğinde teni ısındı. "Bence harika görünüyorsun."

Ayağa kalkarak boş tabakları toplamaya başladı.

Kaşlarını çattı, elini bileğine koyarak onu durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

Tabaklardan ona bakarak omuz silkti. "Temizlik yapıyorum."

Onu öne doğru çekerek kucağında sürükledi. "Bunu yapabilirim. Neden gidip banyo yapmıyorsun?"

Alice tartışmak istiyordu, gerçekten istiyordu. Ona çok iyi davranıyordu ve yemek pişirdiğine göre yardım etmeliydi, ama ağrıyan vücudunda sıcak suyun cazibesi cennet gibi geliyordu. Bu akşam ona yemek yapmaya karar verdi.

"Teşekkür ederim." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Bir eli dizlerinin, diğeri omuzlarının altında onu aniden kaldırdığında küçük bir çığlık attı. "İzin ver bana."

***

Son birkaç gün Alice'in hatırlayabildiği en güzel günlerdi. Luka mükemmel bir erkek olduğunu gösteriyordu ve her geçen saat aşık olduğundan daha da emin oluyordu

onunla birlikte.

Her gün rezerv alanına geliyorlardı; bazen saatlerce kalıyorlardı, bazen de sadece guarsil'i beslemek ve tedavi etmek için gereken süre kadar kalıyorlardı. Küçük kırmızı yaratık her geçen gün daha da güçleniyordu ve yakında ormanın derinliklerine inip onu kardeşleriyle yeniden bir araya getirmeleri gerekecekti. Alice onu hazır olmadan önce hareket ettirmediklerinden emin olmak istese de, sürekli uzayan dişlerinden ve pençelerinin eşine giderek daha saldırgan bir şekilde vurmasından giderek daha fazla çekinmeye başlamıştı.

Dün saatlerce rezervin etrafında dolaşmışlardı. Alice gördüğü her hayvanla ilgili notlar almış, Luka da sabırla yaratıklar hakkında bildiklerini en ince ayrıntısına kadar anlatmış, sonra da ilk kez gördüğü, hâlâ sarmaş dolaş duran manta balığının yanında piknik yaparak ona sürpriz yapmıştı.

Teşekkür etmek için ona oral seks yapmak istemişti. Onun şaşkın ifadesini hatırladığında hâlâ içinden bir kıkırdama geçiyordu. Bu gezegendeki kadınların erkeklerine pek sık oral seks yapmadıklarını öğrenmek Alice'i ona bu zevki tattırmak için daha da heyecanlandırmıştı.

Adamın iri aletini ağzına almak için elinden geleni yapmış, adamın mırıldandığı küfürler ve güçlü bedenini saran ürpertiler yüzünden ıslandığını hissetmişti. Kızın işi bittikten sonra, adam da ona karşılık vermiş, kız durması için yalvarmak zorunda kalana kadar titreşimli dilini tekrar tekrar kullanmıştı.

Günün geri kalanı şaşkınlık içinde geçmişti. Ormanın güneş ışığı altında uzanmışlar, tatlı meyveler yiyip konuşmuşlardı. Ona Dünya'daki yaşamı ve beraberinde getirdiği sorunlar hakkında daha çok şey anlatmıştı. Ona geçmiş ilişkilerinden bahsettiğinde, sakinleşmekte zorlanmıştı.

O da ona annesi ve kardeşi Theo'nun yürek parçalayan hikâyesini anlatmıştı. Görünüşe göre, Theo'nun vücudunun her tarafını kaplayan dövmeler olduğunu sandığı şeyler aslında yara izleriydi. O konuştukça, kadın da elinden geldiğince teselli etmeye çalışmış.

Bir zamanlar Luka'nın bilekleri ve kolları boyunca uzanan soluk izler hâlâ siyahtı. Anlaşılan o ki, Gishen'in prangaları aracılığıyla ona şiddetle elektrik vermesinden sonra kardeşininki gibi kalıcı olarak yaralanmışlardı. Bileklerinin yanındaki karanlık izleri takip ederken, şimdi onları yeni bir ışık altında görüyordu. Başkalarının da Theo'nunkiler gibi onları çirkin bulup bulmadığını merak etti. Dilini koyu renkli bir işaretin üzerinde gezdirdi ve cevap olarak ettiği lanete gülümseyerek, onları sevdiğini bildiğinden emin olmak için çok çalışmaya karar verdi.

Ne zaman dışarı çıksalar, Luka öfkeyle ellerini boyuyor, mavi izleri kauçuksu, ten rengi bir sıvı tabakasının altına saklarken dudağını kıvırıyordu. Ne zaman yalnız kalsalar, yaptığı ilk şey ellerini

boyadan arındırmak oluyordu. İzleri göründüğünde, her zaman bir iç çekerdi ve kız onları görmenin onu bir şekilde sakinleştirip sakinleştirmediğini merak ederdi.

Luka'nın işaretlerini bu kadar çok sevdiği fikri, onun da kendisini sevip sevmediğini merak etmesine neden oldu. Elbette ona "aşkım" diyordu ama bu sadece bir evcil hayvan ismiydi. Artık onun hakkında ne hissettiğini biliyordu ve onunla birlikte olmak istediğinden emindi ama bu sözleri ilk söyleyen kişi olmak istemiyordu. O da karşılık vermezse çok utanacaktı. Clecanialıların birbirlerine "seni seviyorum" dediklerini bile bilmiyordu.

Luka'yla yaşadığı mutluluk, Helas ve Sal'i tekrar görmekten duyduğu endişe ve Vanessa için beslediği kaygı yüzünden kesintiye uğradı.

Arkadaşını hem dün hem de bugün görmüştü. Vanessa'nın bir zamanlar parlak olan gülümsemesi ve alaycı tavrı donuklaşmıştı ve Alice, yeterince çaresiz kalırsa ne yapabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştı.

Luka'nın bu fikre kaşlarını çatmasına aldırmadan, bugün Vanessa ile birkaç saat yalnız kalmaya karar vermişti. Onu gölün kenarına bırakmış ve Luka'nın gitmesi ve onu daha sonra alması için ısrar etmesine rağmen, o kadar çok homurdanmış ve mırıldanmıştı ki, sonunda onu çimlerin üzerinde somurtkan bir şekilde otururken bırakmıştı. Vanessa'nın evine vardığında onu yalnız ve bitkin bulmuştu.

Şu anda Vanessa'yla konuşurken yudumlamaları için iki yabancı cin tonik hazırlıyordu. "Daisy ve Rita nerede?" Alice Vanessa'ya uzun bir bardak uzatırken sordu.

Ön kapıya bakarken gözlerinin altındaki koyu renkli torbalar sarktı. "Emin değilim. Kubbe olabilir mi? Sosyalleşmeyi severler." Vanessa içini çekti ve içkisinden uzun bir yudum aldı, gözlerini kısarak Alice'in ağır ağır doldurduğu içkiyi seyretti. "Bence Daisy, Izzo'yla yeterince vakit geçirirse onun kendisine çıkma teklif edeceğini umuyor."

"Burada işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Luka evlenmeden önce flört etme fikrinin biraz tuhaf ve çağdışı olduğundan bahsetmişti. Normalde kadınlar evlenmek istedikleri erkeklerle ilişki kurmak için törene kadar beklerlerdi. Ona Tremantialıların ara sıra gündelik seks yaptıklarını, ama bunun genellikle bir sonraki töreni beklerken ya da doğum nedeniyle ara verdiklerinde veya akıl sağlıklarını korumak için olduğunu söylemişti.

"Gözüne kestirdiğin biri var mı?" Alice umutla sordu. Belki yakışıklı ve dikkatli bir eşe sahip olmak Alice'e olduğu gibi Vanessa'ya da yardımcı olabilirdi.

Omuz silkti, çıplak omzu Alice'in hatırladığından daha ince görünüyordu. "Hepsi yakışıklı ama ben bununla ilgilenmiyorum."

Alice arkadaşını inceledi. Vanessa'nın ateşinin bu kadar azalması için bir kavgadan daha fazlası olmalıydı. Vanessa'nın konuştuğu herkes sabırla neden Dünya'ya dönemeyeceğini açıklamıştı. Luka,

Dünya gibi 4. Sınıf gezegenlere müdahale etmemenin ya da onlarla temas kurmamanın galaksi çapında bir yasa olduğunu açıkladığında, Alice de biraz umudunu kaybetmişti. "Bana ne olduğunu söylemeye hazır mısın?

Kız kardeşinle aranızda ne oldu? Kavga ettiğinizi biliyorum ve sana ne olduğunu bilmemek onun için gerçekten zor olacak, ama eninde sonunda hayatına devam edecektir. Bir kocası olduğunu söylemiştin, değil mi? Birlikte mutlular mı?"

Vanessa bardağına baktı, dudağını ısırdı, sonra kalan sıvıyı içti ve gülümsedi. "Bunu atlatacağım. Benim için endişelenmene gerek yok Alice. Ben büyük bir kızım."

Alice ona sert bir bakış attı ama Vanessa'nın bu konuda taviz vermeyeceğini biliyordu. Kız duygularını kilit altında tutmayı ve gömmeyi seviyordu. Vanessa'nın hiç kimseye gerçekten izin verip vermediğini merak ediyordu.

"Bana Luka ve senden bahset," dedi neşeyle.

Alice ona sert bir bakış fırlattı. "Konuyu değiştiriyorsun."

Vanessa'nın gülümsemesi soldu ve Alice onun gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu. Alice'in bunu görmesine izin veriyordu. Vanessa içini çekti. "Bunu değiştirmem gerek, tamam mı? Başka bir şey düşünmemi sağla."

"Peki. Ama bir gün beni içeri almak zorunda kalacaksın." Vanessa ona gönülsüzce başını salladıktan sonra Alice
Luka ve ona nasıl aşık olduğu hakkında.

"Peki, neden ona söylemiyorsun?" Vanessa biraz daha cesaretle sordu. Belki de bir konu değişikliğine ihtiyacı vardı.

Alice'in ağzı mahcup bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunu ilk söyleyen ben olmak istemiyorum."

Vanessa gülmeye başladı. Gerçek, içten bir kahkaha, Alice'in arkadaşının eninde sonunda bunu atlatacağına dair umudunu güçlendirdi.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun, kızım?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu şehirde kadınlar erkeklerini sıraya dizip seçiyor ve tüneği yönetiyor. Bu bir anaerkillik! Muhtemelen bunu ilk onun söyleyebileceğini düşünmüyordur."

Alice bunu düşündü. "Gerçi diğer tüm ilk hamleleri o yaptı."

"Evet, ondan hoşlanmanı ve onunla kalmak istemeni sağlamak için, ama muhtemelen ona böyle şeyler söylememesi öğretilmiştir. Kadınların öyle olduğunu biliyorum." Vanessa başını ellerinin arasına aldı. "Erkeklerin okulda neler yapması gerektiğini hepimiz öğrendik, ama kadınların eğitiminin nasıl olduğunu biliyor musun? Malie bana anlattı ve aklımı başımdan aldı."

"Hayır, ne?" Alice kadın okulu hakkında ne öğrendiğini hatırlamak için beynini zorlayarak sordu. Nasıl olmuştu da daha önce hiç sormamıştı?

"Bunların çoğu duyguları bastırmakla ilgili. Kadınlara duygularını nasıl saklayacaklarını ve evliliklerde fazla şefkatli davranarak erkekleri nasıl yönlendirmeyeceklerini öğretiyorlar. Bunun gibi saçmalıklar."

"O zaman tam sana göre olmalı. Duygularını senden daha fazla bastıran birini tanımıyorum," dedi Alice alaycı bir tavırla.

Vanessa gözlerini devirdi. "Çok sert. Her neyse, Malie'yi tanıyor musun?"

Alice Clecanianlı kadını hayal etmeye çalıştı. "Uh, şu pembe saçları olan kadın mı?" "Evet,

aynen öyle! Bütün kadınların insanların buraya gelmesinden dolayı çok heyecanlı olduğunu

söyledi. O

her zaman umursamıyormuş gibi davranmaktan bıktığından şikayet etti. Bence bu kızların çoğu hiçbir şey hissetmemeye çalışıyor çünkü onlara bir değil birçok partnerleri olması gerektiği öğretilmiş, ama birine seni seviyorum demek için adam öldürürler." Vanessa başını Alice'e doğru eğdi ve ağzının kenarını kaldırdı. "Demek istediğim, burada insanların bunu söylemesi biraz tabu gibi görünüyor. Belki de Luka bunun seni korkutacağını düşünüyordur."

Alice düşünceli düşünceli tavana baktı. Belki de Vanessa haklıydı. Ya bunu ona söylemesini hiç beklemiyorsa? *Nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyordu.* Birdenbire Luka'yı görme arzusu onu boğdu.

Vanessa'ya baktı, çenesi gevşemişti. "I-"

"Evet, evet. Çık git buradan. G ve T için teşekkürler."

Alice arkadaşının üzerine atlayarak ona sarıldı. "Bunu çözeceğiz, söz veriyorum." Vanessa'nın yüzünü elleriyle kavradı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Tamam mı?"

"Tamam." Vanessa başını salladı, gözleri sulanmıştı. Kıkırdadı. "Şimdi git buradan."

Alice hızla kapıya yöneldi ve Tapınak çıkışına doğru kararlı adımlarla yürüdü. İki şey yapması gerekiyordu. Bir: Luka'ya Vanessa'ya yardım etmenin bir yolunu bilip bilmediğini sorması gerekiyordu, iki: ona onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu. Bu sırayla yapılmalıydı, çünkü ona duygularını söyledikten sonra, onları özel bir odada saatlerce tecrit etmek isteyeceğinden emindi. *Önce iş, sonra oyun.*

Merkez binayı dönerken Luka'yı gördü ve dudağını ısırıp sırıttı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, girişin etrafında volta atarken çok sevimli görünüyordu.

Artık platformlara alıştığından, adımlarını emin bir şekilde atarak suyu hızla geçti. Onun yaklaşmasıyla döndü ve dişleri sırıtarak gölün kenarına geçti. Kıyı şeridinde dengede durarak hevesle öne doğru adım attı.

Birkaç adım ötede, adamın ulaşamayacağı bir yerde durdu ve bir an için adamın yakışıklı yüz hatlarına hayranlıkla baktı.

"Alice," diye uyardı, avını takip eden bir avcı gibi kıyı boyunca bir ileri bir geri volta atarak.

"Oraya gelmeyeceğimi sanma. Birkaç ısırıkla başa çıkabilirim."

Gözlerindeki karanlık açlık onu duraklattı. *Bunu gerçekten yapabilirdi.*

Onun incindiğini görmek istemediği için aceleyle ilerledi. Karaya ayak basmadan önce, adam uzanıp onu yakaladı ve sanki onu aylardır görmemiş gibi öptü.

Adam giriş kapısının ötesinde bekleyen bir kruvazöre doğru yürümeye başladı ve kadın da elini onunkine kenetleyerek arkasından gitti. Nefesini tutması bir anını aldı.

İçeri girdikten sonra onu altına çekti ve boynuna cızırtılı öpücükler kondurdu.

"Luka..." dedi fısıltıyla, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Diliyle kulağının kenarlarında dolaşırken, "Hmm." diye

mırıldandı. "Seninle konuşmam gerek."

Başını birkaç santim yukarı kaldırarak kızın ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "O zaman konuş, aşkım."

Başını sallayarak temizledi ve adamın omuzlarını itti, ancak kendini kruvazör koltuğunun daha derinlerine itmeyi başardı.

Kıkırdadı, ayağa kalkıp dik oturmasına yardım etmeden önce ağzının diğer tarafını öptü.

Sağlıklı düşünebilmek için ondan uzak durması gerektiğini bildiğinden, karşılarındaki koltuğa geçti.

Kaşlarını indirdi ve çenesini sıktı. Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini kavuşturdu. "Beni

endişelendiriyorsun, küçük dostum."

Saçlarını kızarmış yüzünden uzaklaştırdı, sonra derin bir nefes aldı. "Bildiğiniz herhangi bir Birini Dünya'ya geri götürmenin bir yolu var mı?" Başını geriye atıp gözlerinde acı parıldayınca ekledi: "Ben değil! Vanessa. Onu hatırlıyor musun? Karakoldaki kadınlardan biri?"

Düşünürken gözleri uzaklara daldı. "Belli belirsiz."

"Gerçekten Dünya'ya geri dönmesi gerekiyor ve ben de ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Adamın kafasında dönen çarkları görebiliyordu ama bekleyemedi ve endişeyle geveledi: "Kız kardeşini terk etti ve gerçekten ona geri dönmesi gerekiyor. Onu güvenli bir şekilde oraya götürmenin bir yolunu bulamazsam çılgınca bir şey yapacağından endişeleniyorum. Serserinin birinin gemisine atlayıp yaralanırsa ya da daha kötüsü olursa kendimle yaşayamam. Bunun yasadışı olduğunu biliyorum-"

"Seni mutlu edecekse bir yolunu bulabilirim," diye araya girdi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Alice ona göz kırptı. "Hayır, bunu yapamam. Bu benim arkadaşım, benim riskim. Senin bu işe

karışmanı hiç istemedim ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve burada güvendiğim tek kişi sensin."

"Senin benden alınmana izin vermeyeceğim Alice ve kendimin de senden alınmasına izin vermeyeceğim." Arkasına yaslandı ve bakışları yeniden odaksızlaştı. "4. Sınıf bir türü kendi

Gezegen yasadışıdır ama iyi bir fırsatı kollamak ve bu fırsattan yararlanmak için bilmesi gerekenleri ona öğretmek yasadışı değildir." Öne doğru eğilerek kızın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Ona yardım etmek için yasadışı bir şey yapmamıza gerek yok. Lütfen bu konuda bana güvenin."

Kalbi kabardı. O izlerken bile adamın muhteşem zihni bir plan üzerinde çalışıyordu. Taksiye doğru atılarak kollarını onun boynuna doladı ve soluk mavi gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," diye nefes aldı.

Göğsünden tereddütlü bir mırıltı yükseldi. Avuçlarını başının iki yanına dayadı ve geniş bakışları yüzünü aradı. "Gerçekten mi?"

Sıcak gözyaşları yanaklarını ıslattı. *Neden hep yanlış zamanda ağlamak zorundayım?*

Duyguları boğazında düğümlendi, bu yüzden sadece başını salladı.

Mırıltısı tüm gücüyle canlandı. Sırıtmadı ya da kaşlarını çatmadı ama ciddi bir şekilde ona baktı, yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Son birkaç gündür senden düşündüğümden daha fazla hoşlanmaya başladım ama ruhum, zihnimin boşluğunda boğulurken bile seni sevdiğini biliyordu. Sevgine layık olduğumu düşünmen beni onurlandırdı."

Ona verdiği öpücük ayak parmaklarının kıvrılmasına ve zihninin boşalmasına neden oldu. Harika, dürüst, seksi, şefkatli bir eşi vardı ve onu seviyordu.

Birdenbire öpüşmelerine ara verdi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle kızın gözlerinin içine baktı. "Bu sözler sizin gezegeninizde hafife mi alınıyor? Çünkü burada değiller. Seni seviyorum Alice. Bunu başka hiç kimseye söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Benim hakkımda emin misin? İkimiz hakkında? Bundan sonra geri dönüş olmayacak."

Alice yüzünden aşağı süzülen mutluluk gözyaşlarını tutamadı. "Sonsuza dek seninim."

Luka uyurken eşine baktı. Onu seven dişiye. Şansının yaver gittiğine hâlâ inanamıyordu. Alice onun hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Herkesi ve her şeyi önemsiyordu. Onunlayken nihayet nefes alabildiğini hissediyordu. Alice onun kendisi olmasına izin veriyordu. Hatta kendini keşfetmesine bile izin veriyordu. Hayatı boyunca işine ve başarıya odaklanmıştı ama onunla birlikte kişiliğinin unuttuğu yönlerini yeniden keşfetmişti.

Şakacı olmaktan ve onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Onunla tartışması ve otoriter içgüdülerine meydan okuması hoşuna gidiyordu. Onu yakınında ve güvende tutmak için yanıp tutuşan Traxian tarafının seks yaptıklarında ön plana çıkmasına izin veriyordu. İnandığı şey için dişiyle tırnağıyla mücadele ederdi ama yatak odasına girdiğinde çok tatlı bir şekilde boyun eğerdi. Hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Onu olduğu gibi görüyor ve yine de seviyordu.

Bir gün önceki ağlamaklı açıklamasını hatırlayınca ağzının kenarı bir gülümsemeyle kalktı. Duygularını bu kadar kolay gösteren bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Kaşlarını çatarak bir kez daha halkını düşündü. Tremantian dişilerinin duygularını göstermediklerini biliyordu - duyguları olmadığı için değil, evlendikleri erkeklere ve doğurdukları çocuklara güçlü bağlar kurmanın sadece kendi kalp kırıklıklarıyla sonuçlanacağı için. İnsanlar türlerini kurtarmanın anahtarı olabilirdi ama buraya yasal yollardan nakledilmeleri ne kadar sürerdi?

Kalbi gezegenindeki erkek ve dişiler için acıyordu. Alice'e duyduğu aşkı kaç kişi asla yaşayamayacaktı? Kaç kişi sevdiklerinin, çarpık onurlarının bir sonucu olarak onları terk etmeyeceğini bilerek asla rahat edemeyecekti?

İnsanların çiftleşebildiğinin ve üreyebildiğinin keşfedilmesi an meselesiydi. Bu gerçekleştiğinde, insanları bölünecekti. Bazıları kabul etseler de etmeseler de insanların sürüler halinde taşınmasını isteyecekti. Diğerleri ise 4. Sınıf bir türün isteksiz bir şekilde taşınmasını ahlaksız ve etik dışı bularak karşı çıkacaktı.

Hangi tarafı tutacaktı? Bir yandan, insan akını Clecanian kadınlarının üzerindeki baskıyı azaltacaktı. Kız kardeşinin bir an önce çocuklarının yanına döneceğini biliyordu.

Clecania'nın her yerinde kur yapma ritüelleri, gelenekleri ve yasaları çok farklıydı, ancak bir şey sabitti. Dişilerin güçlü olması beklenirdi. Onlara başlarını dik tutmaları ve çok sayıda üreyerek gen havuzunu genişletmeleri öğretilirdi.

Kolay bir cevap yoktu. Şimdilik işine devam edecekti. Her şeyi düzeltmek için insanlara güvenemezlerdi. Her ne kadar onu bırakıp işe dönme düşüncesi onu öfkelendirse de, bunu yapması

gerektiğini biliyordu. Önlerinde pek çok karanlık gün olacaktı ama onlarca yıldır karşılaştıkları zorluklar

kayboldu.

Ateşe baktı ve üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Dünyaları bir patlamanın eşiğindeyken onu nasıl güvende tutabilirdi?

Daha önce Alice onu ateşin önünde derme çatma bir yatak hazırlamaya ikna etmişti. Hiç şikâyet etmeden onun dediğini yapmıştı. Alice'in onun üzerindeki gücü komikti. Elinin bir dokunuşu ve yumuşak bir gülümsemeyle, onun emirlerini yerine getirmek için kendini paralıyordu. Burada oturup saatlerce vakit geçirmişler, bir yandan da yıllar boyunca topladığı çiftleşme hikâyelerini kullanarak ona okumayı öğretmişti.

Çiftleşen çiftlere olan ilgisi büyük bir motivasyon kaynağı oldu. Onların hikâyelerini öğrenmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, dili onun tahmin ettiğinden çok daha hızlı öğrenmişti.

Arkasına yaslandı ve aklı başka bir soruna kaydı. Hiçbir yasayı çiğnemeden arkadaşına yardım etmek gibi imkânsız görünen bir görevi nasıl başaracaktı? Uzun yolculuklar yapan bir gemiye kaçak binmesi gerekiyordu. Kaptanı onurlu olan ama aynı zamanda doğru fiyat için yasaları çiğnemekten çekinmeyen bir gemiye.

Zihninde yavaşça bir erkek görüntüsü oluştu ve sırıttı. *Bu iş için doğru kişiyi tanıyorum.*

Alice uykusunda döndü, battaniyesi düştü ve yan tarafı ortaya çıktı. Parmak uçlarını Alice'in belinin ve kalçasının yumuşak kıvrımlarında gezdirdi. Arkadaşına yardım etmenin bir yolunu bulursa ona nasıl karşılık verebileceğini düşününce aleti kıpırdandı.

***

Alice cızırdayan ateş yüzünden teni sıcak olmasına rağmen bir ürpertiyle uyandı. Gözlerini kırarak açtı, sırt üstü yuvarlandı ve Luka'nın yıkıcı yüzünün üzerinde belirdiğini, parmaklarının açıkta kalan teninin üzerinde gezindiğini gördü.

"Saat kaç?" Sırtını dikleştirerek ellerini yukarı doğru uzattı.

Kollarını tekrar indirmeye çalıştığında, Luka bir elini uzatarak başının üzerinde tuttu. Kadın rahatladı ve Luka'nın eklemlerini vücudunda tembelce gezdirmesine izin verdi.

Göbeğinin etrafında dolaştı, sonra parmaklarını kaburgalarından yukarı ve göğüslerinin altından geçirdi. "İyi geceler," dedi, bakışları hızla sertleşen meme uçlarına sabitlenmişti.

"Benimle mi konuşuyorsun yoksa göğüslerimle mi?" diye şaka yaparak vücudunu onun çıldırtıcı okşamalarından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ona orantısız bir sırıtış fırlattı. "Göğüslerinle konuşuyor olsaydım, onlara daha saygılı davranırdım."

İçinden derin bir kahkaha yükseldi. "Bu doğru mu?"

Adam eğilip her bir meme ucuna sıcak hava üflediğinde kahkahası durdu. "Gerçekten de öyle. Bağlandıkları dişi her gün sabrımı sınasa da, bana misafirperverlikten başka bir şey yapmadılar."

"Çok tuhaf birisin," diye alay etti.

Karnından gelen gürültülü bir hırıltı sessizliği bozduğunda ağzı tam meme ucunun üzerinde duruyordu.

İnleyerek uzaklaştı. "Bunu sonra bitiririz."

Adam sonunda bileklerini çözüp ayağa kalktığında Alice göğüslerini ovuşturmamak için kendini zor tuttu.

Luka'nın şapşallık ve seksapel karışımı onu hesaba katılması gereken bir güç haline getirdi.

Karnının üzerine yuvarlanarak onun uzaklaşmasını izledi. Atılmış kitapların üzerinden geçerken sert kıçı esnedi. İşaret parmağını ve başparmağını ağzına sokarak yüksek sesle ıslık çaldı.

Gözleri irileşmiş ve kaşları kalkmış bir halde döndü.

Çenesini avucuna dayayarak yüzünü ciddileştirdi. "Ben size hitap ediyordum efendim. Lütfen yolunuza devam edin."

Yolda kendi kıçını tokatlayarak ve onun bir kez daha kahkahalara boğulmasına neden olarak mutfağa geçti.

Hâlâ kıkırdayarak onun atılmış gömleğini buldu ve üzerine geçirdi. Kendi mavi elbisesi ön kapının yanında yırtık ve terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Odayı gözden geçirirken, ellerini öfkeyle kaldırdı. "Pencere olmadan günün hangi saati olduğunu nasıl anlayabilirsin? Burada yaşarsam hiç dışarı bakmamaya alışmak benim için zor olacak." Elindeki saate baktı. Sembolleri çözmesi biraz zaman alıyordu ama her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Bir şeyin farkına varınca başını öne eğdi. Günlerdir ilk kez saatine bakıyordu. Luka'yla birlikteyken saati bilmenin hiçbir önemi yok gibiydi.

Alice karnına bir sıcaklık yayıldığını hissetti ve aptal gibi sırıttı.

Kadın yaklaşırken başını eğdi, bakışları odayı taradı. "Pencereler var." Garip şekilli bir mutfak aletini odanın boydan boya uzanan duvarına doğrultarak, "O duvarda pencereler var. Ben sadece onları kapalı tutuyorum."

Çenesi gevşedi. "Bunca zamandır burada pencere mi vardı?" diye öfkeyle söylendi.

Kıkırdayarak, büyük bir kitap yığınının arkasına gizlenmiş bir kontrol paneline doğru ilerledi. Gözlerinin önünde, tüm duvar kalkmaya ve panelin genişliğinin yanı sıra ona iliştirilmiş birçok resim ve kâğıdı alacak kadar büyük bir boşluktan tavana doğru kaybolmaya başladı.

"Şu duvarda pencere var" demek hafif kalırdı. Odanın tüm uzunluğu kavisli camdan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Aydınlatılmış şehrin her bir santimi ortaya çıktıkça Alice'in gözleri daha da genişledi.

Ağzı açık bir şekilde geniş manzaraya yaklaştı. Gökyüzü gece mavisiydi ve şehirden gelen ışığın parlaklığına rağmen daha önce hiç görmediği kadar çok yıldız görünüyordu. Dönen kuleler şeklindeki düzinelerce bina gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ona kıvrılan manta gövdelerini hatırlatıyorlardı.

Dünya'da gittiği tüm şehirlerde ışıklar gökdelenleri süslüyordu, bu da bazı iç odaların aydınlatılıp diğerlerinin aydınlatılmamasından kaynaklanıyordu. Dışarı baktığında, hiçbir ışık sıçraması görmedi. Aksine, gümüş kulelerin tamamı ay ile aynı renkte, parlak bir şekilde parlıyordu.

Bekle. Gözleri kısıldı ve iki aydan daha büyük olanını inceledi. *Bu bir halka mı?*

Gözlerine, soluk, parlayan ayın ortasında doğal olamayacak kadar belirgin, ışıltılı bir bant varmış gibi görünüyordu.

Alice kendini o kadar kaptırmıştı ki, Luka kollarını ona dolayana kadar yaklaştığını fark etmedi. Başının üstüne bir öpücük kondurarak, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"O ayda bir şey mi var? Ve binalar nasıl böyle parlıyor?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet, en yakın uydumuz olan Gui'de güneş panelleri var. Enerjiyi yakalayıp dönüştürme tesislerindeki alıcılara ışınlıyorlar. Binalarımızın çoğu da güneş ve ay enerjisini yakalıyor. Onları parlatan da bu. Enerji binaya güç sağlamak için kullanılıyor."

Alice'in gözleri bir değil iki ayın tuhaf görüntüsüne takılıp kaldı. "Dünya'da sadece bir ay vardır."

Luka onu kollarının arasında çevirdi. Luka'nın gözlerinde endişenin parladığını gördü ama hemen gizlendi. "Dünya'yı özlüyor musun?"

Alice bir an için bu soruyu düşündü. "Bazen aşinalığı özlüyorum. En sevdiğim yemeği koklamayı ve içimin ısınmasını. Komşum Bay Bower'a merhaba demeyi. Sabahları küçük dairemin balkonunda oturup kahvemi içmeyi."

Luka'nın yüz hatları gerildi ve başı öne eğildi.

"Ama..." diye devam etti çenesini kaldırarak. "Burada bunları deneyimlemeye başlayacağım için heyecanlıyım. Kaç kişi yepyeni bir dünyayı keşfedebildiğini söyleyebilir? Dünya'da neyi sevdiğimi biliyorum ve şimdi burada neyi sevdiğimi öğreneceğim. Ayrıca Clecania'da Dünya'nın asla sahip olamayacağı bir şey var."

Luka sırıtarak ona baktı, göğsü kabarmıştı. "Neymiş o?"

Ona bir öpücük vermek için ayağa kalktı ve "İkinci bir ay" diye fısıldamadan önce ağızları sadece bir nefes uzakta olana kadar bekledi.

Ondan bir kahkaha sesi yükseldi ve odanın içinde çınladı. Onun omuzlarını kullanarak sıçrayabildiği kadar yükseğe sıçradı ve bacaklarını onun beline doladı. Adam onu kolayca yakaladı ve pencereye yasladı.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak iç geçirdi. "Sen de."

Bir an için birbirlerine baktılar ve deli gibi gülümsediler. Mutfaktan yumuşak bir ping sesi geldi ve Luka'nın yüzü düştü. Onu yere indirdikten sonra ikisi de ikinci bir ping sesine doğru döndüler ve donup kaldılar.

Verakko'nun ona verdiği iletişim cihazı çalıyordu. Alice midesinin bulandığını ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Vakit geldi.

Bölüm 24

Geçen her saniye, Luka bu geceyi kan dökmeden atlatabileceğinden giderek daha az emin oluyordu. Sinirleri yıpranmış bir halde eşinin adımlarını izliyor, arada bir kendi kendine mırıldanıyordu.

Verakko aradığında, bu gece mahkûmları taşımak için bir fırsatları olduğunu ve bunu değerlendirmeleri gerektiğini söylemişti. Yüzü solgun ve gözleri yuvarlak olan Alice cesurca başını sallayarak hazır olduğunu belirtmişti.

Evinden ayrılıp karakolun yakınındaki ormanın kenarına geldiğinden beri onunla birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı. Gerçek duygularını gizleme çabaları boşunaydı. Ondan gelen acı korku kokusu o kadar güçlüydü ki, saçlarını yolmak istemesine neden oldu. İçindeki her içgüdü onu evine geri götürmeye zorluyordu ama bu onun seçimiydi, kendisinin değil. Tek yapabileceği burada olmak ve yapabiliyorsa ona yardım etmekti.

Kadın bir kez daha önünde volta atarken, adam onu sıkıca kucakladı ve sonunda rahatlayana kadar kıvranmasına aldırmadı. Saçlarına doğru mırıldandı, "Her zaman burada olacağım."

Adamın göğsüne doğru birkaç kez sarsakça başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Uzaktan gelen bir hareket onu vücudunun arkasına itti. İki kruvazör onlara doğru süzülüyordu. Eşinin titreyen ellerinin sırtını kavradığını hissettiğinde hırıltısını yuttu.

Verakko ilk kruvazörden çıktı ama ikincisi kapalı kaldı. Swadaeth erkeği siyahlara bürünmüştü. Irkına uygun olarak, Verakko'nun normalde yeşil olan derisi koyu bir gece mavisine dönüşmüştü. Bu evrimsel kamuflaj ve parlayan, parlak yeşil gözleri, ırkının geliştiği çöllerin zifiri karanlığında bir avantajdı.

"Luka. Alice." İkisine de başıyla selam verdi.

Alice yumruklarını sıkarak Luka'nın yanına doğru adım attı. "Verakko." Başını salladı, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı.

Verakko'nun burun delikleri yaklaşırken alevlendi ama yüzü pasif kaldı. "Sal onunla konuşsanız da konuşmasanız da yardım etmeyi kabul etti, ama eğer isterseniz, pişman olmak istiyor."

Luka'nın burnuna acı bir korku dalgası çarptı. Boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi, tatmin edici patlamalar ve çatırtılar sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Alice dudaklarını yuvarlayarak ağzından derin, titrek bir nefes aldı ve burnundan verdi, sonra "Onunla konuşacağım" dedi.

Verakko ikinci kruvazöre geçti ve ona birkaç hızlı darbe indirdi. Alice elini Luka'nın elinin içine

soktu ve sahip olduğu tüm güçle parmaklarını kavradı.

İlk çıkan kişi askeri bir general ve Tremantian Konseyi üyesi olan Kadion oldu. Kraliçe'nin en güvendiği generallerden birine bu görevin verilmesi mantıklıydı.

Arkasından, kaşlarını çatarak Sal çıktı. İki erkek yanlarına doğru ilerlerken, Sal'ın sarı gözleri etrafını taradı ve Alice'in üzerine yerleşti.

Luka tüm enerjisini yumruklarını sıkmamak ve küçük arkadaşının elini ezmemek için yoğunlaştırmak zorunda kaldı. Eğildi ve Sal'in boynunu çevreleyen kalın metal bandı işaret etti. "Bunu görüyor musun?" Ardından Kadion'un büyük pazusunu çevreleyen daha küçük bir metal bandı işaret etti. "Manyetik olarak askerin kolundakine bağlı." Alice dudağını kemirirken ona baktı. "Kadion'un bandından birkaç adımdan fazla uzaklaşamayacak."

Alice onun omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu ve diğer elini kolunun üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Kadion durdu ve Sal'i de yaklaşık bir metre ötede durmaya zorladı. Her iki erkeğin de burnu bir an için kırıştı ve eşinin korkusunun kokusunu aldı.

O ve Sal birbirlerine bakakaldılar, sessizlik sağır edici bir hal almıştı. "Ne

söylemek istiyorsan söyle," diye bağırdı Sal'a. Alice irkildi.

Sal ona bakmadı bile ama Alice'le boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Ben istiyorum ki "Kaçırılmanızdaki rolüm için özür dilerim."

Öfkeyle sesini bulur gibi oldu, "Neden? Neden üzgünsün? Neden şimdi yardım ediyorsun? Beni bir yabancıyla birlikte bir hücreye iterken hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordun."

Sal'ın alnında bir damar çatladı ve bakışları kısa bir süreliğine Luka'ya kaydı. "İlaçla bile olsa sana zarar vermeyeceğini biliyordum ama haklısın. Umurumda değildi. Dünyamıza ve insanlarımızın yaşamak zorunda bırakılmasına kızgındım ama Helas'ın ne yaptığını, hepsinin ne yaptığını öğrendiğimde, telafi etmek için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyordum."

"Ne yaptı?" diye sessizce tekrarladı.

Sal'ın boğazı düğümlendi, tekrar konuşmadan önce bakışları uzaklaştı. "Bana insan olmayan ve Çekanyalı olmayan mahkûmların başka bir tesise nakledildiği söylendi. Ama-" Yere baktı ve başını salladı. "Ayrım gözetmeksizin katliam yapmak için katılmadım. İnsanlarımıza yardım etmek istedim. Bir fark yaratmak için. Ne kadar ileri gideceklerini anlamamıştım."

Luka, Alice ve Sal'in arasına baktı ve içten içe inledi. Arkadaşının yüzünde bunu görebiliyordu. Adamın sevdiği merhamet kadının içinde kabarıyordu. Bırakın merhametini, kabul edilmeyi bile hak etmeyen bu hain hayvan onun affını kazanacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yumuşamak yerine ellerini kalçalarına götürdü ve buyurgan bir şekilde başını salladı.

"Kendini affettirmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Bunu kanıtla. Hâlâ kapana kısılmış olan herkesi nasıl serbest bırakacağımızı göster bize." Gururu kabarmıştı. Eşi merhametliydi, evet ama zayıf değildi.

Dönerek Sal'e sırtını gösterdi. Luka içgüdüsel olarak onu korumak için aralarına girdi.

Kadion ve Sal uzaklaştıktan sonra Alice onunla yüzleşti. Ellerini onun göğsüne bastırdı ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Buradan gidene kadar iyi olmayacağım ama şimdilik arkama yaslanıp seni hayranlıkla izlemekten memnunum."

"Buna sevindim." Gülümsemesi gerginleşti. "Ama bundan sonrasıyla nasıl başa çıkacağın konusunda endişeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan hoşlanmayacaksın ama Helas'la konuşmam gerek."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye homurdanarak avuçlarını Alice'in bileklerine doladı. Erkeğin Alice'e bakmasına bile izin vermeden önce Helas'ı parçalara ayıracaktı.

"Luka," dedi sesi yalvarırcasına, "sorularım var. Sadece onun cevaplayabileceği sorular."

"Sizin için ona soracağım. Bana sorularınızı söyleyin." İçine bir taş düştü. Yüzüne yayılan ifade daha önce de gördüğü bir ifadeydi. "Neden sana gerçeği söyleyeceğini düşünüyorsun ki?"

"Çünkü kendini beğenmişin teki. Ne zaman benimle konuşmaya gelse, hep kendinden ve planlarından bahsederdi. İlgi çekmeye can atıyor ve muhtemelen hapisteyken çok fazla insanla konuşmamıştır.
Ayrıca, sormak istediğim şeyler hakkında yalan söylemenin bir anlamı yok. Kazanacak bir şey yok." Omuzlarını geriye itti ve çenesini kaldırdı. "Bunu kendim için yapmalıyım, Luka. Bu şekilde kapanışı yapacağım."

Verakko grubun ormanda ilerlemeye başlamasını işaret etti. Sal önden gitti. Luka tekrar ikinci kruvazöre baktı, öfke ve hayal kırıklığı düşüncelerinin kenarındaydı.

Karanlık içeriden Helas çıktı, yüzü her zamanki gibi kibirliydi. Luka'nın kasları yandı. Parmakları erkeğin kalın boynunu sarmak için kaşınıyordu.

Alice onu geri çekti. "Bence biraz geride durup onunla tek başıma konuşmama izin versen daha iyi olur."

Luka tokat yemiş gibi hissetti ve kızın yüzünde beliren endişe ifadesi onun incindiğini açıkça

gördüğünü gösteriyordu.

"Kendini kontrol edip edemeyeceğini bilmesem sormazdım. Kafasını koparmaya hazır gibi görünüyorsun ve onu daha yeni gördün. Onu en kısa zamanda sakatlayacağından endişeleniyorum.

Bana olumsuz bir şey söylediğinde, ki kesinlikle söyleyecek."

"Sakatlanmayı hak ediyor!" diye hırladı.

Alice yumuşak bir avuç içini onun yanağına dayadı. "Katılıyorum ama şu anda o kadınları kurtarmak için en iyi şansımız o. Onunla konuşmam gerek ve kulübeye vardığımızda kafasının vücuduna bağlı olmasını istiyorum. Eğer gerçekten öfkeni kontrol altında tutabileceğine inanıyorsan, benimle gelebilirsin."

Luka bu iğrenç erkeği öldürmekten kendini alıkoyabileceğinden tam olarak emin değildi ama onu yalnız bırakamazdı. Kulaklarına kan hücum ederken başını salladı. Bir süre adamın yüzünü inceledikten sonra, Luka'nın daha önce hiç tanımadığı iri yarı silahlı bir muhafızla birlikte grubun arkasından gelen Helas'a doğru yürümeye başladı.

Helas onları gördüğünde kaşları kalktı ve kibar bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "İkinizi de tekrar görmek ne güzel." Gözleri Luka'nın üzerinde gezinirken ekledi, "O izleri kapatıyoruz, değil mi?"

Boyasını yırtıp atma ve erkeğin burnunu izlerine sürtme dürtüsü içini kasıp kavurdu.

Luka öfkesini kontrol altında tutmanın en kolay yolunun, onu topraklayan tek şeye odaklanmak olduğuna karar verdi. Alice'e. Gözlerini ondan hiç ayırmadan, küçük bedeninin kasları gerilmiş bir halde, şimdiye kadar tanıştığı en aşağılık erkeklerden birinden sadece birkaç adım ötede durana kadar gittikçe sertleştiğini gördü.

Alice onlar yürürken yanlarında sıraya girdi ve rol yapmadan, "Size bazı sorularım var ve cevap istiyorum," dedi.

"Öyle mi?" Helas güldü.

Çenesini sıktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan önlerinde durarak ilerlemelerini durdurdu.

Muhafıza seslendi. "Hey, adın ne senin?"

İri yarı, yaşlı erkek, "Traef," diye cevap vermeden önce şaşkınlıkla Luka'ya baktı.

"Traef, bana ne yaptığını biliyor musun? Yüzlercesine?" Traef

yutkundu, yüz ifadesi giderek soğudu. "Biliyorum."

"Harika!" dedi, gözleri hâlâ eğleniyor gibi görünen Helas'a öfkeyle parladı. "O zaman sen de Bana cevap vermeyi reddederse o elektrikli sopayla ona küçük bir şok vermekte bir sorun yok, değil mi?"

Muhafız bir an için inanmayan Helas'a baktı. "Yapamam."

Helas'ın yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma yayıldı.

"Bununla birlikte, yeterince hızlı hareket etmezse mahkûma elektrik verme iznim var." Traef, Alice'in yüz hatları aydınlanana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Kenara çekilerek, karanlık ormanın derinliklerine doğru yürürken, aylardan gelen ışık yollarını aydınlatırken adımlarını hızlandırdı. Helas Alice'ten Traef'e baktı ve Luka erkeğin bakışlarının endişeyle büyüdüğünü görünce sırıtmaktan kendini alamadı.

Helas'ın onun sorularına cevap vermeyi reddetmesini umabilirdi.

***

"Ben Dünya'dan alındıktan sonra ne oldu? Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?" Alice talep etti.

Helas sadece sırıtınca Traef adımlarını yavaşlattı, Helas'ın boynundaki kelepçe onu da yavaşlamaya zorladı. Muhafız onun yanından şok cihazını alıp çalıştırdı ve Helas'ın çatırdayan silahı görmesini sağladı.

Metal çubuk kalçasından sadece bir santim uzaktayken, sonunda, "Durağanlıkta tutuldun," diye mırıldandı.

Muhafız tekrar hızlandı ve Alice ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya yemin etti. Arkasına baktığında birkaç adım geride Luka'yı gördü. Vücudu kaskatı kesilmişti ve yüzünden öfke ve hayal kırıklığı yayılıyordu. Bunu çabucak atlatması gerekiyordu. Bu onu öldürüyor gibi görünüyordu.

"Evet, ama neden bu kadar uzun süre staz halindeydim?" diye sordu.

Helas yüzünü buruşturdu ama açıkladı: "Cae'ler iki uygun dişi bulmakla görevlendirilmişti. Seni yakaladıklarında, bir başkasını bulmanın ne kadar süreceğini bilmiyorlardı, bu yüzden seni staz içine koydular. Önce Jade'i teslim ettiler ve o kaçtığında, onlara seni tutmalarını ve ben yeni talimatlar gönderene kadar yörüngemizden ayrılmalarını söyledim. Sonunda gemilerini ıssız bir gezegende gizlenmiş olarak bıraktılar ve yakındaki bir ticaret limanına bir jumper aldılar. Pishot bir barda yanlış insanlara çok fazla şey anlattı ve yakalandı, sanırım arkadaşının kardeşi tarafından, her ne kadar bunu kanıtlayamasam da." Helas'ın gözleri Luka'ya kaydı, sonra tekrar ona döndü. "İletişimi kaybettikten sonra gizlenmiş gemiyi bulmamız ve seni geri getirmemiz epey zaman aldı."

Mahsur mu kalmış? Hayatının beş ayını, onu tutsak edenler içki içmeye gidip çene çalmaya karar verdikleri için mi kaybetmişti? Alice'in bir kısmı rahatlamıştı.

"Neden beni seçtiler? Ya da Jade'i? Bizi uygun kılan neydi?"

Helas'ın gözleri parladı ve Alice onu kancaya taktığını biliyordu, İsyancıların insanları Dünya'dan bu kadar uzun süre koparabilmelerinin zekice ama alçakça yolu hakkında övünmeye hazırdı.

"Aslında tekniği mükemmelleştirdim." Sırıttı. "Gelişmiş olduğunu bildiğimiz, sağlık sistemi sağlam bir bölge seçiyoruz ve sonra kayıtlarına girip belirli bir yaşta, en az sağlık sorunu olan ya da en azından tedavi edebileceğimiz doğurgan, bekâr kadınları arıyoruz. Ve..." onun

"Acil durum kişileri yok. Elimizde bir liste oluştuğunda, kaçırma işlemini gerçekleştirmesi için tuttuğumuz kişi kadınları gözetler ve yalnız yaşayan ve dikkat çekmeden kaçırılabilecek olanları alır."

Alice'in adımları durakladı. Tanıdığı tek aile üyesi annesiydi ve o ölmeden önce her zaman acil durum irtibat kişisi olmuştu. Alice geçen yıl hastalandığında ve yeni kasabasında yeni bir doktora gitmek zorunda kaldığında, yazabileceği bir acil durum kişisi yoktu, bu yüzden boş bırakmıştı.

"Acil durum bağlantılarımızın olup olmaması neden umurunuzda olsun ki? Ailemiz sizi uzaya kadar takip edip kadınları geri getirecek değil ya."

Helas gözlerini devirdi. "Biz canavar değiliz. Dünyalıları, halkınızın az ya da çok aile birimleri halinde kaldığını bilecek kadar inceledik. Bekâr dişileri almak en insancıl yol gibi görünüyordu."

"İnsancıl mı?" Alice homurdandı. *Bekle, bu bütün kadınlar için geçerli olamaz.*

"Peki ya Rita ve Vanessa?" diye sordu. "Kim?"

Alice tüm vücudunun öfkeyle gerildiğini hissetti ve Luka bir anda arkasındaydı, onu kavrıyordu omuzlar.

Ondan bir hırıltı yükseldi. "Kaçırdığınız ve hayvanlar gibi kafese koyduğunuz dişiler," diye bağırdı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Rita, yaşlı kadın ve Vanessa, uzun boylu esmer - onun bir kız kardeşi var," diye ısırdı.

"Ah." Helas devrilmiş bir ağacın üzerinden geçti, kaçırdığı kadınların isimlerini bilmediği için umursamaz görünüyordu. "Vanessa neden kız kardeşinin adını vermedi bilmiyorum ama vermedi. Rita'ya gelince..." Helas kaşlarını çattı. "Cae bağlantılarımızın kaybolmasının ardından dişileri geri getirmeleri için Tarfoo'yu tutmakla hata ettik. O embesiller insanlar hakkında yeterince bilgi sahibi değildi ve kızın yaşını yanlış okudular." Dudağını büktü ve gözlerini Sal'a dikerek önlerinde yürümeye başladı. "İyi yardım bulmak zordur."

Luka'nın omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı ve önlerinde küçük bir taş binanın belirdiğini gördü. Bu işi bitirmek zorundaydı. "Hâlâ kaç kadın tutuluyor?"

"Birçok." Adamın gerçekçi tonu kadının tüylerini

diken diken etmişti. "Tüm İsyancılardan sorumlu

biri var mı?" Helas'ın yüzü soldu. *İlginçti.*

Helas sessiz kaldığında Traef adımlarını tekrar yavaşlattı.

"Beni istediğin kadar şok edebilirsin. Asla söylemeyeceğim bazı şeyler var. Sadakatsizliğim ortaya çıkarsa başıma geleceklerin yanında bu zap, küçük bir ısırık gibi kalır."

Alice tartışamadan Verakko grubun başından seslendi: "Helas'ı getirin. Biz geldik."

Helas'ı kulübeye doğru sürüklemeye başlayan Traef'i durdurarak, "Bir şey daha var," dedi. İki adam da dönüp ona baktı. Helas sıkılmış görünüyordu. "Grubunuz - Saflık. Reform. Dürüstlük. Clecania." Luka'ya doğru öfkeyle parladıktan sonra Helas'ın dikkatinin tekrar kendisine kaymasını bekledi. "Bizim gezegenimizde PRIC küçük penis anlamına gelir."

Gereksiz darbenin havada asılı kalmasına izin verdi ve Helas'ın yüzünde gizlenmemiş bir öfke kükrediğinde hissettiği zalim neşeyi bastırdı. Traef içten bir kahkaha attı ve öfkeli Helas'ı sürükleyerek uzaklaştırdı.

Gerginliğinin bir kısmı hafifledi. Neden ve nasıl kaçırıldığını bilmek içinde bulunduğu durumu kabullenmesine yardımcı olmuştu ve diğer insan kadınlara da bazı cevaplar verebileceği için heyecanlıydı. Olduğu yerde dönerek Luka'nın uzattığı kollara atladı.

Sanki onun güven verici dokunuşuna ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi sessiz kaldı. Kızın ensesini kavrayıp yanağını başının üstüne yaslayarak ona sarıldı.

Sonunda, kalp atışları yavaşladığında ve içine dolan mide bulantısı hafiflediğinde, uzaklaştı. Tek kelime etmeden onun elini tutarak yavaşça kulübeye doğru yürüdüler.

Bölüm 25

Küçük binanın içi kalabalık ama rahattı. Geniş ve lüks bir kanepe ve yatak, küçük alanın çoğunu kaplıyor ve bir seferde yalnızca üç veya dört kişinin oturabileceği kadar yer bırakıyordu.

Helas'ın burada rahatça uzanırken İsyancı üyelerinin masum kurbanlara neler yaptığını izlediğini hayal etmek boğazında bir düğüm oluşturdu.

Alice açık kapıdan içeri baktı ve Sal'in General Kadion'u yönlendirdiğini gördü. Duvara yerleştirilmiş aynı taşlarla çevrili kaba beyaz bir taşı işaret ederek, Helas'ın elini kaldırıp tam o bölgeye bastırmaları gerektiğini söyledi.

Güçlü kollar göğsünü sararak kendi kollarını yanlarına kilitledi. Bileklerindeki kıvrımlı siyah desenler kolların Luka'ya ait olduğunu gösteriyordu. Onu kaldırarak olay yerinden uzaklaştırdı.

Kıpırdandı. "Hey! Luka-"

"Hayır, Alice," diye araya girdi, kalın sesi sertti. "Sen Sal'dan özrünü kabul ederken ben geride durdum. Helas'ı sorgularken de müdahale etmedim. Yine de bu sadece bir merak. Şu anda sana ihtiyaç yok ve eğer Sal bizi bir tuzağa sürüklüyorsa, seni o kulübenin yakınlarında istemiyorum."

O haklıydı. Onun çocukça tepkisini göremeyeceğini bildiği için suratını astı. Yeterince uzaklaştıklarına karar verdiğinde onu yere bıraktı.

Hem gardiyanlar hem de mahkûmlar kulübeye girip çıkarken sessizce izlediler; Sal yönlendiriyor, Helas da isteksizce talimatları takip ediyordu.

Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun, pislik.

Verakko içeride kaldı. *Bilgisayarları, sistemleri ya da her ne deniyorsa onları buldu mu? Kadınları görebiliyor mu? Yaşıyorlar mı?*

Alice daha fazla dayanamadı. İleri doğru yürümeye başladı ama Luka elini koluna atarak onu durdurdu.

"Neler olduğunu bilmem gerek," diye yalvardı. "Helas o hâlâ içindeyken binayı havaya uçurmaz. Sadece kadınların hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum."

Luka'nın dudakları inceldi. Onu incelerken kaşları çatıldı. Doğruldu ve etraflarındaki ormanı gözden geçirdi. "*Ben* gidip neler olduğuna bakacağım, *sen* burada kalacaksın. Beni duyuyor musun Alice? Sen. Kalacaksın. Kalacaksın. Burada kalacaksın."

Ellerini kalçalarına koyarak kaşlarını çattı. "Evet. Anlıyorum."

Ayaklarını sürüyerek kulübenin kapısına doğru eğildi ve içeri girmeden önce muhafızların ve mahkûmların odayı boşaltmasını bekledi.

Adam içeride kaybolurken, içinde bir şüphe tohumu filizlendi. Ya tehlikeliyse? Birkaç dakika bekleyemediği için sevdiği adamı riske mi atmıştı? Kalp atışlarının hızlandığını hissederek ayaklarının üzerinde sallandı.

Hareket etmeyeceğime söz verdim. Sadece bir saniye daha tereddüt etti. *Siktir et.*

Daha eve doğru iki adım atmıştı ki yukarıdan gelen hışırtı onu durdurdu.

Bir anda ağaçlardan inen beş kanatlı adam Kadion ve Traef'e saldırdı. Kanatlı adamlardan birinin avuçlarını kaplayan siyah bir eldivenden fırlayan mavi ışığın Traef'in kafasına isabet etmesini dehşet içinde izledi. Traef, Helas'ın ayaklarının dibine kımıldamadan yığıldı.

Kulübenin küçük kapısı açıldı ve öfkeden çılgına dönmüş Luka kapıyı arkasından kapatarak kavgaya dahil oldu. Kızın dehşet dolu gözleriyle karşılaşan Luka, bir elini kaldırarak olduğu yerde kalmasını işaret etti. Kız uzun otların arasına girerek elinden geldiğince kendini sakladı.

Yukarıda uçan sarı kanatlı bir adam Luka'nın üzerine atladı. Tam çığlık atıp dikkatleri üzerine çekmek üzereydi ki, Luka geriye atlayarak dalış yapan adamın yolundan çekildi.

Refleksleri şimşek hızında olan Luka elini uzattı ve sarı kanatlardan birini yakaladı. Bir kükremeyle adamı yere yıktı ve debelenmeyi bırakıp hareketsiz kalana kadar sertçe yumrukladı.

Dört kişi kaldı, diye düşündü, her geçen dakika daha da çaresiz hissediyordu.

Kanatlı adamlardan ikisi yukarıda daireler çizerek, dörtte birinden daha geniş olmayan mavi ışık darbeleri fırlatıyordu.

Kadion, Sal ve Luka diğer ikisini zapt etmek için mücadele ederken ateşten kaçtılar.

Bakışları Traef'in kıpırtısız bedenine kaydı ve içinin titrediğini hissetti. Helas, saçları ve gözleri vahşileşmiş bir halde, botunu baygın adamın koluna acımasızca vuruyordu. Ormanda yüksek sesli bir çatırtı çınladı ve Helas metal bandı adamın eskiden kolu olan kanlı, parçalanmış etten aşağı indirmeye çalıştı.

Onları uyarması gerekiyordu ama hiçbirinin dikkatini dağıtma riskini göze alamazdı.

Sal, mavi bir ışık huzmesi vızıldayarak geçerken Kadion'u yakaladı, sonra ayağa fırladı ve başka bir kanatlı adamı yere yatırıp güreşmeye başladı.

Sanırım özrü samimiydi.

Kadion bacaklarını havaya fırlatarak vücudunu yukarı doğru itti ve ayaklarının üzerine çömeldi. Elini fırlatarak, Luka'ya ve kulübenin girişine doğru dalışının ortasındayken uçan bir adamı

boğazından yakaladı. Kadına kadar ulaşan mide bulandırıcı bir çıtırtıyla adamın boynunu kırdı.

Bir an için saldırganlardan kurtulan Sal'ın bakışları ona döndü. Ellerini çılgınca salladı ve şu anda kıpırdamayan kanatlı bir adamdan siyah bir eldiven ve parıldayan bir bıçak çıkarmakta olan Helas'ı işaret etti.

Sal başıyla keskin bir selam verdi ve Helas'a saldırdı. Sal'ın Kadion'a olan görünmez bağı tam kolunun erişebileceği mesafeden koptu ve Sal'ın başını geriye doğru salladı.

Helas'ın yüzünde anlık bir şok belirdi ve ardından dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar, parıldayan bıçağıyla havayı kesti. Alice çığlık attı.

Artık çok geçti. Dizlerinin üzerine düşen Sal, metal yakasının üstünden hızlı bir darbeyle fışkıran kanla boğuldu. Alice'in görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Luka'dan bir hırıltı yükseldi, etrafını saran adamlardan ikisi iki yanından ona dalış bombardımanı yapmadan önce gözleri Luka'nın gözlerinde parladı. Sert bir şekilde dövüşen Luka, yumruklar ve bacaklardan oluşan bir arapsaçına dönmüştü.

Helas kanlı bıçağının her iki tarafını pantolonunun paçasında sürüklerken bir yandan da ona bakıyor, yüzüne çılgınca bir gülümseme yayılıyordu. Adam ona doğru yaklaşmaya başladığında kalbine buz gibi bir dehşet saplandı.

Kadion ve Luka artık saldırganlarla Verakko arasında duran tek kişilerdi. Kadınları serbest bırakmadan önce kapıyı kırarlarsa başka bir yol bulamayabilirlerdi.

Tekrar dikkatlerinin dağılmasını göze alamayacaklarını bildiğinden, döndü ve koşmaya başladı.

Kollarını ve bacaklarını olabildiğince hızlı bir şekilde pompalayarak ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Arkana bakma. Arkana bakma.

Kayarak durdu ve aşağıda azgın bir nehre doğru uzanan dik bir uçuruma baktı. Uçurumun kenarı boyunca hızla aşağı indi. Dallardan ve kayalardan kaçmak, üzerindeki yaprak örtüsü kalınlaşıp ormanı karanlığa gömdükçe daha da zorlaştı. Yavaşlayarak, ormanın tamamen zifiri karanlık olan bölgesine girmeden önce, bir grup yüksek çalının arkasına saklandı ve nefes alış verişinin sessiz olmasını diledi.

Helas daha yaşlı ve tıknazdı, değil mi? Kız duymadan ona sinsice yaklaşacak kadar çevik olması mümkün değildi.

Acı dolu bir kükreme ağaçların arasında yankılandı ve kadın bir çığlık attı. *Luka!*

"İşte buradasın!" dedi cılız bir ses büyük bir ağacın arkasından. "Saklanamazsın, aptal kız. Korku kokuyorsun."

Bacaklarının titremesini engellemeye çalışarak ayağa kalktı. Şimdi sadece on adım ötede, Helas'ın giysileri ve soluk turuncu saçları hiç görmediği kadar dağınık görünüyordu. Ona dik dik bakarken gözleri kötücül bir şekilde parlıyordu.

Silah yok. Dövüş yeteneği yok. Koruyucu yok. Alice'in hiç şansı yoktu.

Helas bir eliyle önündeki bıçağı tutuyor, diğer eliyle de siyah eldivenini takıyordu. Ona doğru yaklaştı ve panik düşüncelerini karıştırdı. *Silahtan mı kaçacaktı, bıçaktan mı? Ama ya ikisine de sahipse?*

Arkasında sadece kara orman uzanıyordu. Bir Clecanian olarak Helas daha iyi görüyordu ve onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. Ondan kaçma umudu yoktu.

Aşağıdaki nehir çalkalanarak akıyor, kayalara çarpıyordu. Alice nehre atlarsa asla kurtulamayacağını biliyordu ve boğulmak istediği bir ölüm değildi.

Eğer dışarı çıkacaksa, o zaman sallanarak çıkacaktı. Bir kez olsun karşılık

verecekti. O daha düşünemeden Helas hamle yaptı ve bıçağı savurdu.

Karnında derin olmayan kanlı bir çizgi açtı ve kıkırdadı. Kadın geri sıçradı ve
Göt. Öldürmek için harekete geçmek yerine, sanki onun merhamet dilemesini bekliyormuş gibi durdu.

Adamın kendisiyle oynadığını anladığında Alice'in içinden öfke aktı. Bir avuç toprak kaparak adamın gözlerine fırlattı, sonra da etrafından dolaşmaya çalıştı.

Başı geriye doğru çekilmeden bir an önce kalın parmakların saçlarına dolandığını hissetti. Adamın pençesinde kıvrılarak döndü ve taşaklarına diz çöktü. Adam onu yere fırlattı ve bunu yaparken saçlarının bir kısmını kopardı. Hâlâ iki büklüm dururken, kaburgalarına sert bir tekme attı.

Acı yan tarafına yayılıyor, önünde siyah noktalar dans ediyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekerek yuvarlandı. Ve tek kurtuluş umudunu gördü.

Sadece birkaç metre ötede, Helas'ın durduğu yerin hemen arkasında, ormanın zemininde tanıdık küçük, yuvarlak kırmızı bir nesne vardı.

Helas'a dönüp baktığında yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve şakağının etrafındaki damarların titreştiğini gördü. Bıçağını kaldırarak ona doğru tökezledi. "Her şeyi mahvettin ve şimdi de öleceksin!"

Yakınlardan gelen yüksek sesli bir hırıltı ikisinin de başını döndürdü. Kalbi yerinden fırladı. Kanlı, çizik içinde bir Luka önüne fırladı.

Luka'nın sesi farklıydı, ölümcüldü. Sakin ve zehirli bir ses tonuyla, "Sen öldün," dedi.

Helas siyah eldivenli elini arkadaşının yüzüne doğru kaldırdığında Alice'in ciğerleri dondu. Luka'nın iki eli birden dışarı fırladı ve o elin etrafını sardı. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla Helas'ın bileğini kırdı.

Helas çığlık attı ve bıçakla Luka'nın yanına doğru hamle yaptı. Keskin bıçak kaburgalarına saplanırken Luka onun diğer bileğini yakaladı.

"Hayır!" Alice ağladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir baş dönmesi dalgası onu tekrar yere düşürdü. Bir an önce yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Luka!" Alice bağırdı ve Helas'ın arkasında yerde duran kırmızı nesneyi işaret etti.

Gözleri kızın işaret ettiği yönde parladı. Helas'ın bileğini kavrayarak bıçağı etinden çıkardı ve dudaklarını acımasız bir gülümseme kapladı.

Duruşunu genişleterek aniden Helas'ı tutuşunu bıraktı ve geri adım attı. Yumruklarını başının üzerine kaldıran ve güçlü kalçalarından birini havaya kaldıran Luka, Helas'ın göğsünün tam ortasına sert bir tekme indirdi.

Adam geriye doğru savrulup doğrudan kırmızı topun üzerine düşmeden bir an önce gözleri şok içinde açıldı ve kadın bunun düşündüğü şey olması için Tanrı'ya dua etti.

Luka topallayarak Alice'in yanına gitti ve birlikte izlediler. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Helas ayağa kalktı, topallayan bileğini tutuyor ve sahip olduğu tüm nefretle ona ve Luka'ya bakıyordu.

Sonra gölgelerden derin bir vınlama sesi duyuldu. Etrafında küçük, kırmızı, hırlayan yaratıklardan oluşan bir dalga patladı. Ağaçlardan sıçradılar ve çalıların altından çıkarak avlarının üzerine üşüştüler.

Kan donduran çığlıklar kulaklarını tırmaladı ve Luka hızla yüzünü göğsüne çevirdi. Gördüğü son şey, guarsil dağından yükselen kanlı, kavrayıcı bir eldi.

***

Orman sessizleşti ama çılgın kalp atışlarının sesi kulaklarını sağır edercesine çarpıyordu. Parmaklarını büktü ve onun kokusunu içine çekmek için başını eğdi. Alice ve Helas'ın gittiğini görmek için baktığı an hayatının en korkunç anıydı.

Kalan saldırganları acımasızca parçalamış ve pençelemişti. Artık medeni bir erkek değildi, etrafına saçılan kanlardan zevk alıyordu çünkü bu erkekler ne kadar çabuk ölürse Alice'in peşine düşmek için o kadar çabuk temiz bir yol bulacağını biliyordu.

Adrenalin hala pompalanırken, onu kucağına kaldırdı ve yüzünü boynuna gömdü. Kız küçük, acı dolu bir ciyaklama çıkardığında, adam tutuşunu gevşetti. "Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin." İleri geri sallanarak saçlarına anlamsızca fısıldadı.

Başını kollarının arasına alarak tırnaklarıyla kafa derisini kaşıdı. "Evet. Ben iyiyim, Luka. Sen iyi misin?"

Kadının sesiyle mırıltısı içinde patladı. Başını elleriyle kavrayarak gözlerini kendi gözlerine dikmeye zorladı. "Yerinde kalacağını söylemiştin, aşkım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, bronz tenini kaplayan kirde temiz izler bırakıyordu. Bir anda, onu eve götürmek ve bu gecenin tüm kanıtlarını ortadan kaldırmak için karşı konulmaz bir

istek duydu.

Hâlâ onu kollarında tutarak ayağa fırladı, sonra keskin bir acı yan tarafını yırttığında tısladı.

"Beni yere bırak. Yaralısın." Adam onu bırakmak zorunda kalana kadar kıpırdandı ve kıvrandı.

Çömelerek gömleğini dikkatlice başının üzerine kaldırdı, sonra kumaşı top haline getirip yan tarafındaki derin yaraya yerleştirdi. Elleri ağzına gitti ve adamın göğsünde görünen diğer yaralara bakarken nefesi kesildi.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken olduğu yerde döndü. "Sana yardım getirmeliyiz." "Yardım geliyor," diye seslendi derin bir ses ağaçların arasından.

Luka etrafında döndü, yeni tehdidi parçalamaya hazırdı. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu.
Baş dönmesi dalgası onu sendeletti. Kadion'un yüz hatlarını fark ettiğinde, rahatlamanın kendisini ele geçirmesine izin verdi ve hemen ardından yere yığıldı.

"Luka!" Alice onun arkasından koşup başını kucağına koyarak ağladı.

"İyileşecek. Zed şu anda bir şifacıyla birlikte yolda. Onu bir revire götürene kadar stabil kalmasını sağlayacak." Kadion yüzünü buruşturarak yanlarındaki yere çöktü.

"Peki ya sen?" dedi, adamın gövdesinden yayılan ve gömleğini boyayan koyu kırmızıya bakarak.

Kadion kıkırdadı ve sonra hırıldadı.

Luka ormana dalarken erkek cesurca onun yanında savaşmış ve son iki saldırganı tek başına alt etmişti. Yüzü yaralarla kaplıydı ve bir zamanlar kum sarısı olan saçları koyu renkti ve kanla kaplanmıştı.

"Bundan çok daha kötülerini yaşadım. İşin tehlikesi." Kadion ona gamzeli bir gülümseme attı. "Yine de bir arkadaşımın benimle bu şekilde ilgilenmesi güzel olurdu." Biri temiz, diğeri şişmiş iki göz Luka'nınkilerle buluştu. "Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasındır."

Üstüne baktı. Alice'in ılık gözyaşları saçlarına dökülüyordu ve ellerini onun yaralanmamış teninde gezdiriyordu. "Seviyorum."

Ona sulu bir gülümseme verdi ve eğilerek dudaklarına ıslak, baş aşağı bir öpücük kondurdu. Alnını onunkine dayadı ve tekrar ayağa kalkmadan önce "Seni çok seviyorum" diye fısıldadı.

"Verakko'dan bir iz var mı?" Kadion bu samimi anı bölerek sordu. Alice başını kaldırdı. "Ona ne oldu? Sal ve Traef'e?"

Luka inledi ve doğrulup oturdu. "Sonunda dışarı çıktı ve kavgaya katıldı. Yaptığı her şeyi yakalayamadım.

dedi, ama karakolların tüm hücrelerini açmış ve mahkumlara kaçmalarını söylemiş gibi görünüyordu, ama

bu şartlar altında bundan daha fazlasını yapamazdı."

Kadion başını salladı. "Ben de öyle hatırlıyorum. Sonra dövüşmeye başladı. Onu daha önce hiç dövüşürken görmemiştim. Çok acımasızdı."

"Peki ona ne oldu?" Alice sabırsızlıkla sordu.

"Erkeklerden biri -sanırım bir Strigi- onu ağaçların arasına götürdü ve bir daha geri

dönmedi." "Umarım iyidir," dedi Alice, gözleri yeniden dolmuştu. "Peki ya diğerleri?"

Luka onun sesindeki kalp kırıklığını duyabiliyordu ve Sal'in kaderine çoktan tanık olduğunu biliyordu.

"Traef atlatacak, ama Sal..." Kadion başını eğdi.

Alice'ten tek bir hıçkırık yükseldi. Luka saçlarını düzeltti ve onu göğsüne çekerek alçak mırıltısının her zaman yaptığı gibi onu yatıştırmasına izin verdi. "Kendini affettirdi, aşkım. Gururlu bir erkek olarak öldü."

Alice bir an için onun kollarını kavradı ve sonra burnunu çekerek geri çekildi. "Verakko konusunda ne yapacaksın?"

"Onu aramak için arama ekipleri göndereceğiz ama Swadaeth'leri öldürmenin zor olduğu biliniyor. Onu ilk etapta bu yüzden götürmüş olabilirler. Muhtemelen onu götürüp yolun dışına atmanın daha kolay olacağını düşünmüşlerdir."

"Peki ya kadınlar? Onlar özgür mü?" diye sordu, elinin tersiyle gözlerini silerek.

"Sadece umut edebiliriz. Clecania'nın dört bir yanındaki güvenilir kişiler arasında gezgin dişilere karşı tetikte olmaları için haber yayılacak, ancak hepsinin dışarı çıkamadığını varsaymak zorundayız. Söz açılmışken..." Kadion ağaçları taradı. "Helas nerede? Kaçtı mı?"

Luka omzunun üzerinden, Helas'tan geriye kalan tek şey olan çimenlerin üzerindeki kanlı

bir yığını işaret etti. Kadion kaşlarını kaldırarak onlara baktı.

"Alice harikaydı. Bir guarsil tespit etti." Luka öksürdü ve görüşünün zayıfladığını hissetti.

Kadion dişlerinin arasından hava tısladı. "Ahh."

"Şansımı denedim." Yüzünü buruşturdu. "Hepimiz zararsız bir meyve parçası olmadığına

şükredelim." Ağaçların arasından çığlıklar yankılandı ve Kadion dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Auzed ve Izor ortaya çıktı,
yaralarını sarmaya hazır.

Luka Alice'i ayağa kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Merak etme. Ben yanındayım."

Epilog Bir

ay sonra

Luka arkasından, "Gözlerini kapalı tut," diye seslendi.

"Gözlerim kapalı ve bunun ne önemi var ki?" diye karşı çıktı. "Kocaman ellerinle yüzümü kapatıyorsun. Onları açsam bile hiçbir şey göremem. Unutma, beni götürdüğün yerde çok uzun süre kalamayız. Bugün yeğeninle buluşmaya söz vermiştik."

Alice daha ne kadar sürprizle başa çıkabileceğini bilmiyordu. Ormanda yaşadıkları korkunç saldırıdan beri Luka ona sürekli hediyeler veriyor ve romantik jestlerle şaşırtıyordu.

"Beni yanlış anlama, hediyelere bayılırım ama abartıyorsun. Sana durmanı söylemiştim, unuttun mu?" dedi engebeli patikada tökezleyerek ilerlemeye devam ederken. Etrafında ormanın sesleri çınlıyordu ve adamın başka bir piknik planlayıp planlamadığını merak etti.

"Bu talebi özellikle reddettiğimi hatırlıyorum."

Alice ofladı pufladı. İmkânsız erkek saldırı sırasında bir değil, neredeyse ölümcül üç yara almıştı. Hediyeler ve sürprizler alan kişi o olmalıydı, Alice değil.

Kulağına fısıldayarak onun sıçramasına neden oldu. "Buradayız. Aç kapıyı."

Gözlerinin parlak ışığa alışması bir an aldı. Alıştığında, kendini çiçekli ağaçlardan oluşan küçük bir koruluğa bakarken buldu.

Sesini alçaltarak, "Sana hiç weshuin'den bahsetmiş miydim?" dedi. Ağacın tepesindeki çiçeklerin arasında uçuşan küçük turuncu bir kuşu işaret etti.

"Hayır."

"Weshuin yuvasını inşa etmek için yıllarca sağlam malzeme toplar. Çubuklar ve küçük kayalar bularak işe başlar, sonra da uzun, üstü kapalı bir yapı inşa eder." Birbirine yaklaşan iki dalın birleştiği noktada yer alan büyük, etkileyici bir çubuk evi işaret etti.

"Vay canına, bu bir kuş yuvasından çok küçük bir eve benziyor." Turuncu kuşa doğru fısıldadı, "Harika gidiyorsun!"

"Sonra, içini kaplamak için yumuşak bir malzeme bulur ve son olarak yuvayı süslemek için güzel şeyler bularak her yere uçar. Çiçekler, parlak çakıl taşları, düğmeler."

Küçük kuşun gagasında soluk pembe bir çiçekle yuvasına süzülüşünü ve onu girişin yakınına yerleştirişini izledi.

"Gerçekten içinde yaşıyor mu?" Başını Luka'nın omzuna yaslayarak kıkırdadı.

"Sadece bir eş bulduğunda." Sıcak bir gülümsemeyle ona baktı. "Bazen yıllar sürer ama yuvayı inşa etmeyi bitirdikten sonra, kur yaptığı dişi kuşu ona göstermek için buraya getirir. Eğer dişi kuş içeri girip otururbut, onun eşi olmayı kabul etmiş demektir."

Alice iç çekti. Luka umutsuz bir romantikti ve bu hoşuna

gidiyordu. "Sana başka bir şey göstermek istiyorum."

Tam gözlerini tekrar kapatmadığından yakınacaktı ki, adam onu etrafında döndürdü omuzlarından tuttu. Duyguları boğazını sıktı ve kalbi tekledi.

Önünde güzel, rustik bir ev duruyordu. İki katlı evin yan tarafları büyük resim pencereleriyle kaplıydı ve öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

"Beğendin mi?" Luka omuzları bükülmüş bir halde sordu.

Alice boğazındaki yumrunun etkisiyle sözcükleri boğuk boğuk söylemek zorunda kaldı. "Görüyorum ki o weshuin'lerden bazı numaralar öğrenmişsin."

Yüzünde bir sırıtma belirdi ve elini çekerek onu eve götürdü.

İçeri girdiğinde, sadece sıcak tonlardaki mobilyalara ve kitap yığınlarına göz attı. Bileğindeki ısrarlı çekiştirme onu evin içinde koşmaya ve merdivenlerden yukarı çıkmaya zorladı.

"Eve bakmaya iznim var mı?" diye yarım ağız şikayet etti gülerek.

Onu geniş, konforlu bir yatak odasına ve bir... "Bir balkon," diye haykırdı, elleri ağzına uçtu.

Küçük, yükseltilmiş balkon ormana bakıyordu ve Luka'nın dairesinden tanıdık gelen iki eski koltuk, iki fincanla donatılmış koyu yeşil bir masanın iki yanına yerleştirilmişti.

Luka ona kısa bir süre baktıktan sonra sandalyelerden birine oturmak için acele etti ve öne eğilerek fincanları sıcak tutmak için üzerlerinde gezinen ampulleri süpürdü.

"Jade'e kahvenin ne olduğunu sordum ve sanırım bu yakın olabilir." Ona diğer sandalyeye oturmasını işaret etti ve dumanı tüten bir bardak uzattı.

Dudağı titredi. Luka'ya doğru ilerledi ve onun kucağına kıvrıldı. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Göğsünden alçak bir mırıltı yükseldi ve yanağını kızın saçlarına değdirdi. "Şanslı olan benim."

Başını eğerek ağzını onunkine bastırdı. Öpüşmeleri yavaş, şehvetli ve tamamen aşk doluydu.

"Dikkat et, kadın. Yatak odasına çekilmeden önce evin geri kalanını görmek istiyorsun, değil mi?"

"Tam burada kalmak istiyorum." İçini çekti, fincanı onun elinden aldı.

Öne doğru uzanarak ikinci bardağı aldı. "Umarım bu evini özlediğinde sana yardımcı olur."

Küçük bir yudum aldı ve boğuldu, sonra gülmeye başladı.

"Bu korkunç," diye ciyakladı.

Kendininkinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

Fincanlarını masaya koyduktan sonra ona döndü. "Yine de fark etmez. Evi özleyemem, çünkü ben evimdeyim." Bir elini onun saçlarında gezdirdi. "Sen benim evimsin. Seni seviyorum."

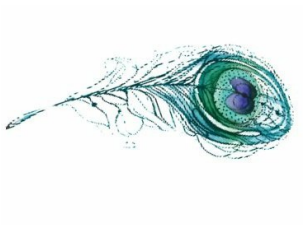
Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici, hükmedici kahramanlar iç gıcıklayıcı olsa da, daha fazlasını arzulamıştır. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği bir dünya yaratmaya karar verdi ama
hala anaerkilliğin önünde eğiliyorlar.

Victoria kocası, köpeği ve yaklaşık altmış bin belalı bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve
aşırı pahalı hipster kokteylleri.

Web sitemi ziyaret edin victoriaaveline.com

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Beni Goodreads'te takip edin

Bültenime kaydolun

Ya da

Bana e-posta göndermekten çekinmeyin:
Victoria.aveline@yahoo.com

Sizden haber almak isterim!